Doğanın Çocukları
Ekolojik krize, kapitalizmin yağma düzenine karşı yeşil barikatların arkasında yola çıkıyoruz.

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk 2 TL / Mart 2015

SYRIZA iktidarı

Alp KAYSERİLİOĞLU

Yunanistan'daki parlamento seçimleri ve SYRIZA'nın zaferini değerlendirip yorumlarken, bir noktayı baştan vurgulamak lazım: SYRIZA'nın iktidara gelmesi, Thatcher ve Reagan ile başlayan ve alternatifsiz olarak sunulan neoliberal saldırıya karşı emekçilerin mücadelesinin Avrupa'daki bugüne kadar olan birikiminin zirvesidir.
Yunan halkı, bütün Avrupa halklarını temsilen "Yeter artık, buraya kadar!" dedi.
Peki, yeten şey neydi? Ekonomik krizi vahşice bir mutlak sömürü olanağı olarak görüp kullanan tekelci sermayenin saldırılarında en ağır Yunan halkı hasar gördü. *Devamı 5. sayfada*

Çakallar uluyor

Juliana GÖZEN

Ortadoğu; küresel kapitalist sistemin çarkını çeviren emperyalist ülkeler tarafından daha derinden içerilmek ve yeniden sömürgeleştirilmek istenen bir coğrafya. İslam dünyasının bir iç savaşıymış görüntüsü verilen emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda Ortadoğu'yu yeniden dizayn etme hamlelerinin salt Ortadoğu'yu etkilemeyeceği, dünyanın farklı yerlerinde yankı bulacağı aşikar.
İleri atılımları, çöküşleri ve geri çekilişleri içerisinde barındıran bu kaotik süreçte, Kürt Özgürlük Hareketi(KÖH)'nin tarihsel duruşu ve güçlü direnişi bölgesel ilişkilerin yeniden tanımlanmasına yol açtı. Emperyalist güçler, bir "istikrarsızlık" ve "kontrollü kaos" aracı olarak kullanmaya çalıştıkları IŞİD'i Rojava'nın "zayıf noktası" olarak gördükleri Kobane'ye yönlendirdiler. Ama bilmedikleri ya da bir türlü kabullenemedikleri bir gerçeklik onları bekliyordu. *Devamı 5. sayfada*

Umutla, Newroz'a, 1 Mayıs'a ve 7 Haziran'a!

Halk güçleri, Newroz'a, sonra 1 Mayıs'a ve Haziran seçimlerine umut ve heyecanla gidiyor. Şimdi daha çok ve daha fazla çalışma, halkın gücünü açığa çıkarma ve umutlarını canlandırma zamanı.

Olup bitenler git gide ilginçleşiyor.
Erdoğan, kendi kafasına göre küserek, azarlayarak, okşayarak veya tokatlayarak, bahşiş vererek ya da aç bırakarak, keyfi istediği gibi halkı yönetmeye çalışıyor.
80 milyona yakın insana bir faşist diktatörlük dayatılıyor.
Yürütme, yasama, yargı ve devletin diğer bütün ana kurumlarını şahsi kontrolü altına aldı. Bunların en önemlilerinden olan MİT'in başındaki Fidan'la son haftadaki karşılıklı restleşmesinden de üstün çıkmayı başarabildi.
Partili kimliği artık herkesçe bilinen Fidan, istifa ettiği kuruma yeniden atanıverdi. Polisten sonra MİT'te artık AKP ile aynı havuzun içinde.
Döviz kurları ve borsada, kırmızı yanıp sönüyor. İşsizlik ve enflasyon birlikte yükselirken, yolsuzluk olayları ve dolar milyarderleri arsızca artıyor.
Hakkını arayan işçilerin grevleri ise, açıkça yalan söylenerek yasaklanıyor.
En temel yurttaşlık hakları olan ulaşım, sağlık, eğitim ve barınma, sürekli yoksullaştırılan on milyonlarca emekçi için gittikçe daha zor kullanılabilen bir pahalı hizmete dönüştü.
Başta Kürtler olmak üzere, ana dillerini bile kullanamayan farklı etnik kimliklerden Anadolu halklarının en temel talepleri bile karşılanmıyor. Yüz yıldır uygulanan ve şimdi tıkanan yok sayma ve terörle ezme politikalarında hala ısrar ediliyor.
Kadınlar sürekli aşağılanıyor ve bağlı olarak taciz, tecavüz ve kadın cinayetleri inanılmaz bir hızla artıyor.
Aleviler, kendi inançları doğrultusunda özgürce yaşayamıyorlar.
Ekolojik yıkım, bütün biçimleriyle, derinleştirilerek ve daha geniş alanlara yayılarak süreklileştiriliyor.
Gezi'de "Özgürlük, daha fazla özgürlük!" talebiyle ayaklanan gençlerin hiçbir talebi karşılanmadığı gibi, ırkçı-gerici çeteler kışkırtılarak gençlere saldırtılıyor.
Libya ve Suriye'de içine düşülen açmaz, Türkiye'yi bölgenin tümünde zavallı bir yalnızlık konumuna sokuyor. Neredeyse bütün bölge devletlerini kendilerine düşman yaptılar.
Etrafını saran bütün bu gerilimler, AKP'yi baskı altına alıyor, sarsıyor, zorluyor. Partinin bütünlüğünün kaybolmaya başladığı görülüyor. Gül ve Arınç, fırsat kollarken, Davutoğlu'nun da huzursuzluk içinde olduğu anlaşılıyor.
İşte, seçimlere giderken, iktidar cephesinde zayıflama belirtileri görülüyor.
İktidarın karşısında ise, artık sadece CHP ya da MHP'nin sahte muhalefeti değil, HDP'nin demokratik hamlesi de var.
Halk güçleri, şimdi Newroz'a, sonra 1 Mayıs'a ve Haziran seçimlerine umut ve heyecanla gidiyor.
Şimdi, çalışma, daha çok ve daha fazla çalışma, halkın gücünü açığa çıkarma ve umutlarını canlandırma zamanı.

İç güvenlik paketi

Hedeflenen yükselen halk hareketlerini engellemek, şiddetle bastırmak.

3

Cezayı biz kadınlar kesiyoruz!

Özgecan için sokağa dökülen kadınların isyanı....

11

Herşey kentsel olacak!

Mega–kentler ve obezleşmiş kentsel büyüme çağında, hızla genleşerek yol alıyor.

14

Kavga var, saflara

Volkan YARAŞIR

Metal işçileri görkemli bir şekilde ayağa kalktı. Finans kapitalin en militan örgütü MESS' in stratejik saldırılarına ve bürokratik, klerikal/ neo- korporatist sendikal kuşatmaya karşı, grev silahını büyük bir kararlılıkla kullandı. Grevi kırmak yönünde her hamle sınıfın iradesiyle boşa çıkarıldı.
Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye 10 ilde, 22 fabrikada çalışan 15 bin işçi greve çıktı. Grevin en başta metal işkolundaki ablukayı kırma potansiyeli taşıması ve sınıfın genelinde yaratacağı atmosfer finans kapitali ve siyasi iktidarı acil önlemler almaya itti. *Devamı 16. sayfada*

Seçim yaklaşıyor

Yolsuzluk da, tıpkı yasalara uymamak ya da cinayet işlemek gibi süreklileştirildi ve "Erdoğan tarzının" normalleri arasına yerleşti.

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

"Başkanlık sistemi" istediğini söylese de, hepimiz iyi biliyoruz, Erdoğan öyle "sisteme" falan gelemez; O, hiçbir şekilde denetlenmeyen kayıtsız şartsız bir "Diktatör" olmak istiyor. Diktatör, finans kapitalin oligarşik egemenlik sisteminin zirvesine yerleşecek, sermayenin hareketinin şimdikinden daha hızlı ve rahat olabileceği bir pürüzsüz toplumsal zemin oluşturabilmek için halkla savaşacak.
CHP'li Derviş'in alt yapısını hazırladığı ve AKP iktidarının ilk günlerinden itibaren uygulanan neo-liberal soygun ve yoksullaştırma politikalarının şimdiye dek yaptığı tahribat yetmemiş olacak ki; toplumun daha fazla alanına yayılan, daha derin ve yıkıcı sonuçlar yaratacak yeni bir saldırıya hazırlanıyorlar.
Bunca soyguna ve yoksullaştırılmaya karşı halkın biriken öfkesinin kendilerine ve sermayeye yönelmesini engelleyebilmek için de, diktatörlüğü "İslami" bir sosla süsleyecek, o sos yetmeyince "milliyetçi-ırkçı" eğilimleri kışkırtarak yol almaya çalışacaklar.
Erdoğan'ın "Başkanlık sistemi", bilinen "Başkanlık" uygulamalarından farklı ve tamamen kendi kafasına göre oluşturduğu bir "Faşist" rejim içine yerleşiyor.
Entrika, o konuda dünya tarihi içinde özel olarak sivrilen Bizans'tan ve devamı Osmanlı saraylarından devralınarak iktidarın vazgeçilmez silahı haline geldi. *Devamı 2. sayfada*

POLİTİKA

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

Halkların Demokratik Partisi etrafında, demokratik cumhuriyet programıyla örülen bir seçim kampanyasına doğru...

Seçim yaklaşıyor

Batağa öylesine bütünüyle ve hep birlikte batmış durumdalar ki, ne durumda olduklarını görebilme yeteneklerinin de kalmamış olduğu anlaşılıyor. Yolsuzluk da, tıpkı yasalara uymamak ya da cinayet işlemek gibi süreklileştirildi ve "Erdoğan tarzının" normalleri arasına yerleşti.

1. sayfadan devam

Başta anayasa olmak üzere, kendi yasalarına uymak, gereksiz bir külfet gibi görülerek, yasa dışılık günlük rutin haline getirilip normalleştirildi. Adeta bir "suç örgütü" tarzıyla hükümet ediliyor.
Gezi'de patlayıp isyan eden özgürlükçü toplumsal güçlerin üstüne devlet şiddetiyle giderek cinayet işlemekten çekinmediler.
Gezi'de patlayan halk hareketine yoğun şiddetle saldırı anını, AKP iktidarı için bir "kırılma" momenti olarak saptayabiliriz.
Cinayet işleyerek siyaset yapma tarzını, "Çözüm Sürecinin" akışında da kullanıyorlar.

AKP ve Erdoğan, telaş içinde

Kendilerini "maşa" olarak kullanan yerel ve küresel sermaye güçleri tarafından "kenara süpürüleceklerini" anlayınca, ne pahasına olursa olsun iktidarlarını sürdürebilmenin telaşına düştüler.
Tümüyle kendi kanatları altında ve kendi rejimine bağlı olan bazı sermaye gruplarının olabileceğinden çok daha hızla güçlenmesini sağlamaya çalışıyorlar.
Başta kamu ihaleleri ve "özelleştirmeler" olmak üzere devletin bütün imkanları "yandaş" sermaye gruplarına peşkeş çekilirken, her türden yolsuzluk mümkün olan en büyük boyutlarda ve gözü dönmüş bir pervasızlıkla uygulanıyor.
"Her yerde ve sürekli yolsuzluk " ana sloganları oldu.
"Sonradan görmeliğin" yarattığı bir baş dönmesi, doymak bilmez bir iştah ve görgüsüzlük, iktidar alanı ve yakın çevresini bütünüyle sarmış durumda.
Batağa öylesine bütünüyle ve hep birlikte batmış durumdalar ki, ne durumda olduklarını görebilme yeteneklerinin de kalmamış olduğu anlaşılıyor.
Yolsuzluk da, tıpkı yasalara uymamak ya da cinayet işlemek gibi süreklileştirildi ve "Erdoğan tarzının" normalleri arasına yerleşti.

Genel seçimler önümüzdeki yılların kaderini belirleyecek derecede önemli.

Suç şebekesi

Öyle oldu ki; o kadar fazla suça bulaşıldı, o kadar çok cinayet işlendi, öyle yaygınlıkta ve çapta yolsuzluklar yapıldı ki; sanki bir "suç makinesiyle" karşı karşıyayız.
Ve üstelik, karşıtlarını o kadar katı biçimde düşmanlaştırdılar, ittifaklarından koparak öyle yalnızlaştılar ki; haklı olarak kendilerini düşmanlarla sarılmış olarak görüyor, hırçınlaşıyor, denge sağlamakta epey zorlanıyorlar.
Seçimi kazanmaya, iktidarlarını sürdürüp neo-liberal soygunu daha şiddetli uygulayarak sermayenin yeniden gözüne girmeye, halkta oluşan tepkileri bastırabilmek için devlet şiddetini yoğunlaştırmaya mecburlar.
Gelinen aşamada, nefes nefese, telaşla ve korkuyla faşizme doğru sürüklenip, yol alıyorlar.
Seçim sürecini faşist dönüşümün bir basamağı olarak kullanmak isteyeceklerdir.
Sokakları kendilerine bağlı sivil saldırganlarla doldurmanın hazırlıkları ve ilk hamleleri yapılıyor.

Halkın gücü ve zaafları

Daha açık konuşalım, bugünün somut şartlarında, "seçim değil sokak" demek, parlak laflarla güncel görevlerin üstünden atlamak anlamına gelmez mi? Asgari hedef bellidir, demokratik bir cumhuriyet.

Gezi isyanının ine çıka sürüp gelen toplumsal enerjisi ve sonrasında Kürt Özgürlük Hareketi'nin (KÖH)Kobane zaferinde zirveleşen Rojava hamlesi, seçime doğru hamle yapan halk güçlerine moral ve enerji veriyor.
Her ne kadar onları yok edebilecek çapta zaaflarla dolu olsalar da, sokakları dolduran halk hareketlerinin bir sonucu olarak şekillenen Yunanistan ve İspanya'daki sol güçlerin toplumsal ve siyasal başarıları da, bu durumu güçlendiriyor.
Tam da seçim yaklaşırken, bizim coğrafyamızda da, yıllardan sonra ilk defa özgürlükçü toplumsal güçlerin kendilerine güvenlerini tazelediklerini, yeni ve genç güçlerle saflarını güçlendirmeye başladıklarını, sokaklarda sıkça haklarını aradıklarını görüyoruz.
Ordu'nun Kemalist ya da AKP'nin "İslami" görünümüyle, biçimsel olarak farklı olsalar da yapısal olarak ikisi de oligarşik ve totaliter olan rejimler yerine; onların tümünü karşısına alan demokratik bir cumhuriyet için mücadelenin toplumsal meşruiyeti güçleniyor.

Sokaklar çiçekleniyor

Finans kapitalin alışageldiğimiz oligarşik egemenlik tarzı, varlığının tehlikeye düştüğü her seferinde olduğu gibi şimdi de faşizme yöneliyor. "Statüko", iyi bildiği tutumları yeniden üretiyor; gizli örgütlerini ve katliam çetelerini sokağa salmaya, işkence odalarını yeniden devreye sokmaya hazırlanıyor.
Ancak, baltalarını bu sefer taşlara- kayalara vurma ihtimalleri epey yüksek.
Gezi isyanında çiçekler gibi rengarenk açan ve sokaklarda hareket edip nefes aldıkça güçlenen özgürlükçü halk güçleri, son dönemde hareketlenen sanayi işçileri ve kendi varlığını dost düşman herkese kabul ettiren KÖH; egemenlerin faşizm yönelimlerinin tam karşısında konumlanıyor
İşte, şimdi yeniden sahneye çıkan özgürlükçü halk güçleri, ancak kendi dağınık güçlerini toplayıp ortaklaştırabilirse, ancak kendi bağımsız-özgür alanında konumlanıp, ancak kendi bağımsız-devrimci hedefine/hedeflerine yönelebilirse kalıcı olabilir.

Seçim mi sokak mı?

Seçimler halk güçleri açısından elbette belirleyici değil. Sokaklarda hareketli bir yapısal duruş, onun özgür, devrimci-demokratik var oluşunun gerçek zeminidir.
Ama, o yolda yürünürken, seçimler de önemli kavşaklardan biri değil midir?
Seçimleri anlamsızlaştıran düzeyde bir canlılık içinde olan ve devrime yönelen güçte bir toplumsal hareketlilik yaşamadığımıza göre, şimdiki durumda, seçimleri öyle bir yüksek noktaya sıçramanın araçlarından biri olarak görmek gerekmez mi?
Daha açık konuşalım, bugünün somut şartlarında, "seçim değil sokak" demek, parlak laflarla güncel görevlerin üstünden atlamak anlamına gelmez mi?
Asgari hedef bellidir, demokratik bir cumhuriyet.
Peki, o hedefe doğru yürüyen halk hareketinin şimdiki güncel varlığının hemen şimdi yerleşeceği devrimci bir pratik zemin ve hedefe doğru yürüyüşün somutlaşmış hali olan şimdiki güncel hareketleri nasıl yaşam bulacak?
Evet, devrimciler hedeflerine sokaklardaki halk hareketi üzerinden yürürler; ama başka birçok güncel olgu gibi seçimler de, o sokaklardaki halk hareketlerine güncel anlam ve elle tutulur bir sahicilik kazandıracaktır.
Tıpkı, grevler, hak direnişleri, ekolojik savunma eylemleri ya da kadın cinayetlerine karşı hareketler gibi.

Laiklik üzerinden CHP kuyrukçuluğu

Bitmeyen CHP aşkı, seçimlere giderken yine öne çıktı.
CHP, tarihsel olarak süresi dolmuş bir politik duruşu temsil ettiği için, finans kapitalin onca şişirip ittirmesine ve AKP'nin kurduğu yeni rejimin ana yönelimlerini tümüyle kabullenmesine rağmen, "bitmeyen bir can çekişme" tutumundan öteye sıçrayamıyor.
Dayanıp güç aldığı Ordu merkezli eski Kemalist rejim tarihin tozlu raflarında yerini aldı.
Ek olarak, söylem düzeyinde de olsa özenip içine girmek istediği 20. yüzyıla ait sosyal demokrasi geleneği de, Yunanistan'da PASOK ve İspanya'da Sosyalist Parti'nin çöküşünde iyice belirginleşen bir biçimde tarihsel olarak kaybetti. İşte, bu iki gerçeklik; CHP'yi sıkıştırıyor, boğuyor ve iç bütünlüğünü bozarak parçalanmaya itiyor.

CHP'nin hakkı ölüm

O, çoktandır, yaşayan bir ölü.
Varlığı ve siyaset yapma tarzıyla, AKP'nin iktidarını sürdürebilmesinin en büyük yardımcısı. Hak ettiği tutum, ölümüne yardımcı olmak.
Bağımsız bir devrimci politik zeminin kurulabilmesinin en büyük engellerinden biri yok olacaksa yok olsun. PASOK ne idi ne oldu, görülmüyor mu?

Seçimlerde ortaklaşma

Henüz yolun başındayız ve bu alışık olmadığımız özgün tarihsel sürece geçmişin alışkanlıklarından kopamayarak eski konumlarının içinden bakan ve eski alışkanlıklarıyla refleks üretenler, yeninin özgün akışını ve taleplerini göremeyerek "boşluğa" doğru sürüklenmeye yazgılılar.

Şimdi, seçimlere, Gezi isyanında ve KÖH'de somutça kendisini ortaya koyan halk güçlerinin ortaklaştığı bağımsız ve devrimci-demokratik bir duruşla girmenin tam zamanıdır.
AKP'nin yıkılışı, seçimlerden yeni güçler ve moralle çıkacak halk hareketinin, kendi taleplerinin peşinde sürekli hareket halinde olacağı bir dönemin ardından çıkıp gelecektir.
Seçimler, solun kendisi olarak var olup bağımsız bir politik seçenek olmasının tarihsel engellerinden biri olan CHP'den ve "CHP kuyrukçuluğundan" meşru ve kalıcı bir toplumsal kopuş için iyi bir güncel fırsat.
İçinde bulunduğumuz tarihsel moment, bu türden "kırılma", "kopuş" ve "doğuş" momentlerini yaratma potansiyelini taşıyor ve yaratıyor da. Bu momentlerin, onların içinde devrimci-demokratik olan fırsatları görecek, içine yerleşerek öncülüğünü yapacak, uygun ittifaklarla doğru hedeflere hareket ettirecek "öncüye" ihtiyacı var.

Seçim kampanyası

Gezi güçlerinin ve Kürt Özgürlük Hareketinin ortaklaşması için, seçimlerde yürütülecek ortak kampanyalar katkıda bulunacaktır.
Seçim sürecinin kampanya dönemi, demokratik bir cumhuriyet hedefinin ve daha ötesinde, anti-kapitalist toplumsal hareketlerin toplumsallaşması ve sosyalizm hedefinin propagandası için bolca imkanlar sunuyor.
Seçim sonuçlarında kazanılacak başarı ise, bu kampanyanın kazanımlarının kalıcılaşması ve sıçrayarak güçlenmesine katkıda bulunacaktır.
Sonuç olarak, seçimler, her ikisi de gerçek bir güç alanına dayanan iki ana yönelimin birbiriyle hesaplaşma momenti olacak.
AKP'nin suç ve yolsuzlukla kirlenmiş iktidarının faşizme yönelişi ve karşısındaki emekçi halk güçlerinin özgürlük, demokrasi ve sosyalizm yönelimi birbirleriyle karşılaşacak.
Yaşanacak itiş kakış arasında her iki taraf da güç dengelerini kendi lehine bozup yeni durumlar yaratarak, seçim sonrasında devam edip sürecek olan kapışmaya daha güçlü girmeye çalışacaktır.

Yeni ve özgün bir süreç

Öyle gözüküyor ki, seçim ve sonrasında, bu iki ana yönelimin kendi var oluşunu bir biçimde sürdürdüğü, kendisini karşıtına sürekli dayattığı özel bir tarihsel momentin içinde olacağız.
Halk güçlerinin, aralarındaki farklılıklara rağmen, ortak düşmana karşı ortaklaşmayı becerebilmeleri halinde; bir sıkışma ve çözümsüzlük içine doğru sürüklenen mevcut egemenlik sistemine karşı demokratik bir cumhuriyet hedefine yürüyüşün pratik bir güncellik haline gelebileceği bir özel tarihsel dönemin içindeyiz.
Sürecin yeniliğini, özgünlüğünü, tarihsel derinliğini ve kalıcılığını göremeyen tutumlar, talep ettiği yeni tutumları ve örgüt ve hareket biçimlerini üretemeyenler, geçmişte ve şimdi hangi güce sahip olursa olsunlar, sürecin akışı içinde savrulmaya ya da inisiyatif kaybetmeye mahkumdur.
Toplumsal ve politik düzeyde, egemenlerin ve emekçi halk güçlerinin aynı anda kendi bağımsız var oluşlarını ve iktidarlarını inşa ettikleri bir döneme girdik.
Evet, sermayenin egemenliği sürüyor, ama halk güçlerinin de kendi bağımsız iktidar alanlarını, şimdi altta ve zayıf olsa da sürekli olarak inşa ettikleri, inşa etmeye çalıştıkları açık değil mi?

Boşluğa sürüklenme yerine...

Henüz yolun başındayız ve bu alışık olmadığımız özgün tarihsel sürece geçmişin alışkanlıklarından kopamayarak eski konumlarının içinden bakan ve eski alışkanlıklarıyla refleks üretenler, yeninin özgün akışını ve taleplerini göremeyerek "boşluğa" doğru sürüklenmeye yazgılılar.
16.02. 2014

POLİTİKA

Kürt Özgürlük Hareketi ve metal işçilerin kıvılcımın çaktığı işçi sınıfı hareketi AKP'yi giderek sıkıştırıyor.

Bu terazi bu sikleti çekmez!

Türkiye sınırları dışında neredeyse adım atacak yeri kalmayan AKP, kendisi ve ülke sınırları içerisinde de sıkışmış durumda. Erdoğan'ın cumhurbaşkanı olmasıyla beraber AKP içindeki gerilimler de gerginliğini koruyor.

Hasan FERAMUZ

13 yıllık iktidarı boyunca emekçilere ve halklara her türlü sömürü ve zulmü uygulamaya çalışan AKP iktidarı için 2015 yılı son yıl olmaya aday. İktidarını devam ettirebilmek için gittikçe hoyratlaşan AKP her yerde direnişle karşılaşıyor ve daha da hoyratlaşıyor. Fakat AKP açısından zaman ve mekan gittikçe daralıyor.

Değerli yalnızlıktan umursanmaz yalnızlığa

Neo-Osmanlıcılık hayalleri ve büyüyen sermayenin teşvikiyle Ortadoğu'ya bir hışımla giren AKP'nin, Libya, Suriye, Mısır, Irak ve Filistin'deki hesapları tutmadı ve tıpış tıpış gerisin geriye döndü. Tek ortağı Katar'ın da terk etmesi sonucu bölgedeki "değerli yalnızlığı", "umursanmaz yalnıza" dönüştü. AKP küresel sermaye tarafından Ortadoğu'da "değersiz ve gerekli olduğunda kullanılacak bir müttefik" durumuna düştü.

Her türlü yardımı eksik etmediği IŞİD de, başta Kobane olmak üzere Suriye ve Irak'ta sürekli gerileyince, gözünü "sığınmak" için Türkiye'ye çevirmiş durumda. Şayet "gelirlerse", bu cani çetelerin neler yapabileceklerini tahmin edebiliriz. AKP ise, IŞİD'in yapabileceklerini yok saymaya devam ediyor.

AKP "içeride" sıkışıyor

Türkiye sınırları dışında neredeyse adım atacak yeri kalmayan AKP, kendisi ve ülke sınırları içerisinde de sıkışmış durumda. Erdoğan'ın cumhurbaşkanı olmasıyla beraber AKP içindeki gerilimler de gerginliğini koruyor.

Erdoğan kendi iktidarını sağlam zemine oturtmak ve yeni hamlelerini güçlü şekilde yapabilmek için anayasal güvence almak istiyor. Bunu AKP'nin Haziran'daki seçimde anayasayı değiştirebilecek çoğunluğa ulaşmasıyla yapmayı planlamakta. Fakat yolsuzluk yapan 4 bakanın Yüce Divan'a gönderilmesi için yapılan oylamalarda verilen fireler ve Davutoğlu'na "koşulsuz" biat edilmemesi, parti içindeki çıkar çatışmalarının işaretleri olarak gözüküyor. Nitekim, Hakan Fidan'ın milletvekilliği için istifası sonrasında yaşananlar da, bu çıkar grupları arasındaki "gizli" savaşın seçime doğru daha da hızlanacağını gösteriyor.

Ayrıca bütün pis işlerdeki eski ortağı Gülen Cemaatiyle olan savaşım da AKP'yi yorgun düşürmekte. Özellikle polis içerisinde yapılan operasyonlar istenilen toplumsal meşruiyeti üretmemesinin yanı sıra, Gülen Cemaatini "sivil toplum"da kendine alan açmasını sağlıyor. Bu da AKP açısından özellikle "dindar" ve "muhafazakar" tabanına yönelik tehdit oluşturmakta.

Rejim çıkmazı

Diğer yandan bu savaş sırasında Erdoğan ile "örtülü" bir şekilde ittifak yapan "ulusalcı" güçler de kendilerine alan açmaktalar. Emine Ülker Tarhan, Süheyl Batum vb. kişiliklerde kendisini gösteren "ulusalcı klik" yeni hamlelerle Erdoğan sonrasına yönelik pusuya yatmış durumdalar.

Fakat AKP'yi en çok baskılayan güçler ise Cemaat ve ulusalcı klik değil işçiler ve halk hareketleri. Gezi isyanıyla başlayan halk hareketi, Kobani serhildanıyla zirveye ulaşıp Cizre direnişiyle enerjisini sürdüren Kürt Özgürlük Hareketi ve metal işçilerin kıvılcımın çaktığı işçi sınıfı hareketi AKP'yi giderek sıkıştırıyor. Ve bu sıkışıklığı aşmak için ise "İç Güvenlik Yasası" çıkartarak iktidarını şiddetle korumaya düşünen AKP giderek kendini sonunu hazırlıyor.

İşçi sınıfı, Gezi ve Kobane'yi birleştirecek bir mücadele hattının, giderek çözülmeye doğru giden "rejimi" yıkarak "Demokratik Cumhuriyet" hedefine ulaşması ihtimali her zamankinden daha da yakında duruyor. *10.02.2015*

CHP nereye?

CHP boğazına kadar batmıştır. Nefes alacak mecali kalmamış ve ölürken bile sosyalist solun yakasından düşmüyor.

Hasan DURKAL

"Aynı dünya görüşünü paylaşan bir siyasal partinin Yunanistan'da seçimi kazanması elbette güzel." (Kemal Kılıçdaroğlu, 26.01.2015)

CHP'nin iktidar olup olmamasıyla ilgili bir kaygı yaşamıyoruz elbette. Ama sosyalist solun hitap ettiği kitlelerin bu beceriksiz kalpazan parti tarafından oyalanmasına sessiz kalamayız. Öte yandan SYRIZA eleştirisi bu yazının maksadının dışında kalır. Ancak Kılıçdaroğlu'nun hangi dünyada yaşadığını ya da hangi hülyalara kapıldığını anlamamız için SYRIZA ile ilgili birkaç noktayı soyutlayıp bir kıyaslama yapmamız gerek.

SYRIZA için en kötü senaryo (ne yazık ki şu anda pek de zayıf olmayan bir senaryoyu) hayata geçmiş varsayalım ve soralım: CHP, Troyka'ya boyun eğmiş bir SYRIZA'ya ne kadar benziyor?

CHP tekçi zihniyette

Parti programını hiç incelemiş mi bilinmez ama SYRIZA sosyalizm sonrası Avrupa solunun tipik bir örneği olarak karşımıza çıkıyor. (Marksizm ile Post Marksizm arasındaki çizgiyi silikleştirmiş, kimlik politikalarını ön plana almış, radikal demokrasiden beslenen bir program.) CHP'nin ne tarihinde ne bünyesinde ne de programında hiçbir zaman, ne Marksizm ne de post Marksizm-radikal sol yer almamıştır. Kemalizmin sınırları dışarısına çıkmamış, karikatüre dönüşmüş bir programı olan bir partiden bahsediyoruz.

SYRIZA, ırkçılık ve milliyetçilik karşıtı. CHP gibi tekçi milliyetçi bir ideolojiye sahip değil. Kılıçdaroğlu hiç aynaya bakmış mı? Bakmışsa şayet, aynada Türk milliyetçiliğine dayalı, tek dil, tek etnisite görüşünü parti programında vurgulamış bir partinin -kendi kimliğini dahi dile getirmekten aciz- bir genel başkanını görmüş müdür? Böylesine zavallı bir konumu nasıl olur da ırkçılık karşıtı bir partiyle kıyaslar? Acaba kendi seçmenine aptal muamelesi yapan iktidar partisine mi öykünmektedir?

TC'nin üzerine inşa edildiği Ermeni Soykırımını inkar etmek zaten parti geleneği. Ancak geçtiğimiz günlerde Hrant Dink anmasına katılan vekillerini parti disiplin kuruluna şikayet eden bir zihniyetin, kendisinin tam karşısında duran bir yapıdan övgüyle bahsetmesi bir kimlik kargaşasına işaret.

Emek, doğa, aleviler, mafya?

SYRIZA özelleştirme karşıtı bir koalisyondur. Emekten yana tavır takınır. (Troyka'ya boyun eğerse, affedilmez bir yumuşama olacaktır elbette.) Programı radikal ekolojik hassasiyetler çerçevesinde oluşturulmuştur. Ayrıca gerçek anlamda laik bir harekettir.

SYRIZA'ya özenen CHP ve Kılıçdaroğlu bir kez olsun neoliberalizmi dert edinmiş midir? Taşeron çalıştıran, çalıştırdığı işçilerin haklarını gasp eden CHP'li belediyelere ne gibi yaptırımlar uygulamıştır? Sarıyer Belediyesi, taşeron işçiler tarafından işgal edildiğinde bir utanç yaşamışlar mıdır acaba, merak ediyoruz.

Peki, üç beş ağaç meselesiyle başlayan tarihi Gezi Direnişini arkasına yedeklemek için kırk takla atan parti, nasıl olur da kendi belediyelerinin Yalova'da, Eskişehir'de, Sarıyer'de, Tekirdağ'da yaptığı ağaç katliamlarına seyirci kalır?

Ya Aleviler? Cami-Cemevi projesinin mimarı olan Cemaat'le bu kadar yakın temas kurulmasına ne demeli? Devletin her kademesine sızmış ve AKP ile birlikte onca suç işlemiş bu yapılanmayla dans etmek Alevilerle alay etmek değilse nedir?

Boğazına kadar batan CHP

Kendi iç kavgasını mafyatik yöntemlerle çözen bir yapı nasıl olur da kendisini kirli AKP siyasetinin alternatifi olarak parlatır?

CHP boğazına kadar batmıştır. Nefes alacak mecali kalmamış ve ölürken bile sosyalist solun yakasından düşmüyor.

SYRIZA iktidarı bile Yunan halkına yeni bir hayal kırıklığı yaşatma potansiyeli taşırken, CHP'nin ucuz siyasetle soldan çalacağı kitleler çok daha fazla hayal kırıklıkları yaşamaya hazır olmalıdır.

İç güvenlik paketi, AKP'nin işçilerden halktan ne kadar korktuğunu gösteriyor.

Paket AKP ve sermayenin başında patlar

Paketle hedeflenen yükselen halk hareketlerini engellemek, engellenemediğinde de şiddetle bastırmak. "Önlemlerin" büyük bir çoğunluğu, "toplumsal olaylara" yönelik.

Hasan FERAMUZ

Yolsuzluk ve cinayetler batağına batmış AKP iktidarı giderek sarsılan iktidarını ayakta tutabilmek için giderek zalimleşiyor.

AKP'nin temsilcisi olduğu sermaye sınıfı da, giderek yükselen işçi ve emekçilerin direnişi karşısında "hazırlığını" yapıyor.

AKP ve sermaye, iktidarlarını korumak için, işçilere ve halklara karşı kullanabilecekleri "yasal" önlemler almaya yöneliyorlar.

Kamuoyunda "İç Güvenlik Paketi" olarak bilinen «Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu ile Bazın Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı", TBMM İçişleri Komisyonu'nda AKP'lilerin oylarıyla kabul edilerek TBMM Genel Kurulu›na gönderildi. Paketin görüşülmesi, toplumdan yükselen tepkilerden dolayı erteleniyor.

Bu paketle hedeflenen yükselen halk hareketlerini engellemek, engellenemediğinde de şiddetle bastırmak. "Önlemlerin" büyük bir çoğunluğu, "toplumsal olaylarda" işlenen "suçlara" yönelik.

Peki, paket neler getirecek?

Bu paketle polis, "kendisinin" veya başkalarının can güvenliğini tehlikeye düşürenleri, "kişinin" can güvenliğinin sağlanması bakımından koruma altına alabilme veya olay yerinden uzaklaştırabilme yetkisine sahip olacak. Yani polis, zarar verebilecek 'şüpheliyi' kontrol altına alabileceği olay yerinden uzak bir yere götürebilecek. "Şüpheli" kim ve o "yer" neresi acaba?

Polis, işyerlerine, kamu binalarına, okullara, evlere, araçlara vb. molotof, patlayıcı, yaralayıcı, yanıcı ve benzeri "silahlarla" saldıran veya saldırıya "teşebbüs" edenlere karşı, bu saldırıları etkisiz kılmak için silah kullanabilecek.

Böylece, "molotof" silah kapsamına alınıyor ve molotof kullananlara karşı polis artık "yasal" rahatlıkla silah kullanabilecek. Fakat bu da yeterli görüşmemiş olacak ki, "taş", "bilye" ve "çiçek" gibi yaralayıcı "silah" kullananlara karşı da polis silah kullanabilecek.

Yeni Ali İsmailler, Ethemler, Abdocanlar mı yaratılmak isteniyor?

Paketle, "toplumsal olaylar"da bulundurulması ve taşınması yasak olan suç aletlerini taşıyanlara 2 yıl 6 aydan 4 yıla kadar hapis cezası verilebilecek. Yine, "toplumsal olaylarda" yüzünü tamamen veya kısmen kapatanlara (gazdan korunmak için bile olsa), 3 yıldan 5 yıla kadar hapis cezası uygulanacak. Yani gaza karşı"deniz gözlüğü», «gaz maskesi» ve «kırmızı atkı» taşımanız halinde en az 2,5 yıl yatabilirsiniz.

Ek olarak, "toplumsal olaylarda" "yasadışı örgüt»lere ait amblem, işaret taşıyan; kanunların suç saydığı afiş, pankart, döviz vb. taşıyan, sloganlar atan ve megafon vb. ses cihazlarıyla bu sloganları "yayanlar", 6 aydan 3 yıla kadar hapis cezası alacak. Kısacası eylemlere katılmanız hapisi göze almanız demektir.

Aslında tümüyle kaldırılması gereken saltanat makamları olan valileri ve kaymakamları kendi yerellerinin "başkanı" yapacak yetkiler de bulunuyor pakette.

"Toplumsal Olayları" yok etme paketi

Vali ve kaymakam, kamu düzenini ve güvenliğini, "kişilerin" "can" ve mal emniyetini sağlamak amacıyla bütün kamu kurum ve kuruluşlarının itfaiye, ambulans, çekici, iş makinesi vb. araçlardan yararlanabilecek, personeline görev verebilecek.

Vali "gerektiğinde" kolluk amir ve memurlara, suçun aydınlatılması, faillerinin bulunması için doğrudan emir verebilecek.

Aklınıza sakın "Berkin'i, Abdocan'ı öldürenleri öğrenebileceğiz" gibi düşünceler gelmesin.

Tersine, o katliamları protesto eden toplumsal ve siyasal örgütlerin "gizli terör örgütü" kapsamına alınarak polisiye operasyonlara malzeme yapılacağını ön görebiliriz.

Sokağa tıpaç

Bu paket, AKP ve sermayenin işçilerden, halktan ne kadar korktuğunu gösteriyor.

Sesini derinden duyurarak mücadelesini yükselen işçi hareketi, eğitimin dinselleştirilmesine karşı sokaklara çıkan Alevi hareketi, Kürt Özgürlük Hareketi, kadın mücadelesi ve öğrenci hareketleri, bu paketi AKP'nin ve sermayenin başına çalacaktır.

11.02.2015

Kürt Hareketi ve metal işçilerin kıvılcımın çaktığı işçi sınıfı hareketi AKP'yi giderek sıkıştırıyor.

Kürtlerin etrafında çakallar uluyor!

Ne emperyalist güçler ne de onların işbirlikçisi bölge devletleri, Ortadoğu'nun göbeğinde, KÖH'ün belirleyici bir güç olmasını istemiyorlar. KÖH'ün demokratik ve halkçı bilincinin Kobane zaferi ile sivrilmesi, bölge devletlerini, başta TC ve İran olmak üzere korkutuyor.

Juliana GÖZEN

1. sayfadan devam

Tam da orada, o küçük kasabada tarihin akışını değiştirecek bir direniş ve zafer gerçekleşti. Zaferin öncüsü KÖH, kendi tarihinin en güçlü noktasına sıçrayıverdi.

Özgür Kobane

Sadece Kürtler için değil aynı zamanda bölge halkları için de umut olan Kobane'nin özgürleşme rüzgarı, bütün coğrafyadaki demokrasi güçlerinin güçlenmesinin önünü açtı.
ABD merkezli işgalci güçler, IŞİD'in Kobane'yi ele geçiremeyeceği açığa çıkınca ve direnen Kürt savaşçılarının hızla ve gün be gün artan meşruiyeti karşısında, kendi stratejik planlarının tehlikeye düştüğünü gördüler.
O noktada, ABD'nin Kürdistan askeri güçlerine "kısmi" destek vermesi, tamamen özgün tarihsel koşullar içerisinde ortaya çıkan özel ve geçici bir durumdur.
Bu durum, Kobane'de savaşan YPG'nin ve dolayısıyla PYD'nin resmi düzeyde tanınmasını sağladı. Açıktır ki, bu tanınma aynı zamanda Kerkük'te, Musul'da ve Şengal'de IŞİD'e karşı savaşan ve resmi olarak "terör örgütü" damgasıyla tecrit edilmeye çalışılan PKK-HPG'nin de fiilen tanınması anlamına geliyor.
KÖH'ün Kürdistan'ın dört bölgesinde de güçlenmesi, artan manevra olanakları ve bölge politik denklemi içerisinde bu denli güçlü konumlanması, Kürdistan'daki bütün askeri ve politik güçler açısından da dengeleri değiştiren ve sancılı bir süreci beraberinde getirecektir.
İlk olarak, son birkaç yıldır sanki düşmana hizmet eder gibi Rojava'yı abluka altına alan Güney Kürdistan Hükümeti/Barzani' ye bağlı peşmerge güçlerinin Kobane'ye desteğe gitmesi, olumlu bir durum yarattı.
İkinci olarak, tam tersi yönde bir gelişmeyi vurgulayalım. PKK, HPG, PYD ve YPG'nin bölgede inisiyatif kazanması, Güney Kürdistan Hükümeti tarafından bir tehdit olarak görülüyor. Hegemonya hesapları yapıldığı açık. PKK ve HPG güçlerini bölgede görmezlikten gelen ve savaştaki rollerini kırmaya çalışan Güney Kürdistan Hükümeti'ne, önce 7 aydır Şengal dağlarında HPG'nin desteğiyle direnen Ezidiler karşı çıktı ve şimdi de "Güneyli" Kürtler tepki gösteriyor. Güney Kürdistan Hükümeti hiç olmadığı kadar köşeye sıkışmış durumda. Güney Kürdistan Hükümeti tarafından sürekli ertelenen ve Kürdistan'daki bütün toplumsal ve politik güçlerin içerisinde yer alacağı "Kürdistan Ulusal Kongresi" şimdi yeniden gündeme geliyor. Barzani/KDP somut adımlar atmaya zorlanıyor.
Yeniden düzenlenen Ortadoğu'da, bölgede yaşayan 40 milyondan fazla Kürdün statüsünün "hangi" Kürde –özgürlükçü mü, işbirlikçi mi?- dayandırılacağı, günümüzde yapılacak hamlelerle ortaya çıkacak.
KÖH'ün Kobane'deki zaferinden sonra, mücadelenin odak noktalarından biri de, Rojava'da kurulacak toplumsal ve politik sistemin hangi zeminde oluşturulacağı konusunda olacak.

Kürdistan'da savaş yeni başlıyor!

Bölgenin denklemini değiştiren yaygın ve güçlü hamleleriyle KÖH ve «öz savunma güçleri», Ortadoğu›yu kendi çıkarları doğrultusunda yeniden düzenlemek isteyen emperyalist güçler açısından artık büyük bir tehdit oldu. Ne emperyalist güçler ne de onların işbirlikçisi bölge devletleri, Ortadoğu'nun göbeğinde, KÖH'ün belirleyici bir güç olmasını istemiyorlar.
KÖH'ün demokratik ve halkçı bilincinin Kobane zaferi ile sivrilmesi, bölge devletlerini, başta TC ve İran olmak üzere korkutuyor.
Kendi coğrafyasındaki Kürtlerin de istikrarsızlık yaratacağından korkan İran'ın, Ortadoğu'nun bütününe operasyon hazırlığı içerisinde olduğunu görmek gerekiyor.
Kobane zaferiyle bölgesel denklemde yerini kaybeden Türkiye'nin fırsatları kollayıp KÖH'ü tasfiye etmeyi amaçlayacağı ve ortaklaşabileceği güçlerle yakınlaşacağını göreceğiz.
İran ve TC'nin dışında, Irak'a tekrar girme fırsatı kollayan Amerika'nın inisiyatifinde Suudi Arabistan ve Mısır'dan oluşan bir çıkar ekseni de kendisini bölgeye dayatıyor. TC'nin, Mısır'daki Sisi cuntasına karşı Müslüman Kardeşler'e verdiği desteğe karşı, Mısır'ın da Kürtlere destek sunacağını tahmin edebiliriz.
İşte, KÖH'ün geldiğimiz noktada bölgede belirleyici bir güç olmaya doğru sıçraması, bölge devletlerini farklı yönlerde harekete geçirmiş durumda. Tarihinin en güçlü konumuna gelen KÖH'ün oldukça karmaşık gerilimler tarafından sarıldığını görüyoruz, daha fazlasına da hazır olması gerekiyor.

'Çözüm süreci' ne durumda?

Kürt Hareketi içerisine nifak tohumları ekilmek isteniyor. İlk değil, daha önce de denendi boşluğa düştü…

Kürt sorununun demokratik yollarla çözülmesi için 12 yıldır AKP'ye fazlasıyla olanak tanıdı Kürt Özgürlük Hareketi.
AKP ise, "Çözüm sürecini", sistem içindeki güç ilişkilerinde kendi konumunu güçlendirmek ve zedelenen iktidarını sağlamlaştırmak için kullanmakla yetindi. Şimdi de, eski yol arkadaşı Gülen Cemaati ile yaşadığı krizde harcadığı gücünü dağıtmamak, Kürtlerle yaşadığı mevcut "çatışmasızlık" durumunu seçimlere kadar korumak istiyor.

Bal demekle ağız tatlanmaz

İç politikasında, attığı her adımda rejim krizi dinamiklerini hareketlendiren, dış politikasında «değersiz yalnızlık» konumunda tecrit olan AKP, kendi mevcut zayıflıklarını görmeyen politik bir sarhoşlukla sürekli olarak çözüm sürecine "silahlı" ve provakatif dayatmalarda bulunuyor.
İç savaşı körükleyen söylemlerini sanki bir «koz» misali sıkça dillendiren AKP, 6-8 Ekim serhildanında ve Cizre olaylarında kendi gerçek bakışını gösterdi.
AKP, bölgedeki gelişmelerin de aleyhine dönmesi üzerine, kendi dengelerini "iç savaş" yönelimi ile kurmaya çalışıyor. "İç Güvenlik Yasası", başta Kürtlere ve tüm halklara bir "iç savaş" tehditi olarak görülmeli.
Çözüm sürecinin arkasında " Kürt hareketini tasfiye etme" yöneliminin saklandığını belirten Kürt Özgürlük Hareketi; AKP›nin tam tersi yönde hareket ediyor ve bu süreçten güçlenerek çıkmaya çalışıyor.

Kürt Hareketi önemli bir kavşakta

Cumhurbaşkanlığı seçimleriyle birlikte iktidarın var olan hegemonyasına bir çentik daha atan HDP, genel seçimlere parti olarak girme kararı aldı.
Kürt Hareketi, 12 Eylül darbesi döneminde, halkçı-demokratik güçlerin ve Kürtlerin parlamentoda temsilini engellemek için getirilen %10 seçim barajını, şimdi tüm devrimci demokratik güçlerle ittifak halinde yıkmayı hedefliyor.
%10 seçim barajını aşan bir HDP, "çözüm masasında" ve diğer mücadele alanlarında Kürt hareketinin elini daha güçlü yapacak ve AKP'yi daha da köşeye sıkıştıracaktır.
Telaşa kapılan AKP, manipülatif söylemlerle Kürt Hareketini tasfiye etme hamleleri yapıyor. Cizre olaylarını örgütleyen, kalekol yapımına devam eden AKP, Öcalan, Kandil ve HDP'yi yıpratmaya, birbirine düşürmeye, artan meşruluklarını daraltmaya çalışıyor.
Herkes tarafından bilinen Öcalan'ın şartlı çağrısını önce çarpıtan ve sonra da büyük bir iki yüzlülükle o çarpıtılmış "açıklamayı" açıklamadığı için HDP'yi; "silahsızlanmayı" ret eden Kandil'i hedef gösteren AKP, kendince Kürt Hareketi içerisine nifak tohumları ekiyor. İlk değil, daha önce de denedi, boşluğa düştü…
Sürecin güçler arasında çekişmelerle geçeceği ve giderek daha da sertleşeceği anlaşılıyor.
19.02.2015

Cizre, AKP'nin manivelası

Cizre'de süregelen kaotik süreci, PKK-HÜDA-PAR arasında bir çatışmadan ibaretmiş gibi "derin güçlere" havale etmek eblehliğin daniskası.

Perihan KOCA

Aylardır "Kobane direnişi", "çözüm süreci" ve "seçim" tartışmalarıyla birlikte politik gündeme oturan ve özenle değerlendirilmesi gereken bir konu var: Cizre.
On günde altı çocuk katledildi Cizre'de ve Ekim ayıyla birlikte başlayan çatışmalar durulmadı. Mekanik bir siyaset yapma halinden elbette kaçınarak, lakin doğru taktik ve hamlelere doğru politik analizlerle ulaşabileceğimizin siyasal bilincinden hareketle, Cizre'deki durumun vahametini ve vicdani yakıcılığını bir yana bırakarak, yaşananların siyasal arka planına ve esasına odaklanmakla yükümlüyüz.

Bıçak sırtında bir bölge

Cizre, tüm muhataplar açısından stratejik öneme sahip, bir pilot bölge. Sadece coğrafik olarak okuyacak olursak bile, Suriye sınırına bitişik, Rojava kantonlarından Cizire'nin komşusu ve Irak Bölgesel Kürt Yönetimi'ne 20 km. mesafede olan, savaş coğrafyasının göbeğinde konumlanan bir bölge mevzu bahis olan.
Şöylece bir TV kanallarını zapinkleyecek yahut gazete sayfalarını karıştıracak olursak, "görünmeyen karanlık eller" zaman zaman Cizre'de tansiyonu yükseltiveriyor intibasına kapılıyor insan. Malum bazı demokrasi güçleri de aynı intibada kalmanıza salık veriyor ya neyse.
Önce "Cizre'de neler oluyor?" başlığının amiyane tabirle "hikaye" kısmına bakalım.
6-8 Ekim serhildanı öncesinde Cizre'de HÜDA-PAR ve PKK arasında gerilim ortamı hakim olmaya başlıyor. Ekim ayına yayılan çatışma ortamı, Aralık'ta ardı ardına yaşanan katliamlarla alabildiğine kızışıyor, zira yaşı daha nüfus cüzdanını fotoğraflamaya bile yetmeyen çocuklarımızın yürek dağlayan infazlarıyla, Cizre'de yaşananlar Türkiye'nin çeşitli bölgelerine sıçrıyor.
Ve hemen ardına, özellikle 27 Aralık'ta yaşanan katliamlarla birlikte, sözde süreci yönetemediği gerekçesiyle, Cizre Emniyet Müdürü Ozan Başurgan görevden alınıyor, yerine ise; 2007'de Trabzon İstihbarat Şube Amiri olan, Hrant Dink cinayetinde adı geçen ve Gülen Cemaati'nden olduğu bilinen Ercan Demir gerilimin yoğunlaştığı 30 Aralık'ta Cizre Emniyet Müdürlüğü'ne atanıveriyor.
Lakin hemen iki hafta sonrasında, Dink davası kapsamında hakkında yakalama kararı çıkması hasebiyle görevinden alınıyor ve tam da Hrant'ın ölüm yıl dönümünde 19 Ocak'ta "adalete" teslim oluyor, tutuklanıyor. "Allah'ın hikmeti" mi dersiniz?
Takiben tam 21 ilde emniyet müdürlerinin yer değişikliklerini, 15 emniyet müdürünün merkeze alınmasını, izliyoruz. Ancak Cizre'de alenen yaşanan katliamlarla ilgili etkili bir soruşturma gündemde değil.
Cizre'de süregelen kaotik süreci, PKK-HÜDA-PAR arasındaki bir çatışmadan ibaretmiş gibi okumak yahut "derin güçlere" havale etmek kusura bakılmasın ama eblehliğin daniskası. Zira AKP tam da böyle düşünülsün istiyor. Bir paradigma yaratıyor; hikaye tamam ama özne yok!

İşlenen savaş konsepti

Tam bir algı operasyonu. AKP eski politikaları yeni koşullarda farklı sürümleriyle canlandırmak istiyor. Kürtleri tasfiye politikasında aynı devlet aklıyla, seçim arifesinde Kürt Hareketi'nin hareket alanını daraltabilme tahayyülüyle, zamanında denenmiş faaliyetlerle yeniden ve ısrarla devreye sokarken, Cizre'de yaptığı gibi çeşitli manevralarla çözüm sürecinin siyasal rantını kendine mal etmek ve kendisine yöneltebilecek suçlamaları "paralel" kanalıyla üzerinden atıvermek istiyor. Aynı tas aynı hamam aslında!
Cizre'de giderek derinleşen kaos ortamı, AKP'nin savaş politikalarından, 30 Kasım MGK kararlarından, içerisinde debelendiği siyasal kriz ortamından azade değil. Alışıldık ve artık iflas etmiş çözüm politikalarının bir yansıması, müzakere sürecinin altını oyma ve süreci en azından seçimlere kadar oyalama, etkisizleştirme çizgisi.
Cizre, "Kürt sorununda" AKP'nin manivelası. Cizre'de uygulanan katliam çizgisi ne ilk ne de son. Zamanında 90'larda uyguladığı kırsalda korucu aşiretlere, kentlerde Hizbullah'a devrettiği tasfiye politikasını, şimdilerde Hizbul-kontra uzantılarını devreye sokarak yapmak istiyor. Çözüm sürecindeki meşruluğunu korumak adına paramiliter güçleri ortalığa salıyor.
İşte, o muğlak gösterdiği "gizli özne", asıl aktör ta kendisi. İçerde ve dışarda sıkışan, AKP'yi AKP yapan çarkları pas tutmuş "Erdoğan iktidarı", kapsamlı ve uzun erimli bir savaş hazırlığı içinde. İç savaş yönelimini "iç güvenlik" paketiyle sağlama almaya çalışırken, çeşitli savaş argümanlarıyla süreci tehlikeli bir şekilde kaşıyor.
Bu minvalde önümüzdeki yılların kaderini tayin edebilecek nitelikte olan genel seçimler, gayet kritik bir yerde duruyor. Zira AKP iktidarı, seçimlerdeki başarı grafiğine göre, hazırlığında olduğu savaş konseptini radikal biçimlerde devreye sokabilir. Lakin sürecin bumerang misali kendine dönebileceği ihtimalini de unutmayalım. Bunun cevabını ise, sürekli devinim halinde olan demokrasi ve halk güçleri belirleyecek.
30.01.2014

Cizre, tüm muhataplar açısından stratejik öneme sahip, bir pilot bölge.

POLİTİKA

PERİHAN KOCA

Egemen güçler "kontrollü kaos" çizgisine yerleşirken, solun ızdırabı

Merkez güçlerin konumlanma arayışları

Hiçbir şey öncesiz, sonrasız ya da tek başına değil. Katliamın kendisi de, sadece Charlie Hebdo ile sınırlanamaz. Ancak şu bir gerçek ki, Charlie Hebdo katliamı dünyanın gidişatı ve emperyalist güçlerin rotasını açık eden, önemli ipuçları veren bir siyasal dönemeç oldu, okuyabilene…

Perihan KOCA

Altını kalınca çizerek başlayalım: Katliam denen şeyin çıplak ve hakiki yüzüne tanıklık ettik Charlie Hebdo saldırısıyla. Ve evet, saldırının devrimci- demokrat- halkçı güçler tarafından mutlak surette mahkum edilmesi gerekiyor.

7 Ocak'ta Paris'te gerçekleşen katliamın üzerinden bir ay geçti. Üzerine birçok farklı kalemden analizler okuduk. Sürecin önünü, ardını görmek ve doğru adımlar atmak adına, yaşananlar daha çokça, yazılıp, çizilmeye muhtaç. Ve ne yazık ki, tanıklık ettiğimiz vahşetin korkunç yüzü kadar, kahredici bir yerde duruyor, aydınların, yazarların ve maalesef sol-sosyalist güçlerin kaleminden dökülenler ve pozisyon alış biçimleri.

Hiçbir şey öncesiz, sonrasız ya da tek başına değil. Katliamın kendisi de, sadece Charlie Hebdo ile sınırlanamaz. Ancak şu bir gerçek ki, Charlie Hebdo katliamı dünyanın gidişatı ve emperyalist güçlerin rotasını açık eden ve bize önemli ipuçları veren bir siyasal dönemeç oldu, tabii okuyabilene…

Giderek sertleşen bir siyasal iklime yerleşiyoruz. Bu siyasal iklimin yarattığı yüksek gerilimlerin hükümdarlığına ve paranoyasına kapılmadan, şimdi katliamın içeriğinin mahiyetine, devam eden "kaotik kriz" sürecine/ zeminine odaklanmak ve tabloyu bütüncül okumak gerekiyor.

Neo-faşizm mayalanıyor

2008'den beri kapitalizmin içerisinde debelendiği küresel ekonomik kriz, bir hegemonya krizini de içinden doğurdu. Öte yandan, kapitalizmin derinleşen yapısal krizinin günümüzde özellikle Avrupa'da odaklanışı ve sonrasında neo-faşist hareketlerin yayılımı da, üzerine bastığımız siyasal zeminin bir başka önemli momenti.

Avrupa, krizin en şiddetli vurduğu coğrafya olarak süreçten derin yaralar aldı, en büyük merkez ekonomiler sarsılmaya başladı. Özellikle krizin yoğunlaştığı Güney Avrupa ülkeleri deyim yerindeyse yeniden sömürgeleştirilmeye çalışılıyor.

Süreç, kitlesel bir mülksüzleştirme ve yoksullaştırma dalgasını beraberinde getirdi. Esnekleşme ve güvencesizleştirme politikalarının en sert halleriyle de tanıştık, tanışıyoruz.

Doğal olarak, kriz sarmalı toplumsal kutuplaşmayı körükledi. Mevcut siyasal iklimde siyasal gerilim artar, yanına göçmen düşmanlığı, ayrımcılık ve ırkçılık politikaları eklemlenirken, oluşan siyasal çürümede neo-faşist hareketler güçleniyor.

Sağ popülist argümanlarla, çok yönlü karakterde bir yeni faşizm kimliğine bürünen siyasi hareketlerin, sokakta ve parlamentoda yükselen ivmelerine tanıklık ediyoruz.

Neo-faşist hareketler

Yunanistan'da Altın Şafak'ın, Hollanda'da ırkçı faşist PrV-Özgürlük Partisi'nin, Finlandiya'da Hakiki Finler'in, Fransa'da önümüzdeki seçimlerde iktidara gelmesi beklenen FN-Ulusal Cephe'nin, şimdilerde Almanya'da şekillenen PEGİDA'nın (Batı'nın İslamlaştırılmasına karşı Yurtsever Avrupalılar), İngiltere'de faşist partinin ve Ukrayna'da devletle bütünleşen faşist örgütlenmelerin yükselen grafiklerini birlikte düşünürsek, tüm Avrupa'ya yayılan bir neo-faşist düzlemin mayalandığını netçe görebiliriz.

Özellikle Avrupa'dan doğru yayılan bu neo-faşist hareketler, sokağın zaptı ve faşizmin toplumsal meşruluğunu oluşturma hattından yürüyorlar.

Hegemonya savaşımı

Dünyayı "üçüncü dünya savaşı" niteliğinde bir savaşa doğru sürüklüyorlar. "Medeniyetler Çatışması" imiş gibi lanse edilen bir paradigma kapsamında, "kültürel ırkçılık" pompalanıyor.

Süregelen ekonomik kriz ve derinleşen hegemonya savaşı, yüzyıllardır dünyaya egemen olan "batılı emperyalistlerin"/ ABD ve AB'nin hegemonyalarını tehlikeye düşürdü. Çan sesleri bu kez merkez ekonomiler için çalmaya başladı.

Akabinde istikrarlı bir şekilde yükselen Çin ve Rusya, alıştığımız ve hatta "imparatorluğa" soyunan "Batılı" egemenlerin yeni rakipleri olarak şekillendi. 2001 Afganistan ve 2003 Irak Savaşı ile de, ABD'nin tek güç olma hesapları tutmadı. Artık o mutlu mesut "imparatorluk tahtına" yürüme günleri çok eskilerde kaldı. Bundandır ki, emperyalist güçler eski hatlarını terk edip, dümeni kırdılar, çubuğu "kontrollü kaos" çizgisine büktüler.

Gerilim sertleşiyor, dünya, egemenlerin hesaplaşma arenasına çevrilirken, halklar yürütülen hegemonya mücadelesine kurban ediliyor.

İşte, Charlie Hebdo katliamının oturduğu zemin tam da burası. Katliamı, içinde oluştuğu konjonktürden nasıl ayırabiliriz? Yaşananlar, hegemonya savaşının ta kendisi.

"Kontrollü kaos"

Muktedirler, emperyalistler arası hegemonya gerilimleri ve sermayenin güncel çıkarları doğrultusunda çubuğu büktükleri "kontrollü kaos" (ki, "kontrolden çıkma" eğilimi içinde) hattından hareketle, bir algı operasyonu çekiyor, paradigma yaratıyorlar. El Kaide, IŞİD, El Nusra, Boko Haram gibi örgütler, yaratılmak istenen paradigmanın en önemli araçları. Bugün Ortadoğu'nun emperyalist güçlerin çıkarları doğrultusunda yeniden dizayn edilmesi hesapları, bu yapılanmaların "araçsallaştırılmasıyla" yürütülmeye çalışılıyor.

Şimdi sözde lanetledikleri "radikal İslam" çizgisindeki bu örgütlerin askeri ve ekonomik anlamda donatılması, yelpazesinin genişletilmesi, palazlandırılışı emperyalist devletler tarafından yapılmadı mı?

Bugün herkes tarafından bilinen bir "sır" halini almadı mı, emperyalist merkezlerle bu örgütlerin "ittifakı"? Henüz hafızalarda tazeyken soralım, IŞİD'in Kobane'ye saldırılarında, egemenlerin bu örgütleri nasıl yönlendirdiğine şahit olmadık mı?

Zamanında emperyalizmin teorisyenlerinden Huntington "yeni bir düşmana ihtiyacımız var, bu da İslam uygarlığı olabilir" dememiş miydi "Medeniyetler Çatışması" tezinde?

Evet, kapitalizm derinleşen yapısal krizini aşmak için çeşitli manevralar yapıyor ve stratejisinde söylemiyle de eylemiyle de gayet net.

'Siyasal İslam' kisvesi altında

Ve şaşıracak bir şey de yok aslında; uygulanan strateji, zaten kapitalizmin ontolojisine içkin. Dünyayı "üçüncü dünya savaşı" niteliğinde bir savaşa doğru sürüklüyorlar. "Medeniyetler Çatışması" imiş gibi lanse edilen bir paradigma kapsamında, "kültürel ırkçılık" pompalanıyor. Ve halkların devrimci enerjisi "önleyici taktiklerle" soğuruluyor.

"Siyasal İslam" kisvesi altında Müslüman ve göçmen gençlerin biriken enerjisi ve bilenen öfkesi, emperyalist blokların hegemonya savaşımına uygun biçimlere büründürülerek yönlendiriliyor. Oysa giderek mülksüzleşen, yoksullaşan, geleceksizleşen toplumun en alt kesimlerinin, olması gereken yer halkçı-devrimci dinamiklerin safları değil mi?

Çok yönlü bir savaşın tam ortasındayız. El Kaide, El Nusra, IŞİD gibi gerici silahlı güçler giderek güçleniyor. Sormak gerek, nerden geliyor bu değirmenin suyu? Onca askeri teçhizat, akan sıcak paralar, eğitimli militanlar…

Aynı emperyalist çıkarlar doğrultusunda 11 Eylül sonrasında Afganistan'da Irak'ta halklara zulmeden/katleden egemenler şimdi kalkmış, "barbarlığa" karşı özgürlük naraları atıyorlar. Terörün esas sponsorları şimdi "medeni batının şövalyeleri" oluverdiler. Öyle mi? Bak sen!

*Avrupa'da n*eo-faşist hareketlerin yayılımı hızlanıyor.

Emperyalistlere gün doğdu!

Charlie Hebdo katliamı emperyalistler için biçilmiş kaftandı. Ve şimdi bu vahşi katliamın meyvesini yiyecek olanlar da aynı alçaklar.

'Laiklik' sarmalında 'bizim' cenah

Herkes önüne takkesini alıp düşünecek, halkları kendi çıkarları doğrultusunda savaşa sürükleyen "terörün" asıl finansörleriyle mi aynı gemide olacağız, yoksa devrimci-demokrat-halkçı güçlerle mi?

Kapitalizmin krizi ve yaşanan hegemonya savaşının belirlediği bir atmosferde, uzun erimli bir kaos iklimine girerken; süreci bütüncül bir perspektiften okuyamayan bir "sol" ortamla karşı karşıyayız.

Charli Hebdo katliamında alınan siyasal konumlanışlar, üzerine bastığımız kaotik kriz zeminini karşılayabilme kapasitemizi ölçmek ve önümüzü görmek açısından önemli.

Katliamın hemen ardından Fransa Cumhurbaşkanı Hollande'ın barbarlığa karşı tüm cumhuriyetçi güçleri ulusal seferberliğe çağırdığı o büyük yürüyüş, egemen iktisadi aklın "algı operasyonundan" başka bir şey değildi.

Değildi de, ya bizim "laiklik ve cumhuriyetçilik" açmazında sıkışıp kalan siyasetlerin kaçınılmaz sürüklenişiyle, sermayenin attığı zarfı, hoplayıp zıplayarak koşup pullayan sol-sosyalist kardeşlerimize ne diyeceğiz?

Aynı safta mıyız?

Fransız Komünist Partisi kalkmış, "barbarlığa karşı ulusal birlik çağrısında" bulunuyor; be hey kardeşim, ne zamandan beri ensemizde boza pişirenlerle, iliğimizi sömürenlerle aynı ağızdan konuşur olduk?

Aynı oranda, "Ortaçağ barbarlığına ve gericiliğe karşı ilericilik ve laiklik" söylemleri kaplayıverdi birden ortalığı.

İyi de, salt ilericilik –gericilik zemininden mevzilenlemek burjuva demokrasisinin işi değil mi? Laiklik sarmalında sıkışmakla mı karşılayacağız bu "kaos" dönemini? Eğer öyleyse şimdiden hepimize geçmiş olsun.

Tabir-i caizse kaf dağının tepesinde oturan muktedirler, giriştikleri hegemonya savaşımında birbirlerine el ense çekiyor, "bizim cenah" da egemen güçlerin yollarını döşüyor. Üzerine bastığımız kaos zemininin aynı oranda devrimci dinamikleri bir adım ileri sıçratma olasılığına yüzlerini çevirmektense, egemenlerin rotasına "eyvallah çekiliyor.

Solun "Kemalizm" inadı (!)

Sola sirayet eden "Kemalizmin" etki alanından çıkamayan "laiklikle" sınırlı bakışın ürettiği tutumların sonucunda, darboğazda sıkışıp kalmalara ve aynı sol-sosyalist ekiplerin ahmakça bir sürüklenmeyle, sermayenin imgelerini nasıl koşa koşa kutsadıklarına tanıklık ettik.

Ee, sürecin gidişatını okuyamazsan, kendini sermaye güçlerinin arkasında saf tutarken ya da sermayenin değerlerine çiçekler bezerken buluverirsin. (Hollande'ın yürüyüşüne katılma, Fransız Konsolosluğuna çelenk bırakma eylemlerinde olduğu üzere.)

Herkes önüne takkesini alıp düşünecek, halkları kendi çıkarları doğrultusunda savaşa sürükleyen "terörün" asıl finansörleriyle mi aynı gemide mi olacağız, devrimci-demokrat-halkçı güçlerle mi? Yaşanan sınıf savaşımın ta kendisi. Süreç sertleşiyor, saflar belirginleşiyor, dengeler alt-üst oluyor.

"İdare etme" dönemi bitti

Öyle, Gezi ayaklanmasında olduğu gibi, "müsait bir yerde inelim" ve sonrasında "mutlu mesut evlerimize geri dönelim" konumlanışlarında olduğu gibi "durumu idare etme" taktikleriyle geçiştirilecek bir dönem değil bu dönem.

Oraya buraya monte olup, girdiği kabın rengini alarak değil; kendi ontolojik varoluş sorumluluklarımızla, yani proletaryanın tarihsel ihtiyaçlarının sözünü, soluğunu yükselterek hakkından gelebileceğimiz bir dönem…

Egemenler dünya çapında katliam ve savaş hazırlığı yaparken, devrimci-demokrat güçler olarak emekçi halkın çıkarlarını ve hedeflerini öne çıkartmak ve işçi sınıfının örgütlenmesini büyütmek acil görevimiz. Sancılı ve zor da olsa, devrimci dinamiklerin bir adım ileri atması gereken ve buna da gayet müsait bir dönemeçteyiz.

Katledilen Charlie Hebdo çizerlerine de sorumluluğumuz budur.

POLİTİKA

"Ras is Seni" etkinliklerinin çoşkusuyla söyleyeceğimiz son söz; "Kill 'em u intu biheyr!"

Arap Aleviler 'Ras is seni'yi kutladı

Suriye'deki emperyalist işgalin de etkisiyle Gezide ayağa kalkan Arap Alevi gençliğinde yaşanan politikleşme ve kimliğini sahipleniş, 2015 "Ras is Seni" etkinliklerine damgasını vurdu. Bu vesileyle, emek ve katılımları ile "Arap Alevi Gençlik Meclislerini" özel olarak vurgulamalıyız.

Selda ÖZGÜR

Birkaç yıl öncesine kadar "kibbe", "zingöl", "zlebi" gibi Arap yemekleri ve eğlence aklımıza gelirdi "Ras is seni" dendiğinde. Şimdi ise bunlarla beraber Arapça tiyatro ve müziklerimizi de hatırlıyoruz. "Hafle" etkinlikleri bu değişime sebep olan.
"Ras is seni" yani yılbaşı.
Rumi takvime göre yılın başlangıcı olan "Ras is Seni", miladi takvimde 14 Ocak'a tekabül eder ve Arap Alevileri tarafından bayram olarak kutlanır.
Değişik kültür ve inançlarda bugüne yüklenen birçok anlam, rivayet ve efsane var.
En bilineni, Musa'nın halkını firavunun elinden kurtardığı gün.
"Ras is Seni"den 6 gün sonra kutlanan "Ğidil Kiddes" bayramı ise, İsa'nın vaftiz edildiği gün olarak kabul ediliyor.
Bu kesişmeler pek de rastlantı değil ve sürekli katliamlar ve asimilasyona maruz kalan Arap Alevilerinin yaşadıkları coğrafyada ezilen diğer kültür ve inançlarla kurdukları kültürel etkileşim ve dayanışmanın en güzel örnekleri. Her evde bugüne özel yemeklerin pişirilip, paylaşıldığı, dargınların barıştırıldığı ve halkın köy meydanlarında bir araya gelip eğlendiği bayram. Yaşlıların iç çekerek anlattığı ve "şimdi kimse Arapça konuşmuyor, çocuğuna Arapça öğretmiyor" sitemleri ile devam eden sohbetler, "eskiden hiç öyle değildi" ile biter. Asimilasyon ve oto-asimilasyonun dile dökülmüş halidir bu sözler.

Somutlaşan mücadele

Devletin tek dil, tek din, tek millet politikaları, diğer halklar gibi Arap Alevileri de vurdu. Kamu hizmetlerinde Türkçenin zorunlu kılınması, anadilde eğitimin olmayışı ve anadilin kullanım alanlarının kısıtlanması, Arapça'nın giderek unutulmasına sebep oldu. Arap Alevileri açısından köylerden şehir merkezlerine, Antakya'dan Adana ve Mersin'e doğru gidildikçe asimilasyonun etkilerinin artıp, Arapça kullanımının azaldığını görmek mümkün. Tam bu noktada, bu yıl Antakya, İzmir, İstanbul, Adana ve Mersin'de yapılan "Ras is seni" etkinliklerini değerlendirdiğimizde, asimilasyon politikalarının Arap Aleviler üzerinde ağır etkilerini ve aynı zamanda başkaldırı tohumlarının filizlenmeye başladığını gördük. Bu kutlamalar, belki küçük bir adımdır, ama biliyoruz ki yol yürüdükçe yol olur. "Ras is Seni" etkinlikleri dayanışmayı büyütme etkinlikleridir aslında. Kendi anadilinde müzik, tiyatro, bilmecedir. Arap halkının yaşlı genç karakterleridir. Ehliddar Şiir-Drama Topluluğunun sahnede dediği gibi, bir halkın buhur ve reyhan kokularında somutlaşan mücadelesidir. Her halkın kendini anadili ve kültürü ile ifade etmesinin adıdır "Ras is Seni".

Anadilinde gülmek

"Ras is Seni" "Hafle"sinde, Grup Katre'nin Arapça ezgileri ve Sula'nın "muvvelleri" seyircileri bir duygudan ötekine taşırken, Ehliddar Tiyatro Topluluğunun Arapça skeçlerle sahneye çıkışı, "anadilde gülmek" sözünün somutlaştığı anlar oldu.
Armutlu barikatlarının en önünde yer alan Arap Alevi kadınının özgürleşme iradesinin anlatıldığı skeçte, seyircilerin sahnedeki kadına eşlik etmesi, Armutlu ve Gezi ruhunun salona yansımasıydı adeta. Konuşmalar ve şiirlerde Gezi şehitleri anılırken, "Finnen" Murat Özgün, Ali İsmail, Ahmet ve Abdullah için yazıp bestelediği arapça şarkıları seslendirirken, güneyin üç fidanının isimleri salonda yankılandı. Arapça tekerleme, bilmece ve espirileriyle bilinen Arap komedyen Farfur'un tiyatral sunumunun yanı sıra, Sula'yla sahneye koyduğu Filistin'den Suriye'ye, Armutlu'dan Rojava'ya katliamlara karşı direniş ve cesareti anlatan performansı, salonda çoşkunun doruğa ulaştığı an oldu.
Suriye'deki emperyalist işgalin de etkisiyle Gezide ayağa kalkan Arap Alevi gençliğinde yaşanan politikleşme ve kimliğini sahipleniş, 2015 "Ras is Seni" etkinliklerine damgasını vurdu. Bu vesileyle, emek ve katılımları ile destek olan "Arap Alevi Gençlik Meclislerini" özel olarak vurgulamalıyız.
Cabel Muhsen katliamında hayatını kaybeden Arap Alevilere ve Ortadoğu'da direnen halklara atfedilen 2015 "Ras is Seni" etkinliklerinin çoşkusuyla söyleyeceğimiz son söz; "Kill 'em u intu biheyr!"

Arap Aleviler ve kitleşelleşme

Arap-Alevi toplumu kendisini sokağa iten etkenlerin hepsinin kaygısını halen içerisinde barındırmakta ve şüphesiz fırsat yakaladığı ortamda tekrardan tarihteki yerini alacaktır.

Mahmut DURKAL

Kapitalizmin yapısal krizi, derinleşerek devam ediyor. Krizi aşma noktasında emperyalist güçler arasında oluşturulan blokların arasındaki hegemonya mücadelesi dünyanın siyasi atmosferini belirliyor.
Bu etkilenmeden en fazla pay Ortadoğu'ya düşmekte diye bir tespit yaparsak yanılmış olmayız. Ortadoğu, birçok ülkenin var olduğu ancak bir ülke içinde birçok etnik kültürün, kökenin var olduğu bir bölge olarak karşımıza çıkıyor.
Bu da doğal olarak içerisinde birden çok ulusun, mezhebin, dinin vb. bulunduğu ülkelerde emperyalizm ile ittifak kuran güçler açısından daha çok düşman yaratma seçeneği olarak algılanabilir. Türkiye'de bölgede var olan bu kozmopolit yapının çok görüldüğü yerlerden biri olmasına rağmen milli tarih yaratma projesi tüm bu çok kültürlülüğü sindirmeye çalıştı ya da bunu başaramamışsa da tamamen yok etmeye çalıştı.

Yaratılan düşmanlar

Temelde Türkiye için bu konuda en yakıcı iki sorun ortaya çıkmakta: biri Kürt hareketi diğeri ise her ne kadar çok fazla kazanım elde edemese de inanılmaz bir potansiyeli barındıran ve günümüze kadar her iktidarın elini yakan Alevilik.
Alevilik üzerine odaklandığımızda, Aleviliğin sadece Türkiye'de değil Ortadoğu coğrafyasında kendine özgü inanç şekli ve her türlü koluyla kıyım ve katliama uğradığını görüyoruz.
Ortadoğu'da özellikle Suriye'de yaşanan gelişmelerin başından itibaren de mezhepçiliğin yayıldığı ve Alevi katliamlarının sık yaşanması bölgedeki tüm Alevileri etkiledi.
Ancak Türkiye'deki Arap-Alevilerin bölgeyle olan daha sıkı ilişkilerinden ötürü bu bağlamda, daha fazla rahatsız olduğu bir siyasi hava mevcut. Bölgeden doğru baktığımızda bunun sebebinin yıllar boyunca hafızalara kazınan ve unutmak istenen katliamların tekrardan başlaması ve Arap-Alevi toplumunun bunu her gün iliklerine kadar hissetmesi olduğunu görürüz.
Ülke içinden bakacak olur isek, AKP'nin mezhepçi ve tekçi politikalarından rahatsız olan Arap-Alevileri'nin ekonomik ve duygusal bağlarının en fazla gelişmiş olduğu, halen birçok akrabalık ilişkilerinin varlığını koruduğu Suriye ile gerginliğin artması olarak niteleyebiliriz. Bu gerginlik ortamında da T.C'nin oraya maddi ve lojistik desteği olmasının bu halk tarafından da bilinmesi eklenebilir.
Tüm bu olaylar dizisi zaten politik zemini, komün gücü yüksek olan Arap-Alevi toplumunu derinden etkiledi ve politizasyon süreci hız kazandı. Öyle ki daha önceden kitlesel geçmeyen eylemliliklere binlerin katılımı söz konusu olmaya başladı.
2012 yılının Şubat ayında düzenlenen miting ile Antakya sokaklarında emperyalist savaşa ortak bir ses yükseltilmeye başlandı.
1 Eylül 2012 barış yürüyüşü bu açıdan son dönemde Arap-Alevileri için milât sayılabilir. Tam da bu yürüyüş ile ivme kazanan sokak eylemlilikleri, Eylül'ün 16'sından itibaren polis müdahalesiyle karşılaşmış ve şu ana kadar durulmayan bir rahatsızlığın politik lisanı olmuştur.
Aynı kitlesellik kendini Haziran isyanında da tüm Türkiye'de olduğu gibi göstermiş fakat diğer illerden farklı olarak bu toplumun yaşadığı yerlerde daha şiddetli ve daha uzun süren bir direniş sergilenmiş ve sonucunda 3 gencini kaybetmişti bu toplum. Kitlesellik aynı şekilde Abdocan, Ali ve Ahmet'in cenazelerinde de gösterdi kendini ancak belli bir müddet sonra sokaklar boşaldı. Bu noktada da " isyan yenildi", "başaramadılar" gibi söylemler ortada dolaşmaya başladı.

Bu bir yenilgi mi?

Bu soruya kesin ve net cevap vermek gerekecek bu da hayır cevabı olmalıdır. Gezi döneminde bir kitleyi sürekli çatışma içine sokmanın o kitlenin enerjisini aldığını net bir şekilde gördük. Bu da bizlere çatışma olmayınca direniş olmadığı gibi bir düz mantıktan kaçınılması gerektiğini ve süreci şu şekilde okumamız gerektiğini göstermekte.
Arap-Alevi toplumu kendisini sokağa iten etkenlerin hepsinin kaygısını halen içerisinde barındırmakta ve şüphesiz fırsat yakaladığı ortamda tekrardan tarihteki yerini alacaktır. Kitle sokaktan çekilmesine rağmen politik ortam yaşamın her alanında aynı asabiyetle karşımızda duruyor.
Şimdi tarih bu politik ortamı Arap-Alevi toplumunun öz örgütlülüğünü yaratma noktasında önümüze bir ödev koymuş durumda.
İşte bu yüzden kitleselliğin kaybolması direnişin bittiği manasına değil direnişi hayatın her alanına nüfuz ettirme noktasına evriltmeyi beklemekte.

Alevilerin büyük mitingi...

Aleviler, kendi taleplerini dile getiren partiye, adaylara oylarını vereceklerdir ama Alevi Hareketi seçim konjonktürüne sığmayacak kadar tarihseldir.

Haydar ARIKUŞU

Aleviler, eylemleriyle, kararlı mücadeleleriyle haklarını aramaya devam ediyor.
En son yapılan 8 Şubat 2015 mitingiyle bu kararlı duruşunu bir kere daha göstermiştir. Yüz binlerce Alevi, sendika, parti ve devrimci grup üyesi hep birlikte Alevilerin taleplerini haykırdılar.
Miting, özü itibarıyla laik, bilimsel, anadilde eğitim talebinin dile getirilişi idi. Katılımın kitlesel ve coşkulu olmasının yanında, 8 Şubat Mitingi, başka birçok olumluluğu da içinde barındırmakta.
Bunlardan birincisi, en geniş demokrasi güçlerini eylemin içine çekebilmesi. Ulusalcılardan, Kürt Özgürlük Hareketine, sosyalistlerden, sosyal demokratlara, liberallere birçok grup miting eylemine katıldı. Üstelik bu sefer, genel bir destekçi olmaktan öte bizzat kendi gücünü katarak, irade koyarak katıldılar.
İkincisi, Alevilerin taleplerinde net, coşkulu ve istekli duruşuydu. Asimilasyon, inkâr politikalarına karşı, laik, bilimsel, anadilde eğitim taleplerini güçlü ve net bir şekilde dile getirdiler.

Alevilerin mücadele süreci

Alevilerin tepkisi uzun yılların birikimi. Cumhuriyetin kuruluş yıllarından tasarlanıp, özellikle 12 Eylül 1980 sonrası derinleştirilen "Türk-İslam Sentezi" politikasıyla Aleviler cendereye alındı.
İslamiyet adı altında Aleviler sünnileştirildi. En " masum" söylemiyle, "Alevilik, İslam'ın Bâtını yorumudur." diyerek İslam'ın içine dâhil edildi. Böylece Alevilik inancı, kendine özgü inanç ritüellerinden kopartılmaya çalışıldı.
Türkçülük adı altında "Alevilik Türklere özgü bir inançtır" aldatmacasını yaydılar. Aleviler, şovenist politikaların etkisinde, Kürtlere düşman edildi. Kemalistleştirilerek yıllarca ulusalcı CHP savunuculuğuna hapsedildi.
72 milleti bir bilen, bütün inançlara eşit mesafede duran, " Kâinatın aynasıyım, mademki ben bir insanım" diyen Aleviler, "tek bayrak, tek millet, tek vatan" politikasına sıkıştırıldı.
Günümüze, AKP süregelen Türk-İslam sentezciliğinin en başarılı temsilcisidir. Cami- Cem evi Projesi ve Eğitim politikaları bu politikaların en yıkıcı olanları.
Aleviler, her dönem katliam ve asimilasyona tabi tutulsa da bazı uygulamalar vardır ki 200-300 yılda bir gelir. İşte Cami-Cem evi Projesiyle ve eğitim politikaları da böyle bir tarihsel gerçekliktedir.
Zorunlu din dersleriyle başlayıp, başörtüsünün ve din eğitiminin, 19. Milli Eğitim Şura'sı kararıyla(7Aralık 2014) anasınıfına kadar indirilmek istenmektedir. Aslında gerçeklik şu ki Aleviler artık genel bir asimilasyon politikasından öte bir durumla karşı karşıyadır. İnancıyla birlikte artık "yaşama biçimi" tehlikededir. Zira şura öncesinde Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın, 2 Aralık 2014 "Yeni hayat tarzı sunma" söylemi bu gerçekliği göstermektedir.
Alevilerdeki Devrimci Refleks
İşte 8 Şubat mitingi, bütün bu politikalara karşı, "dur" deme, "Artık Yeter!" deme refleksi taşıması açısından Alevilerin eylemlilik tarihinde önemli yerde durmayı hak etmektedir.
Bütün olumluluklarına rağmen bu güzel eylem kimi olumsuzluk ipuçları da taşımaktadır. Daha doğrusu bu "ipuçları" şunlar yapılmazsa olumsuzluk olmaktan çıkacaktır.

"Sandık siyaseti"nden ziyade

Birincisi, birlik güzel şeydir. Bu kitlesel eylem de, ulusalcılardan, Kürt yurtseverlere, solcusundan sosyalistine bir araya gelmesi önemlidir. Ama bunu, AKP karşıtlığında, ulusalcı bir kanala akmasına izin verilmemelidir. CHP ve BHH bu konuda oldukça gayretlidir.
İkincisi, Alevilerin, inanç ve yaşam tarzından doğru gelişen "Bağımsız demokratik hareketi" bir sandık siyasetine darlaştırılmamalıdır. Seçimler yaklaşırken Aleviler, kendi taleplerini dile getiren partiye, adaylara oylarını vereceklerdir elbette. Ama Alevi Hareketi, bir seçim konjonktürüne sığmayacak kadar derin, geniş ve tarihseldir.

EKONOMİ

GÜNEY IŞIKARA

Küresel ekonomideki güncel gelişmeler ve 2015 yılına dair beklentiler

Küresel krizde sona doğru mu?

Dünya Bankası da Ocak ayında yayınladığı Küresel Ekonomik Görünüm Raporu'nda 2014 yılında gerçekleşen büyüme oranlarının hayal kırıklığı yarattığından dem vuruyor ve 2015'in de iyileşmeden çok risk ve durgunluk sinyali verdiğine dikkat çekiyor.

2003 yılında günümüz burjuva iktisadının tartışmasız en önemli isimlerinden Nobel ödüllü Robert Lucas ekonomik kriz meselesinin nihai olarak çözüldüğünü ilan etmişti. Fakat, henüz beş yıl bile geçmeden patlak veren kriz, egemenlerin "çıktık çıkıyoruz, ha gayret" mavralarına rağmen küresel çapta etkilerini farklı şekillerde göstermeye devam ediyor.
Burjuvazi, bir yandan krizin faturasını emekçilere ödetmek için binbir takla atarken, diğer yandan da beş senedir tünelin sonunda ışığın gözüktüğünü tekrarlıyor.
Ancak görünen o ki, Amerikan ekonomisinin toparlanma belirtileri göstermesi bağlamında büyük umutlarla girilen 2015, beklentilerin aksine ekonomik durgunluğun yayılmaya ve derinleşmeye devam ettiği, kapitalist üretim tarzına has belirsizlik ve kaosun kendini iyiden iyiye hissettirdiği bir yıl olacak.

Yeni raporlar

Fiilen küresel emperyalist düzenin ekonomi bakanlığı işlevini yürüten IMF ve Dünya Bankası'nın son yayınladıkları raporlarla başlayalım.
Her yıl nisan ve ekim aylarında olmak üzere iki kez Dünya Ekonomik Görünüm Raporu'nu yayınlayan IMF, geçen ekim ayına ait tahminlerini 20 Ocak'ta değiştirmek zorunda kaldı. Buna gerekçe olarak, (i) petrol fiyatlarındaki sert düşüş; (ii) 2014 yılındaki toplam küresel büyümenin, tek tek ülkelerin büyüme performansındaki farklılıkları gizleyerek yanıltıcı bir etki yaratması; (iii) özellikle dolar, euro ve yendeki oynaklık; ve (iv) gelişmekte olan piyasalarda risklerin ve faizlerin artması gösterildi.
Fazla detaya girmemek kaydıyla, yukarıda sıralanan dört etmenden birincisi hariç hepsinin tahminler yapılırken de malum olduğunu, ancak IMF gibi kendine has görme bozuklukları olan kurumlarca yok sayıldığını söylemek mümkün.
Ocak ayında yayınladığı raporda IMF, küresel çapta yatırımlardaki zayıflığın ve orta vadeli büyüme beklentilerindeki bozulmanın (siz "görünürde krizden çıkış yok" olarak okuyun) neticesinde, büyüme tahminlerini değiştirdiğini duyurdu.
ABD dışındaki birçok merkez ülkenin 2015 ve 2016 yılındaki tahmini büyüme oranları %0.2 ile %0.5 arasında düşürülmüş.
Değişimin küçük gözükmesi aldatıcı olabilir.
Kanada ve İngiltere'yi dışarıda bırakırsak, bahsi geçen merkez ülkelerin mevcut koşullarda yıllık ancak %1 - %1.5 oranında büyüyebildiğini, dolayısıyla oranlardaki değişikliğin önemli olduğunu söylemeliyiz.
Gelişmekte olan piyasalar için de durum daha iç açıcı değil:
IMF'nin sınıflandırmasına göre bu kategoriye giren ülkelerin 2015 yılı için toplam büyüme tahmini %4.9'dan %4.3'e düşürülmüş.
Çin ve Hindistan'ın devasa kütleleriyle bu ortalamayı yukarı çektiğini (bu iki ülkenin gözden geçirilmiş 2015 büyüme tahminleri %6.8 ve %6.3), dolayısıyla geri kalan ülkelerin ortalamasının çok daha aşağıda olduğunu hatırlatmakta fayda var.

Verilerle 2015

Çin, Hindistan ve diğer "gelişmekte olan" ülkelerin büyüme potansiyelinin bu oranların üzerinde olduğunu, dolayısıyla ne gerçekleşen büyüme oranlarının, ne de önümüzdeki yıllara ilişkin tahminlerin küresel sermayeyi tatmin etmediği aşikar.
Zaten, Dünya Bankası da Ocak ayında yayınladığı Küresel Ekonomik Görünüm Raporu'nda 2014 yılında gerçekleşen büyüme oranlarının hayal kırıklığı yarattığından dem vuruyor ve 2015'in de iyileşmeden çok risk ve durgunluk sinyali verdiğine dikkat çekiyor.
%3 olarak gerçekleşmesi beklenen 2015 yılı küresel büyüme oranının finansal piyasalardaki çalkantılar, çevre ülkelerdeki kırılganlıklar, Avro Bölgesi ve Japonya'daki derin durgunluk ve deflasyon ihtimali, ve jeopolitik riskler nedeniyle tehdit altında olduğunu belirten Dünya Bankası, büyümeyi destekleyici nitelikte esnek para ve maliye politikalarını salık verse de, ruh ikizi IMF'nin izinden giderek mali disiplin ve finansal istikrar ilkelerinden taviz verilmemesi gerektiğini vurguluyor.

Güncel gelişmeler

Bu ülkeler, sanayileşmiş merkez ülkeleriyle rekabet edecek üretkenlik düzeyine sahip olmadıkları halde serbest ticaret antlaşmaları ve finans hesaplarının sermaye akımlarına açılması yoluyla küresel piyasalara "entegre" edildiler.

Uzun ve derin bir bunalımın sinyallerini veriliyor.

Küresel ekonominin gündemini belirleyen gelişmelere hızlıca bir göz atalım.
Deflasyon baskısının iyiden iyiye hissedilmeye başladığı Euro Bölgesi'nde işler Yunanistan'da SYRIZA'nın, İspanya'daysa Podemos'un iktidar yürüyüşüyle iyice karıştı. İki partinin de neoliberal reçeteleri reddeden çizgisinin geniş bir tabanda karşılık bulması, egemenlerin diliyle "siyasal belirsizlik" yaratarak "piyasaları tedirgin ediyor".
Burjuvazinin bu bağlamda "belirsizlik" dediği, aslında tam da kendi hegemonyasının sarsılma ihtimali.
Altı senedir en ufak bir krizden çıkış emaresi gösteremeyen Euro Bölgesi'nin imdadına sonunda Amerikan modelini uygulama kararı alan Avrupa Merkez Bankası (AMB) yetişti ve önümüzdeki bir buçuk yıl içinde piyasaya 1.140 milyar euro enjekte edeceğini duyurdu.
Ancak, Euro Bölgesi'ni oluşturan ülkelerin kendi aralarındaki çıkar çatışması (örneğin Almanya Euro'nun değerini düşürecek bu hamleye uzun süre direndi, kararı da gönülsüz bir şekilde destekledi), birliğin kendine özgü yapısal sorunları, birlik üyeliğinin dayattığı iktisadi politikaların AB içindeki çevre ülkelerde biriktirdiği köklü sorunlar ve bunların sebep olduğu toplumsal patlamalar nedeniyle AMB'nin parasal genişlemesinin ne derece etkili olacağı büyük bir soru işareti.
Euronun yukarıda kısaca değinilen sorunlar neticesinde yaşadığı değer kaybı, parasal genişleme beklentisinin artması ve Amerikan Merkez Bankası FED'in olası faiz artırımının yaklaşmasıyla beraber hız kazandı. Nitekim euro, 2014 yazından bugüne dolar karşısında yaklaşık %17 değer kaybetti.

Rusya ve Uzakdoğu

Rus ekonomisi zaten resesyonun sınırlarında gezindiği 2014'ün sonunda, kamu gelirlerinin yaklaşık yarısını, ihracatının da önemli bir bölümünü oluşturan petroldeki fiyat düşüşünün, Ukrayna'da yaşanan politik krizin ve bunun sonucunda Batı tarafından uygulanan ambargonun, risklerin artması sonucunda ülkeden sermayenin kaçmasının ve rubledeki büyük değer kaybının sonucunda adeta yere çakıldı. Özel sektörün dolar bazındaki borcu, kurdaki dalgalanmalar ve petrol fiyatlarının eski düzeyinin çok altında kalacak olması Rus ekonomisi için uzun ve derin bir bunalımın sinyallerini veriyor.
Uzakdoğu'daki devlerde de durum pek iyi görünmüyor.
Japonya'daki genişleyici parasal ve mali politakalar ilk planda olumlu sonuç verir gibi gözükünce hükümet, %8'e varan bütçe açıklarını (ve dolaylı olarak da gayri safi milli hasılanın %240'ını aşan kamu kesimi borç yükünü) azaltmak için vergilerde bir artışa gitti. Fakat Japon hükümetinin ekonomik durumu toz pembe gördüğü ortaya çıktı ve yirmi yılı aşkındır devam eden kriz, kendini bu sefer resesyon (ekonominin iki çeyrek art arda daralması) şeklinde açığa vurdu.
Öte yandan ücretleri baskılayarak rekabetçiliğini artıran ve ihracat merkezli modeliyle kendi emekçilerini fakirleştirerek büyüme rekorları kıran Çin, son 24 yılın en yavaş büyüme düzeyine gerilemiş durumda. Küresel talebin zayıflığının yanı sıra, iç talebin uygulanan model nedeniyle zaten güçsüz olması ve emlak sektöründeki büyük balon bu yavaşlamanın ana sebepleri olarak gösterilebilir.

Çevre ülkeler

Neoliberal saldırının başladığı seksenli yıllardan itibaren birçok ülkeye IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla "yapısal uyum programları" dayatıldı. Bu ülkeler, sanayileşmiş merkez ülkeleriyle rekabet edecek üretkenlik düzeyine sahip olmadıkları halde serbest ticaret antlaşmaları ve finans hesaplarının sermaye akımlarına açılması yoluyla küresel piyasalara "entegre" edildiler.
Bu politikalar, kimi zaman askeri darbe (örn. Şili, kısmen Türkiye), kimi zaman da krize giren ülkelere "reformlar karşılığında" borç verme yoluyla dayatıldı.
Sürecin devamında, çevre ülkeler kronik olarak yüksek dış ticaret açığı ve cari açık vermeye başladılar.
Bu açıkların finansmanı da yine küresel piyasalardan gelen sıcak para ile sağlandı. Sıcak parayı çekmek için yüksek faiz uygulayan çevre ülkeler, yüksek faiz – aşırı değerli kur – yüksek cari açık sarmalına mahkum oldu.
Böylece, sermaye, kar oranlarının düşük olduğu merkez ülkelerde yatırıma dönüşmek yerine, faiz oranlarının yüksek olduğu çevre ülkelere akın ederek artı değer pastasındaki payını arttırıyordu.
O arada, herhangi bir sebeple çevre ülkelere sıcak para akışının durması, ya da daha da kötüsü sermaye kaçışının başlaması, son 20 yılda en sık gözlemlenen kriz mekanizması haline geldi.
İşte, FED'in Amerikan ekonomisindeki nispi toparlanmayı gerekçe göstererek önce tahvil alımlarını sonlandırması, bir sonraki adımda ise faizleri yukarıya çekmeyi planlaması tam da yukarıda bahsettiğimiz sıcak para bolluğunun bitmesi, doların çevre ülkelerden çekilerek tekrar Amerika'ya dönmesi anlamına geliyor.
Sonuç olarak, bu ülkelerin para birimlerinin değer kaybetmesi, borç çevirmenin zorlaşması, borç maliyetlerinin artması, iflaslar, ve ani çakılmalar olası gözüküyor.

Bazı gerçekler

Güçlü bir devrimci öznenin olmadığı koşullarda kriz, kurtuluşa değil sömürü ve tahakkümün derinleşmesine kapı açıyor.

Bu yazıda, küresel ekonomideki güncel gelişmelere ve 2015 yılına dair beklentilere sermayenin gözünden bakmaya çalıştık.
Kapitalist rekabet, her tekil sermayeyi diğerlerinden daha fazla büyümeye mecbur koşuyor. Büyümenin olmadığı koşullarda sermaye, sermaye olmaktan; kapitalizm de kapitalizm olmaktan çıkar. Tam da bu yüzden, IMF ve Dünya Bankası nezdinde egemenlerin gözünden ekonomiye baktığımız zaman, büyüme dışındaki her şey ikincil kalıyor. Sürekli büyüyen bir pastanın nasıl bölüştürüldüğü (son zamanlarda burjuva medyada bile en zengin %1'lik kesimin dünya nüfusunun %50'sinden daha fazla zenginliği elinde bulundurduğuna dair haberler çıkıyor), bu büyümenin hangi koşullarda ve ne pahasına gerçekleştirildiği soruları ya sorulmuyor, ya da sistemin temel dinamiklerini ve yapısal özelliklerini sorgulatmayacak şekilde ahlaki bir retoriğe hapsediliyor.
Bunun yanı sıra, "krizden çıkış reçetesi" olarak önümüze koyulan programların nihai olarak ispatlanmış bilimsel bir içeriğe sahip olduğuna inanmamız bekleniyor.

Sınırlar ve hedefler

Örneğin, bir yandan merkez bankalarının (siyasetçilerden) bağımsızlığı yasal güvence altına alınırken, para politikasının görev ve hedeflerinin sınırları da (enflasyonla mücadele ve finansal istikrar) katı bir şekilde çiziliyor. Bu sayede, enflasyon hedeflemesinin reel ücretleri baskılamaya yönelik çok etkin bir araç olduğu gerçeği görünmez kılınıyor.
Kuşkusuz bu saydıklarım bahsedilen politikaların yegane varlık sebebi değil, ancak yine de sınıf çıkarlarının egemenler tarafından nasıl gayrı-sınıfsal bir retorikle güvenceye alındığını gözler önüne seriyor.
Enflasyonla mücadele ve finansal istikrarı sağlamakla yükümlü kılınmış merkez bankalarının bağımsızlığı (!), ve örneğin Avrupa Birliği'nin Maastricht Kriterleri'yle konsolide ettiği "mali disiplin" politikaları, objektivizm ve bilimsellik maskesi altında her türlü demokratik denetim ve değişim tehlikesinden uzak tutularak, sınıf çıkarlarının kendini kurumsallaştırmasının en güzel örneğini teşkil ediyor.

Sonuç olarak

2015 yılının "küresel piyasalar" açısından çok olumlu gelişmelere gebe olmadığını rahatlıkla görebiliyoruz.
Mevcut güç dengeleri göz önünde bulundurulduğunda, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da faturanın emekçilere kesileceğini tahmin etmek zor değil.
Krizin devam etmesi, derinleşmesi ve coğrafi olarak yayılması, bir etki-tepki mekanizması yoluyla ezilenlerin kendilerine giydirilen deli gömleğini parçalayarak mevcut hegemonyayı yıkacak veya sarsacak darbeler indirecekleri anlamına gelmiyor. Ezilenlerin örgütlü mücadelesini yükseltemediğimiz müddetçe, krizi bir fırsat yahut acil çıkış kapısı olarak görmek saf bir beklenti olmaktan öteye geçemiyor. Güçlü bir devrimci öznenin olmadığı koşullarda kriz, kurtuluşa değil, sömürü ve tahakkümün derinleşmesine kapı açıyor.

DÜNYA

Saldırılardan sonraki senaryoda perdenin arkasını görebilmek için...

Charlie Hebdo katliamı ardından…

Devrimciler sadece ırkçılığa karşı mücadele etmek değil, saldırılardan sonraki senaryo da perdenin arkasını görebilmeli ve buna karşı mücadelede kişinin özlük haklarını savunup gerçek demokratik bir programı savunmalıdır.

Max ZIRNGAST

Charlie Hebdo ofisine ve Yahudi marketine yapılan vahşi saldırıdan sonra, şimdi "beklenen" bir senaryo başladı.
Fransa'da ki siyasetçiler ve gazeteciler bir "milli birlik" oluşturma çabasına girişti. "Demokratik, cumhuriyetçi ve Avrupalı değerleri" savunanlar, "barbar teröristlere" karşı oluşturulmuş birliği peyda etti. Fransa Cumhurbaşkanı Hollande ve Başbakan Valls, Charlie Hebdo saldırısından sonra Bush hükümetinin 11 Eylül saldırısı sonrası oynadığı senaryoyu yeniden canlandırıyor.
"Biz" ve "onlar" var, başka bir şey yok. Bu mantığı da tabii ki "bizden" olmayan veya olmak istemeyenlerin tümü "düşmandır" anlayışıyla sürdürüyorlar. Valls, bir savaşta olduklarını belirtti.
Paris katliamı, Avrupa'da zaten güçlü olan faşist ve sağ hareketleri daha da güçlendirdi ayrıca Müslümanlara (Avrupa'daki göçmenlere) karşı ırkçılığın da yükselmesine zemin hazırladı.

Paranoya atmosferi

Saldırının yarattığı paranoya atmosferi, Batı hükümetleri cephesinden "güvenlik önlemlerinin" genişletilmesi sonucunu doğurdu.
Saldırılardan birkaç gün sonra Paris'te büyük bir yürüyüş yapıldı. Milyonlarca insan ve birçok "dünya lideri" de bu yürüyüşe katılıp, ifade özgürlüğü için ve "İslami terörizme" karşı yürüdü.
Aynı tarihlerde uluslararası bir anti-terörizm ve güvenlik toplantısı gerçekleştirildi. Toplantıya, batı ülkelerinin ve özellikle AB ülkelerinin İçişleri Bakanları katıldı ve yeni "güvenlik önlemlerini" tartıştı.
Bunun arkasından ne gibi güvenlik önlemleri alınacağını tahmin etmek bizim için çok da zor olamazdı.
Toplantıdan kısa bir zaman sonra beş bin polis ve on bin asker, Fransa'nın "problematik noktalarına" yerleştirildi. Bu "problematik noktalar", banliyöler, göçmenler ve Müslümanların en çok yaşadığı yerler elbette…
Tüm Fransa'da "milli birlik" adı altında yaratılan milliyetçi-ırkçı bir hava esiyor. Bu katliamın hemen ardından yaşanan bir olay… Bir öğretmenin öğrencileriyle yaşadığı diyalogda -tabii ki durumu tam olarak anlayamayan- sekiz yaşındaki Müslüman bir çocuk, Charlie Hebdo saldırısını savunduğu için, okul müdürü çocuğu ve babasını polise şikâyet ediyor. Ardından hükümet sözcüleri de bundan sonra böylesi durumlarda polise haber verilmesi gerektiğini tüm Fransa öğretmenlerine telkin ediyor.
Bundan önce de birçok kişi, egemen "milli birlik" ve "ben Charlie'yim" havasına katılmadığı ya da eleştirdiği için cezalandırıldı.
Sadece Fransa değil, bütün Avrupa ülkelerinde güvenlik önemleri yükseltildi. Avusturya İçişleri Bakanı Mikl-Leitner, toplantıdan sonra bu güvenlik önlemlerinin mimarisinde önemli noktaları belirtti ve resmen yayınladığı açıklamasında aynı şeyler bulabiliriz: Bunlar internet kullanımı ve uluslararası uçuşların denetimi.
Kişinin özlük haklarına saldırı olan bu durumu başka bir şekilde asla kabul etmeyecek olan insanlar konu "terörizm" olunca elbette kolaylıkla kabul edebiliyorlar. Egemenler de bu bilgileri kullanmak için bu durumu kullanıyor.

Bugünkü düşmanlar!

Örneğin; Avusturya polisine daha fazla helikopter ve silah verip sokakları polis ablukasına alarak "stratejik noktalarda" kimlik kontrolleri ve keyfi müdahalelerle göçmenler üzerinde ki baskıları arttırmayı planlıyorlar.
Charlie Hebdo olayından önce de Avrupa'da zaten terör paniği vardı.
Bugünkü düşmanlar IŞİD ve selefi ideolojisi. Avrupa'nın çok az Müslümanları selefi ideolojiyi destekliyor, ama bütün Müslümanlara karşı genel bir "terörist" olabilir havası hâkim.
Avrupa'da terör paniği yaratmak hem de bu terör tehlikesi karşısında "bir şeyler yapıyormuş" gibi gözükmek için, Belçika ve Avusturya gibi bir kaç ülke de IŞİD'i desteklediklerı bilinen gruplara karşı baskınlar ve tutuklamalar gerçekleşti.
Ayrıca Fransa polisi Charlie Hebdo saldırısını gerçekleştirenlerin kimliğini ve onların hikâyesini gayet iyi biliyordu.

Peki, bu ne demek oluyor?

Milli istihbaratlar ve polislerin "güvenlik önemleri" yeterince yaygın ve bunu şimdi daha da yükseltmek istiyorlar. Tabii ki, IŞİD'i destekleyenleri hedef almak -herkes için kabul edilebilir- daha kolay olduğu için ve tam da bu yüzden bu baskınlar yapıldı; bu yüzden Paris saldırısından hemen sonra bunlar tartışılıyor.
Ancak özellikle devrimcilerin çok dikkatli olması gerekiyor. Çünkü bu önemler bütün muhalefete karşı kullanılabilir.
Devrimciler sadece ırkçılığa karşı mücadele etmek değil, saldırılardan sonraki senaryo da perdenin arkasını görebilmeli ve buna karşı mücadelede kişinin özlük haklarını savunup gerçek demokratik bir programı savunmalıdır.

https://www.jungewelt.de/2015/02-07/011.php
https://www.jacobinmag.com/2015/01/sandbox-security/
https://www.jacobinmag.com/2015/02/charlie-hebdo-racism-movement/
http://www.polizei.gv.at/bgld/presse/eu/eu.aspx?nwi

ABD; Güvenlik Belgesi

ABD yönetimi tarafından dört yılda bir yenilenerek ABD Kongresi'ne sunulması gereken "Ulusal Güvenlik Belgesi", kamuoyuna açıklandı.

Cenk AĞCABAY

ABD yönetimi tarafından dört yılda bir yenilenerek ABD Kongresi'ne sunulması gereken "Ulusal Güvenlik Belgesi", kamuoyuna açıklandı. Belge, Obama yönetiminin dış politika tercihlerinin yeterince "aktif" ve "etkili" olmadığı yönünde son dönem yoğunlaşan eleştirilere cevap niteliğindeki bir girişle başlıyor. Obama belgenin girişinde, "ABD, uluslararası toplumun mobilize edilmesi ve ona önderlik edilmesinde benzersiz bir kapasiteye sahiptir… Yüz yüze olduğumuz sorunların çözümü sabır ve süreklilik gerektirmektedir." sözleriyle yoğunlaşan eleştirilere yanıt veriyor.
Ulusal Güvenlik Belgesi, öncelikli tehditler olarak Ortadoğu düzenini çökerten "terörizm" ve Doğu Avrupa'da yükselen "Rus saldırganlığı"na odaklanıyor. İklim sorunu, nükleer silahlanma istekleri ve bulaşıcı hastalıklar ise, ABD ulusal güvenliğine yönelik tehditler olarak belgede geniş yer bulan diğer başlıklar.
Her zaman olduğu gibi, bir iki yüzlülük ve sahtekarlık anıtı olmaya aday ABD "Ulusal Güvenlik Belgesi"nin "değerler" bölümünde, ABD ve müttefiklerinin hareketlerine temel oluşturan temel ilkelerin "demokrasi ve özgürlük değerleri" olduğu kuvvetle vurgulanıyor.

ABD'nin rotası

Herhalde hareketlerine temel oluşturan ilkeler "demokrasi ve özgürlük değerleri" olduğu için, Obama Çin'i askeri ve politik olarak çevreleme stratejisi doğrultusunda çıktığı Asya gezisinde Hindistan programını yarım bırakıp, en önemli yetkililerini yanına alıp ölen Suudi Kralı dolayısıyla Suudi hanedanına bağlılığını bildirmek için Riyad'a yetişiyor.
ABD gücünün meşrulaştırılması amacıyla hazırlanan belge, ABD'yi dünya barışının ve demokrasisinin temel garantörü olarak sunarken, New York Times gazetesi 29 sayfalık belgede, dünyadaki "ABD liderliği"ni özellikle vurgulayan ifadelerin yüz defadan fazla yer aldığını tespit ediyor. Belgenin sunumunu Brookings Institution adlı etkili Think Tank kuruluşunda yapan Obama'nın Ulusal Güvenlik Danışmanı Susan Rice, Ukrayna'yı tehdit eden "Rus saldırganlığı"na karşı ABD ve Batı dünyasının daha fazla etkili olması ve Rusya'nın ekonomik ve politik bedeller ödemesi gerektiğini etkili bir biçimde ifade etti.

Agresif politikalar ve yönelişler

Ukrayna'da ABD ve AB yanlısı bir darbe ile işbaşına gelen ve faşist gruplar tarafından desteklenen iktidarın milyarlarca doları kapsayan yeni bir askeri silahlanma bütçesi ile desteklenmesi gerektiği yönünde aynı Brookings Institution tarafından hazırlanan ve ABD'ye sunulan raporla aynı döneme denk gelen Ulusal Güvenlik Belgesi sunum toplantısı, emperyalist ABD yönetiminin dünya barışının önündeki en büyük engel olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.ABD emperyalizminin Ukrayna yönetimini milyarlarca dolarlık yeni silahlarla donatma projesi, Avrupalı müttefiklerinden gerekli desteği bulmadı.
Geçtiğimiz günlerde Ukrayna ve Rusya liderleriyle özel görüşmeler yapan Merkel ve Hollande, ABD'nin baskılarına rağmen Ukrayna'da askeri bir çözümün mümkün olmadığını vurguladılar. Avrupa'nın şiddetli ve yıkıcı bir savaşla karşı karşıya kalmasına yol açabilecek ABD saldırganlığı, aşınan hegemonik kapasitesini askeri gücünü kullanarak pekiştirme amacını taşıyor. ABD, hegemonyasını sürdürebilmek için agresif politikalara daha fazla yer açıyor, "Ulusal Güvenlik Belgesi" sadece bunun meşrulaştırılması aracı oluyor.

Ukrayna'da savaş ve barış

John Kerry, Rusya'yı yeni yaptırımlarla tehdit etti ve ABD generalleri Rusya tarafından yaratılan "yapısal tehdit" fantezileri kuruyorlar.

Max ZİRNGAST

Eylül 2014'deki Minsk Anlaşmasının amaçladığı gibi savaşı bitirmediği ve hiçbir şeye yaramadığı açık olunca, 12 Şubat 2015'de bir tane daha Minsk Anlaşması yapıldı. Bu sefer ateşkes 15 Şubat da başlayacaktı. İki taraf ta ağır silahları geri çekmek konusunda anlaştılar. Donezk ve Luhansk halk milisleri bunu zaten yapmışken, Ukrayna ordusu daha yeni başladı.
İkinci anlaşma birincisinden ne kadar daha başarılı olabilir, onu zaman gösterecek.
Batı propagandası uzun bir zaman Ukrayna'daki olaylardaki esas saldırganın olarak Rusya olduğunu vurguluyor. Kiev'deki sözde"devrimin", oligarkları ve yolsuzluklarını ortadan kaldırmaktansa daha da toplum düşmanı ve faşist bir zeminde yapılanan oligarkları iktidara getirdiğini vurgulayanlara ise, Batı propagandası hemen bir lakap bulmuştu: "Putinci".
Ukrayna'daki olaylar, NATO'nun etki alanını Rusya'ya doğru büyütmekte fiili bir adım daha oldu. Rusya'ya karşı yaptırımlar ve petrolün fiyatının ABD tarafından düşük tutulması, amacın ne olduğunu çok açık bir şekilde gösteriyordu. Ukrayna'da, Batı ile Rusya arasında kırılgan bir denge kurulmuşken, bu denge, ABD liderliği altındaki Batı tarafından bükülüyordu. Ülkenin bölünmesi, parçalanması ve ekonomik bir felakete sürüklenmesi bilerek göze alındı. 2. Minsk Anlaşması Almanya ve Fransa'nın inisyatifiyle gerçekleşti. Elbette bir nedeni de var. Özellikle Alman sermayesi Rusya›ya karşı yaptırımlardan hiç de memnun değil. Çünkü, sadece Rusya ve Ukrayna'ya ihracat değil, bütün Doğu Avrupa ile ticari ilişkiler dibe vurmuş durumda._Dolayısıyla, Almanya ve Fransa Avrupa'daki bir savaşın tehlikeli sonuçlarını gayet iyi görebilirken, konu ABD'yi çok daha az ilgilendiriyor. Washington'da Ukrayna'yı daha da kapsamlı bir şekilde silahlandırmak düşünülürken, Merkel ve Hollande "barış" için inisiyatif aldılar. Rusya ise, yaptırımlara cevap olarak, ABD-AB bloğunun dışında duran ülkelerle, mesela Türkiye ile, ilişkilerini derinleştirdi. ABD'nin son zamanlarda Hindistan'la ilişkilenmesi de, bu çerçeve içinde görülebilir: askeri yenilgi.
Kiev'in 2. Minsk anlaşmasını kabul etmesindeki en önemli nedenlerden biri, yaşadığı ağır askeri yenilgi oldu.
Ocak'tan beri binlerce Ukrayna askeri stratejik önem taşıyan Debalzewo şehrinde kuşatma altında kaldı ve ateşkes yürürlülüğe girene kadar kuşatmayı kırma çabalarının hepsi boşa çıktı. Çatışmalar, 17 Şubat'a kadar sürdü ve şimdi Debalzewo halk milislerince kontrol ediliyor.
Kiev'in bile kabul ettiği bu ağır askeri yenilgiyle birlikte, Ukrayna ordusundan firarlara dair haberler de çoğalmaya başladı.

Gerçekten barış mı?

ABD ve onun İngiltere gibi ittifak güçleri, ne pek memnunlar ne de pek etkilenmiş görünüyorlar. Rusya, Ukrayna'nın NATO'ya katılma olasılığını kırmızı bir çizgi olarak gördüğünü belirtmesine rağmen, İngiltere ve Polonya Ukrayna'ya askeri eğitmenler gönderdi. Ayrıca, ABD silah da gönderebilir.
Sağ Sektör'ün lideri, savaşın Ukrayna'nın tümü "kurtarılana" kadar devam edeceğini belirtti.
Ukrayna'da çözüm olsa bile, NATO'nun gözü dönmüş artık: ona göre Rusya şimdiden Moldavya ve Baltık devletlerini tehdit ediyor. Kerry, Rusya'yı yeni yaptırımlarla tehdit etti ve ABD generalleri Rusya tarafından yaratılan "yapısal tehdit" fantezileri kuruyorlar. O zaman, herhalde Rusya sınırındaki Estonya şehri Narva'da devriye gezen NATO tanklarının da, Rusya'ya karşı bir saldırganlıkla hiçbir alakası yok!

DÜNYA

ALP KAYSERİLİOĞLU

Kapitalizm, Avrupa Birliği ve SYRİZA iktidarı

SYRİZA'nın iktidara gelmesi neyin ifadesi?

Sonuçta, KKE politik arenadan kaybolurken, doğru tavırları alan SYRIZA roket gibi yükseldi. Tamam, SYRIZA yükseldi ve bunu halkın mücadelesine ve güncel taleplerine sahiplenerek yaptı da peki, SYRİZA tam olarak ne istiyor?

1. sayfadan devam

2007 ile 2013 arasında, Yunanistan'da asgari ücret % 22 -33 düşmüştü, toplu sözleşme hakkı parçalanmıştı ve maaşlar -25% gerilemişti. GSYİH % 25 gerilemiş, işsizlik 2009'da ulaştığı 9% dan, 2014'de % 29'a, gençlik arasında ise % 25'den %50'ye yükselmişti. Neticede, devlet harcamaları 2009 ile 2014 arası % 40% gerilemişti. 2012'de halkın % 35'i yoksulluk riski içinde yaşıyordu, 300.000 evin elektriği yoktu ve 2,5 milyon insan sağlık sigortasız kalmıştı.
Anlayacağımız, Yunan halkının taşıdığı yük Sisyphos'un taşıdığı yükü aşmıştı. Bu duruma isyan eden Yunan halkı, SYRIZA'yı "Minotor'u kesip özgürlüğü getiren bir Ikarus" olarak hükümete getirdi. Ama bu Ikarus, henüz Minotor'a karşı zaferden çok uzakken, sarhoşluk içinde kendi ve düşmanın gücünü ve doğru taktikleri görmeksizin, sakın gerçekliğin yakıcı güneşi altında yanıp yere çarpılmasın?
Çünkü, şunu çok iyi biliyoruz ki: sınıfsal toplumlarda toplumun temel yapılarını halkın çıkarları yönünde değiştirmek, sadece halkın «rızasıyla» yapılamaz.
Bu olasılığı bugüne kadar en iyi biçimde deneyen ve kahramanlaşan insanlık şövalyesi Allende›yi hepimiz biliyoruz.
Bir tek halkın rızası yetmez, halkın iktidarı veya vurucu gücü de gereklidir. Ve, o da daha yetmez: elde tutulan iktidarla veya vurucu güçle, öbür tarafın, yani burjuvazinin bu yapısal değişimlerine karşı olan fraksiyonlarının elde tuttukları iktidara ve vurucu gücüne güç dayatılır. Git-gelli bir mücadeleye-savaşıma girilir. Ancak ve sadece bu gerilimli sürecin içinden geçilerek zafer veya yenilgi yaşanır.

SYRİZA nasıl güç olabildi?

SYRIZA'nın asıl yükselişi, nesnel bir ekonomik ve hegemonyal kriz içinde, halkın çoğu kez kendiliğinden başlayan direnişine ve demokrasi mücadelesine aktif-organik biçimde katılıp, doğru güncel talepleri ve sloganları savunmasından kaynaklanıyor.
Mesela KKE (Yunanistan Komünist Partisi), 2008'de Alexis'in katledilmesi yüzünden patlayan ve halkın % 60'nın desteklediği isyanı "emperyalizmin bir oyunu" olarak görürken ve gerçek bir devrimde "bankaların yağmalanmayacağı" gibi "hiç bir camın bile kırılmayacağı" gerekçesiyle uzak durmuştu. Meclisin önündeki Sintagma meydanı işgaline "apolitik" eylem denildikten sonra, bu saçmalıkların zirvesi olarak "Troyka'ya hayır, kemer sıkmaya son" güncel sloganı da "gerici" bulunup, doğrudan "sosyalist devrim" (!) perspektifi ortaya konulmuştu.
Sosyalist bir devrim dünyanın hiç bir yerinde halkın güncel mücadeleleri ve talepleri dışında dolayımsız ve "çelişkilerin mayası içinde" olmadan gerçekleşmediği için, KKE'nin bu sosyalist devrim perspektifi sözde kalan bir radikalizmdi.
Sonuçta, KKE politik arenadan kaybolurken, doğru tavırları alan SYRIZA roket gibi yükseldi.
Tamam, SYRIZA yükseldi ve bunu halkın mücadelesine ve güncel taleplerine sahiplenerek yaptı da peki, tam olarak ne istiyor?

Yeniden yapılanma planı mı?

Bütün programatik metinlerini ve anlaşmalarını şöyle özetleyebiliriz: Yer yer demokratik sosyalizm ve 21.yy. sosyalizminden bahsedilirken, giderek bunun yerine "karma ekonomi", adil toplum, kamu ile özelin birlikteliği geçiyor. Sosyalizmden bahsedilen yerlerde, onun, amaç olarak belirlenen ulusal/ekonomik/sosyal "yeniden yapılanma" planı ile nerden nasıl ilişkilendiğine dair ipucu verilmiyor.
Ön plana ve ana amaç olarak yeniden yapılanma geldiği için, her alana yayılan özyönetim ve işçi ve toplumsal denetimine dair sözler git gide azalıyor. Özelleştirmeler konusunda yürürlükte olan özelleştirme süreçleri sadece dondurulsun mu, stratejik önemi olan bütün sanayiler ve bankalar yine kamusallaştırılsın mı, karar verilemiyor.
Borçlar konusunda, hepsinin ya müzakere ya da bütün yolları deneyerek silinmesinden çıkılan yolda varılan nokta, borçların müzakere sonunda kısmen silinip kalanının koşullarının değiştirilmesine dönüştürüldü. Ama halen daha «müzakerenin süreci ve sonucu nasıl olsa da olsun, biz kendi reform programımızı uygulayacağız» garantisi de veriliyor.
Memorandum politikaları sonucu işinden atılan bütün kamu emekçilerinin yeniden işe alınmasından artık pek bahsedilmiyor ve bağımsız dış politika prensibinden de daha az söz ediliyor.

SYRİZA, seçimden önce ve sonra

Özetlemek gerekirse: seçimlerden sonraki süreç hayli net bir şekilde gerçek güç ilişkilerini gösterdi ve sermayenin çekici SYRİZA'yı çökertti.

SYRİZA'da, AB ile anlaşma ve kapitalizmi temelinde kabul eden sol reformist bir program ve faaliyet görüyoruz. Bunun bir sonucu olarak süreç içinde, siyasi biçimlerde burjuvalaşma eğilimi (bir toplumsal hareket olmaktan burjuva normlarda bir partiye dönüşmek, işverenlerle anlaşmak, ılımlı konuşmak, kendini burjuvaziye beğendirmek) ve halkçı siyaseti ve halkın inisiyatifini/sokakları – yani SYRİZA'yı asıl güçlü yapan ve daha da güçlenmesi ve düşmanına vurabilmesi için gereken koşulları – önemsememe güçleniyor.
Bu tavırlar, Yunanistan'da tarihsel sosyal demokrasinin koşulları olmadığı ve elinde karşı tarafı masaya zorlayacak güç biriktirilmediği için SYRİZA hükümetini büyük zorluklara sürükleyecekti.

Seçimlerden sonra...

Seçimden sonraki süreç oldukça hızla güç ilişkileri gerçekliğini ortaya koydu.
SYRİZA, ilk hükümet toplantısından sonra bir dizi acil reformlar uygulayacağını duyurdu. Sonra, Maliye Bakanı Varoufakis, Avro bölgesi Başkanı Dijsselbloem'le 30 Ocak 2015 buluşmasından sonra Troikayı ülkeden kovacaklarını duyurdu ve ortam karıştı.
Almanya'dan Merkel ve Schäuble, borcun silinmesi gibi bir şeyin tartışma dışı olduğunu söyledi, Alman AB Komiseri Oettinger Varoufakis'in tavırlarını "küstah ve arsız" olarak damgaladı. Alman AB parlamento başkanı Schultz ise, Çipras'i uyarıp, Merkel ve Almanlara saldırmamasını önerdi. Hemen 4 Şubat'ta, Avrupa Merkez Bankası (AMB), Yunan devlet tahvillerini kredi güvencesi olarak kabul etmediğini duyurdu ve böylece, Yunan hükümeti üstünde muazzam bir baskı kurdu. İçerde, sermaye kaçışı yaşandı.
Öte yandan, Troyka ile yapılan kredi ve politika anlaşmaları Şubat 2015 sonunda bitecekti, ama Yunan devletini hemen Mart›ta başlayıp 2015 yazına kadar 13,5 milyar € civarında «borç» geri ödemesi bekliyordu. Yani, eğer kredi bulamazsa, Yunanistan›ın işi bitmişti.

Seçimden sonraki süreç oldukça hızla güç ilişkileri gerçekliğini ortaya koydu.

Hegemonik hamleler

Eh, SYRİZA hükümetinin elinde ise, ne bir koz ne de alternatif bir plan vardı.
Hatta Rusya'nın kendi inisiyatifiyle önerdiği kredi ve yatırım planları bile ret edildi. Varoufakis, Rusya'dan kesinlikle (!) yardım alınmayacağını açıkladı. Benzer bir Çin hamlesi de, gerçekleşemeden tarihe karışıp gitti.
Durum böyleyken, ister istemez gerçekleşecek tek şey ne olabilirdi? Tabii ki, eğilip bükülme!
20 Şubat'a kadar giden süreçte Yunan hükümeti birçok taviz verdi. AB ile İMF, 20 Şubat'ı "bir anlaşma için son tarih" olarak belirlediği için, nihayet bir anlaşmaya varıldı.

20 Şubat anlaşması

En önemli noktalar şunlar:
Şu ana kadar yapılan anlaşmalar, yerine getirilip getirilmediği kontrol edildikten sonra uzatılacak, yani krediler verilecek. Yunanistan tarafından sunulan bir reform listesi, (Troyka yerine «kurumlar» olarak adlandırılan) AB, İMF ve AMB tarafından değerlendirilip karar verilecek.
Ayrıca, Yunanistan borçların bütününü kabul ediyor.
En önemlisi ise, Yunanistan'ın tek yönlü hamleler yaparak, şimdiye kadar yapılan "reformların" (yani kemer sıkma politikalarının) "kurumlar" tarafından (!) içeriği belirlenen "mali dengeleri, ekonomik toparlanma ve finansal istikrarı" bozacak bir şekilde geri çevirmeyeceğine söz vermesi. Bu son cümle, şimdi "kurumlar" olarak adlandırılan Troyka'ya, Yunan hükümetinin herhangi bir hamlesine "bu ekonomik istikrarı tehlikeye sokacak, yapmayın" diyebilme hakkı veriyor.
Özetle.; seçimlerden sonraki süreç hayli net bir şekilde gerçek güç ilişkilerini gösterdi ve sermayenin çekici SYRİZA›yı çökertti.

SYRİZA'nın yenilgisi

SYRİZA, "Troyka'ya hayır, Memorandumlara son, kemer sıkma dursun" sloganlarının hemen bütün içeriklerinden vazgeçti.
Troyka ve Memorandumlar, başka isimler altında ama hiç değişmeden geri geldi.
Yunanistan temel noktalarda yine Troyka denetimi altında.
Kısacası, topyekün bir yenilgi mevcut. Üstelik, "vurmak" için güç biriktirebilme hala ciddiye alınmıyor. Denetim altına alınarak, güç biriktirmeden ya da biriktiremeden tam olarak ne için "zaman kazanıldı", belli değil.

SYRİZA ihanet mi etti?

Gelecek için çıkardığımız derslerin ve yaptığımız eleştiriler bir yana, kalbimiz ve öfkemiz Yunan halkının tarihsel ve en derinden etkileyici olan mücadelesinde. Yunanistan'da bu tarihsel dönemde ve bu kadar kötü koşullarda dövüşenlere güçlü bir irade – ve güçlü bir yumruk diliyoruz.

SYRİZA liderliğinin ihanet filan ettiği yok. SYRİZA, sol reformist/sosyal demokrat bir yapı. Onu "sosyal hareketleri güçlendirecek ve sosyalizme geçici hazırlayacak bir hükümet" hatta daha ilerisi, "ikili iktidarı fiilen kuran hükümet" olarak görmek ise, bazı solcuların isteğini ifade etmesinin ötesine geçmiyor.
Kapitalizmin güncel kriz dönemleri ise, artık sosyal demokrasinin geçmişte başarı elde edebildiği zamanlara benzemiyor. Kapitalizm, hiçbir taviz veremez halde. Tabii ki, eğer onu kimse ciddi bir şekilde zorlamazsa.

İçerideki kriz

Yani liberalizmin öbür ucu, sol radikalizmin söylemleriyle, SYRİZA'yı "burjuva sınıfın ajanı" veya "kapitalizmin sunduğu solcu kriz yönetimi" olarak yorumlamak, Marksizmi uyduruk kavrayıp ucuza kaçmaktan ibarettir.
Gerçek şu ki, bugünkü kapitalizm, halkın çıkarına olan sistem içi değişiklikleri yapmak isteyenleri bile, hemen ve zorunlu olarak çatışmaya ve ikili iktidarı ilk adımdan beri kurmaya zorluyor.
İşte, SYRİZA bu gerçeği ciddiye almamıştır veya alamamıştır – yenilgi de buradan kaynaklanıyor.
İkincisi, SYRİZA deneyiminin şimdiden bile olumlu yanını tespit edebiliriz.
SYRİZA hakikaten bir şeyler değiştirmek istedi ve herkes açıkça gördü ki, kapitalist sistemin bugünkü hali sana küçücük adım bile attırmaz, soluk alma izni bile vermez. Bu gerçek, umarız, Avrupa halkları ve solcuları arasında daha militan tavırların yaygınlaşmasını tetikler.

Siyasi gerçekler

Üçüncü olarak, SYRİZA dışındaki partiler, dışardan görüldüğü kadarıyla, zaaflarından arınamıyorlar ve onun içindir ki, SYRİZA›ya ne alternatif olabiliyor, ne de doğru düzgün baskı yapabiliyorlar.
Dördüncü ve son nokta olarak ise, ders çıkarmak için yapılan yararlı eleştiriler bir yana, tabii ki önümüzde Yunan halkının güncel yaşamını belirleyip etkileyen bir siyasi gerçeklik var. Bu siyasi gerçekliğin tablosu ise kötü.
Ama hiçbir mücadele o kadar kolay bir şekilde mutlak olarak kaybedilmez. SYRİZA'nın sol kanadı artık uyanmaya başlıyor ve AB ile müzakerenin hiçbir şekilde bir yere varamayacağını net söylüyor.
SYRİZA liderliğinin taktiklerinin de topyekün yenilgiye uğradığı ve artık başka taktiklerin zamanının geldiğini savunuyor.
Direniş, halkın nezdinde devasa rıza görüyor ve süreç herhangi bir yöne ani hamleler yapabilir veya yeni ittifaklar yaratabilir.
Sonuçta, gelecek için çıkardığımız derslerin ve yaptığımız eleştirilerin öbür yanında, kalbimiz ve öfkemiz Yunan halkının tarihsel ve en derinden etkileyici olan mücadelesinde. Yunanistan'da bu tarihsel dönemde ve bu kadar kötü koşullarda dövüşenlere güçlü bir irade – ve güçlü bir yumruk diliyoruz.
20 Şubat ta, yenilgiye uğrandı, ama mücadele henüz kaybedilmedi. Şimdi, Yunan halkıyla dayanışmaya daha da fazla yüklenmeliyiz.

DÜNYA

Obama'nın yeni askeri yetki talebi:

ABD'nin 'sürekli savaş'ında yeni aşama

"IŞİD tehdidi"nin, ABD ve Batı militarizminin meşruiyet zeminini Ortadoğu ve Afrika'da sağlamlaştırmasında ne denli güçlü bir manivelaya dönüşmüş olduğu, bu gelişmeyle daha fazla görünürlük kazandı.

Cenk AĞCABAY

Obama'nın Kongre'den "ABD muharip güçlerinin IŞİD'e karşı mücadelede özel operasyon yürütmesine imkan tanıyan 3 yıllık yetki talep etmesinin " kamuoyuna duyurulması ve Obama tarafından konuya ilişkin yapılan açıklamayla birlikte, ABD emperyalizminin "sürekli savaş" politikasında yeni bir dönemeç noktasına gelinmiş olduğu açıklık kazandı.
ABD öncülüğündeki koalisyonun IŞİD'e hava saldırıları düzenlemeye başlamasıyla birlikte, ABD yetkilileri tarafından en sık vurgulanan nokta, Irak'a gönderilen sayısı 3000'e yaklaşan ABD askerlerinin faaliyetlerinin koordinasyon ve istihbaratla sınırlı olacağı idi. Obama da yaptığı açıklamalarda bunu defalarca dile getirmişti, ancak yeni yetki talebi, ABD yönetim aygıtının kademe kademe uygulamakta olduğu gerçek politikalarının ve bölgedeki asli yönelişlerinin niteliğine dair önemli açıklıklar sunuyor.

IŞİD ile ilişkiler

Öyle ki,konuya ilişkin değerlendirmesinde New York Times editoryası dahi, (Obama Seeks an Expansive War Authorization to Combat ISIS, By THE EDITORIAL BOARD FEB. 11, 2015), Obama'nın yetki talebinin parametrelerinin tehlikeli biçimde geniş olduğunu ve savaş alanını IŞİD'in Suriye ve Irak'taki kaleleri ile sınırlamadığını saptıyor. Editorya, yetki talebi belgesinde geçen ve hedef alınacaklar kapsamına dahil edilen "IŞİD'le ilişkili kişi ve gruplar" ibaresinin de çok genel ve kapsayıcı olduğunu ifade ediyor.
Bu saptamaları yapan editorya birkaç paragraf sonra, IŞİD'in vahşiliğini, gazetecilerin ve yardım görevlilerinin kafasını kesmesini anımsatarak; "uluslararası toplum"un bu vahşiliğe karşı güçlü bir karşılık vermesinin zorunluluğunu bildiriyor ve böylece "uluslararası toplum"u ABD askeri aygıtının Ortadoğu ve Afrika'daki olası yeni emperyal operasyonlarının arkasında durmaya davet ederek asli rolünü oynamış oluyor. Liberal müdahalecilik misyonunu meşrulaştırma görevini yerine getiriyor.
Konuya ilişkin başka bir haberde ise, Demokrat Parti mensubu bazı politikacıların yetki talebinin bu halde kabul edilmesi durumunda, Nijerya, Libya gibi başka ülkelerde de Kongre'ye danışılmadan cihatçılara karşı yeni savaşlar açılabileceği korkusu duydukları bildiriliyor.

"IŞİD tehdidi mi?"

Birçok kaynak, Cumhuriyetçi Parti mensuplarının çoğunluğunun bu yetki talebine olumlu yanıt vereceği noktasında birleşiyor, Demokrat Parti mensuplarının da kimi kaygılarına rağmen bu noktaya geleceği öngörülüyor.
Batı kamuoyu bir süredir, "IŞİD tehdidi"ni temel alan bir kampanya aracılığıyla, kendi egemenlerinin yayılmacı ve militarist politikalarına onay verme konusunda hazırlanıyordu. Kampanyanın belirli sonuçlar yaratma noktasında gereken etkiyi yarattığına karar verilmiş ki, Obama tarafından düğmeye basıldı. "IŞİD tehdidi"nin, ABD ve Batı militarizminin meşruiyet zeminini Ortadoğu ve Afrika'da sağlamlaştırmasında ne denli güçlü bir manivelaya dönüşmüş olduğu, bu gelişmeyle daha fazla görünürlük kazandı.
Oysa, IŞİD'in ilerlemesinin durdurulduğu, Irak'ta Diyala bölgesinde egemenlik kurduğu alanlardan sökülüp atılmaya başlandığı henüz bir hafta önce New York Times'ta geniş bir haberin konusu olmuştu.
IŞİD Kobane'de yenilgiye uğramıştı. ABD Ulusal Güvenlik Konseyi'nde etkili görevlerde bulunmuş, şu an Brookings Enstitüsü yöneticisi olan CİA'nın Ortadoğu uzmanı Kenneth Pollack'ın, 4 Şubat'ta New York Times'a yazdığı yazının başlığı "ISIS Is Losing in Iraq. But What Happens Next?" idi.
Pollack'ın Irak'ta bulunan ABD yetkililerinden aldığı bilgilere göre, IŞİD yazdan beri herhangi bir ilerleme kaydedememiş, son aylarda ise egemenlik kurduğu alanlardan çıkartılmaya başlanmıştı. Bu nedenle, Pollack'ın yazısının başlığı "IŞİD Irak'ta kaybediyor, ancak sonra ne olur?" idi. Pollack'ın sahadaki ABD yetkililerinden aldığı bilgilere göre, 6 ile 18 ay arasında IŞİD'in Irak'tan bütünüyle çıkarılması öngörülüyordu.
Bu o kadar öyle idi ki, Pollack, IŞİD sonrası Irak'ı tartışmaya başlamıştı. IŞİD'in Irak'taki yenilgisini bir "felaket başarısı" olarak nitelendiren Pollack, IŞİD'in yenilgisi kadar, Irak'ta Sünni-Şii çatışmasından doğacak bir iç savaş ve kan banyosunu da kuvvetle muhtemel görüyordu sahadan aldığı bilgilere dayanarak.

ABD'nin sürece katılımı

Pollack'a göre, çok muhtemel "felaket başarısı"nın ardından Irak'ta "iç savaş ve kan banyosu" yaşanmamasının tek bir yolu vardı: ABD'nin sürece daha güçlü katılımı ve ABD'nin Irak'a atayacağı yeni bir özel statülü elçi aracılığıyla Sünni-Şii anlaşmasının gerçekleştirilmesi. Pollack'a göre, Irak'ta Şiilerin gücü ellerinde toplamalarından dolayı bir dengesizlik oluşmuştu. Sünniler bölünmüş ve zayıftı. ABD elçisinin masada Sünnileri de temsil ederek, tüm tarafları tatmin edecek bir anlaşmanın yapılmasını sağlaması gerekiyordu.

PEGİDA kim ve ne istiyor?

PEGİDA ve onun etrafında şekillenen tüm bu tartışmalar, siyasetin kültürelleştirilmesinin tipik bir örneğini teşkil ediyor.

Max ZİRNGAST

PEGİDA hareketi 2014 Ekim ayının sonundan beri Alman ve uluslararası basının manşetlerini meşgul ediyor. Hareketi destekleyenlerin sayısına bakacak olursak, dikkate değer bir şeyle karşı karşıya olmadığımız söylenebilir. Sachsen, Leipzig ve özellikle Dresden'de birkaç yüz kişi Pegida ismi altında ya da destekçisi olarak sokaklara çıkarken, binlerce insan bu yürüyüşleri protesto eden eylemlere katıldı. Ancak, PEGİDA medyada önemli bir yer işgal ettiği için bu konuyu masaya yatırma görevinden kaçamayız.

Bunlar kim ve ne istiyor?

PEGİDA'nın açılımı "Batı'nın İslamlaşmasına Karşı Vatansever Avrupalılar". Fazla bir içeriğe sahip olmayan programlarında açıkça belirtilmese de, hareketin çekirdeğini, İslam ve Müslümanlara karşıtlık ve bu yadsıma yoluyla oluşturulmak istenen bir "biz duygusu" oluşturuyor.
Yabancı – özellikle de Müslüman (Türkiyeli, Arap ve Kuzey Afrikalı göçmenler) karşıtlığının yanı sıra, mevcut siyasal partilere ve 'yalancı basın'a (Hemen hemen tüm medyayı bu kategoriye sokabiliriz, çünkü Pegida hakkında olumlu haber yapan basın organı neredeyse yok. Ayrıca, Pegida'nın basın konusundaki pozisyonunun medyadaki mülkiyet-çıkar ilişkileri ve hakim ideolojiyle hiçbir alakası yok) karşı tavır hareketi oluşturan merkezi etmenler olarak sıralanabilir.
Aslında, PEGİDA, yeni sağın örgütsel çekirdeğini oluşturan bir noktaya tekabül ediyor. Ancak oluşumu, siyaseti yelpazenin merkezine oturan "endişeli yurttaşların" kendiliğinden hareketi olarak satmaya çalışıyorlar. PEGİDA hakkındayapılan ilk çalışmalar, medyanın ırkçılığı alt sınıfa ait bir olgu gibi gösterme çabasına rağmen, kendini hareketle özdeşleştirenlerin çoğunlukla küçük burjuva erkeklerden oluştuğunu gösteriyor.
Pegida'nın şu anda her yerde sıkıntıya girmesinin sebebi de, hareketin önderlerinin fazlasıyla sorunlu mazilerinin teşhir olmasından ziyade, yeni sağı ve faşist unsurları, Hristiyan Demokrat Parti'nin (CDU) sağında kalan memnuniyetsiz kitlelerle buluşturma çabasının boşa çıkmasıdır.

Nereye kadar?

PEGİDA'yı, aşırı sağın, muhafazakarları, merkez sağı ve apolitik memnuniyetsiz kitleleri de kapsayacak bir şekilde tabanını genişletme çabası olarak yorumlayabilir ve bu denemenin başarısızlıkla sonuçlandığını söyleyebiliriz. Bir başka deyişle, PEGİDA, Almanya Ulusal Demokratik Partisi (NPD – faşist parti) ve başka küçük hareketler etrafında kümelenen aşırı sağ ve nazi unsurların, Almanya İçin Alternatif'in (AfD – ulusalcı/liberal ve sağ popülist parti) seçmen tabanıyla buluşma ve genişleme çabasıdır diyebiliriz.
Örneğin, Avusturya'da bu tür bir oluşuma ihtiyaç yok. Çünkü, Avusturya Özgürlük Partisi (FPÖ) bu birleştirici işlevi hali hazırda görüyor, ve son anketlerde oy oranı %30 civarında gözüküyor. FPÖ'den PEGİDA hakkında gelen sinyaller tam da bu bağlama oturur nitelikte: bir yandan PEGİDA'ya sempati beslenirken, diğer yandan "Asıl PEGİDA biziz!" vurgusu yapılıyor.
Şimdilik, anti-faşist seferberliğin PEGİDA'yı açık bir şekilde teşhir ettiğini ve gerilettiğini söylemek mümkün. Ancak, şu ana kadar yaşadıklarımız, Euro Bölgesi'ndeki resesyonun devam etmesi ve toplumsal çelişkilerin gitgide keskinleşmesi halinde gelecekte yaşayacaklarımızın sadece bir işaretinden ibaret denebilir. PEGİDA ve onun etrafında şekillenen tüm bu tartışmalar, siyasetin kültürelleştirilmesinin (kültürel alana indirgenmesi ve hapsedilmesinin) tipik bir örneğini teşkil ediyor.
Buna karşı devrimci cevap, öncelikle kapitalist düzenin çelişkilerinin politik bir analizinin yapılması ve bir alternatif oluşturulmasını gerektiriyor. PEGİDA ve benzerlerine karşı en etkili cevap, şüphesiz bu olacaktır.

Irak ve Suriye'de neler oluyor?

ABD'nin militarizm ve saldırganlığı da çürümüş emperyalist-kapitalizmin sallanan patronu olmasındandır.

Cenk AĞCABAY

Batı basınında, son haftalarda Irak'ta IŞİD'den temizlenen kimi bölgelerde yaşayan Sünni'lere kötü muamele ve katliam yapan Şii Milislerden çok fazla söz edilir oldu. Özellikle Bedir Ordusu'na yönelik kötü muamele ve katliam ithamları sayfaları süslüyor. Bedir Ordusu yetkilileri yaptıkları çeşitli açıklamalarla bu iddiaları reddettiler. Bu iddialar, özellikle İran destekli Şii Milislerin IŞİD karşısında askeri üstünlük kazanmaya başlaması ile birlikte yoğunlaşmaya başladı.
Aynı döneme denk düşen bir başka gelişme ise, Suriye'de yönetimin Hizbullah desteğiyle askeri başarılar elde etmesi ve konumunu daha da pekiştirmesi, Esad'ın batı basınında söyleşilerle yeniden görünmeye başlamasıydı. Sürecin başından beri asli bir aktör olarak savaşın içinde yer alan İsrail'in, Hizbullah Komutanları ve İran'lı bir generali Suriye'de öldürmesi ve Hizbullah'ın bu saldırıya karşı düzenlediği misilleme eylemi Ortadoğu'da yaşanan çatışmanın asli taraf ve bağlaşıklarını bir kez daha açık bir biçimde gözler önüne serdi.
İsrail'in başından beri cihatçılara sunduğu örtülü destek, Golan Tepesi'nde yaşananlar ve İsrail'in düzenlediği saldırı ile bir kez daha açık biçimde gözler önüne serildi. Hizbullah'ın Suriye'de ortaya koyduğu güçlü performans ve sağlam duruşu emperyalist baskının üzerinde daha fazla odaklanmasını da beraberinde mutlaka getirecektir. Emperyalist haydutluğun en temsil edici sembolü ABD'li faşist senatör John Mc Cain'in veciz ifadesi Hizbullah'ın Suriye'deki sürece müdahalesi hakkında idi: "Tam biz kazanıyorduk ki, onlar geldiler…"

ABD hamlesi

İsrail'in Suriye içinde düzenlediği saldırının ardından pek tanık olunmayan bir gelişme daha yaşandı. Bir CİA yetkilisi ABD basınına, 2008 yılında Suriye'de öldürülen Hizbullah'ın askeri lideri İmad Muğdiye'ye yönelik operasyonun ayrıntılarını, CİA'nın bu operasyondaki özel rolünü açıkladı. CİA yetkilisinin bu açıklamayı neden yaptığı değişik mecralarda tartışılmaya başlandı. Yüksek bir olasılıkla, "IŞİD tehdidi" sayesinde yasallaşacak olan Obama'nın yeni askeri yetkilerinin esas hedefi Hizbullah ve direniş güçleri olacak ve CİA yetkilisi yaptığı ifşaatla, operasyonel kapasitelerinin "benzersizliğini" dünyaya bir kez daha ilan ediyordu. Türkiye ve Suudi Arabistan'la birlikte "eğit donat" kapsamında yetiştireceği 5000 paralı askerle Suriye'de hiçbir sonuç alamayacağını anlayan ABD kendi özel kapasitesini dosta düşmana anımsatıyordu. Ukrayna'nın faşist güçlerle tahkim edilmiş yönetiminin "batı" tarafından silahlandırılması yönünde bir ABD hamlesi ile aynı zaman kesiti içine yerleşen tüm bu gelişmeler, insanlığın karşı karşıya olduğu yıkıcı tehdit hakkında gerçekçi bir çerçeve sunuyor.

Kapitalizmin doğası

Nasıl akrebin sokması kininden değil, doğası gereği ise, ABD'nin militarizm ve saldırganlığı da çürümüş emperyalist-kapitalizmin sallanan patronu olmasındandır. Obama, yetki talebine ilişkin açıklamasında ısrarla, Afganistan ve Irak süreçlerinde olduğu gibi büyük kapsamlı ABD askeri gücünün seferber edilmeyeceğini ve yetki talebinin sahadaki dost güçlerle koordinasyon içinde, seçilmiş hedeflere yönelik özel operasyonlarla sınırlı olacağını vurguladı. Obama'nın vurguladığı bu öğeler, ABD militarizminin mahkum olduğu "sürekli savaş" politikasının içinden geçilen sürece ait kapsam ve içeriğinin çerçevesini çiziyor. *13/02/2015*

Bu bir tehdittir, Özgecan için sokağa dökülen binlerce kadının, sabrı tükenmiş kadınların tehdididir.

Cezayı biz kadınlar keseceğiz

"Yas tutacak vakti yoktu kadının. O tabutu kaldırıp sırtına koymak ve bir Özgecan daha ölmesin diye mücadele etmek zorundaydı."

Meral ÇINAR

Bir öfke kaplıyor bütün vücudumu. "Bir kadın daha"… "Bir kadın daha tecavüze uğradı öldürüldü" yazıyor manşetlerde. Hatta "katilleri yakalandı, sorgudan sonra neden öldürüldüğünü anlayacağız" diye bir dip not ekliyor haberci, cinayete ortak olurcasına.
"Katiller" ve "nedenler" sorgulamaya başlıyorum. Bir tek "neden" bile bulamıyorum ama binlerce "katil" sureti hafızamda beliriyor. Hepsinin kendine göre bir "nedeni" var. Kimine göre mini etek, kimine göre kıskançlık, bazen çok sevmek, bazen de namus…
Bir algı operasyonu yürütüyorlar sanki. "Nedenleri" tartışmaktan" katillere" sıra gelmiyor.
Gelin biz "katilleri" konuşalım ve sonra onlara verilecek cezayı.
Anlayacağınız, biraz da biz kadınlar konuşalım.

Küçük bir komplo teorisi

Bunlar organize bir suç şebekesi. Nedensizce, umarsızca ve hunharca katlediyorlar kadınları. Peki, kimlerden oluşuyor bu çete?
Kadın cinayetleri söz konusu olunca hemen tahrik indirimi arayan yasaları yapanlar, onları uygulayan hâkimler; kadın bedenini dillerinden düşürmeyen ve her fırsatta erkeğin üstünlüğünü vurgulayan siyasetçiler; kadın cinayetlerini münferit olaylar gibi yansıtan habercilik anlayışıyla cinayetlere ortak olan medya...
Yasalarıyla, kurumlarıyla, hükümetiyle ve medyasıyla örgütlü bir "erkek devlet" zihniyeti…
Geriye kalan tek iş tetiği çekmek oluyor. Artık kime rast gelirse…
Şartlara göre, bir minibüs şoförü ya da bazen bir patron veya bir koca, baba, abi, dayı, sevgili…
Bu organize suç şebekesi, yüzyıllardır adeta bir seri katil titizliğinde, sistematik bir biçimde çalışıyor. Amaçları kadınları sindirmek, özel mülklerini korumak ve egemenliklerinin devamlılığını sağlamak… Hedeflerine ulaşabilmek için, hiç çekinmeden kadınlar üzerinde her türlü baskı, zor ve şiddet biçimini kullanıyorlar.
Bir komplo teorisi gibi geliyor kulağa önce, işin boyutlarını görünce, korkuyorsun.
Sonra, öfken korkunu alt ediyor. "Düşmanını olduğu gibi görüp tanımak iyidir" diye düşünüyorsun.
Evet, "kim" canımıza kast ediyor, "kim" bedenimize göz dikmiş, "kim" bizim düşmanımız, "kim" bizimle savaşıyor? İyice bilelim ki, öz savunmamızı sağlam kuralım, öyle değil mi?

Üzgün olmaktan vazgeçtik

Özgecan ile birlikte sokağa dökülen "öfke", nedir biliyor musunuz, ey egemen erkekler?
Yüzyıllardır katledilen kadınların öfkesidir. Artık bu koşullarda –her gün tacizle, tecavüzle, ölüm korkusuyla burun buruna- yaşamayacağımızın sinyalidir.
"Bir kadın daha" cümlesiyle başlayan haberlere, bedenimiz ve emeğimiz üzerinden verdiğiniz kararlara, "pislik" saçan ağzınızdan çıkacaklara tahammülümüzün kalmadığının bir uyarısıdır.
Ağlamaktan, sızlanmaktan, üzülmekten çoktan vazgeçtik.
İsmini sayamadığım binlerce kadın öldürüldüğünde vazgeçtik.
Özgecan yakıldığında vazgeçtik.
O ateşte bu köhne zihniyetinizi, "egemen erkekliğinizi" yakmaya karar verdiğimizde vaz geçtik.
Israr edecekleri uyarıyoruz, egemenliğinizin altında ezileceksiniz.
Sizin tecavüz kültürünüzü sizin "hücreniz" yapıp, sizi orada yalnızlaştıracağız.

İdam ya da hadım çözüm mü?

Devlet "babadır" ve "erkektir".
Mantığı gereği egemen olanın çıkarlarını ezilenlere karşı korumakla yükümlüdür. Erkeğin egemen olduğu bir toplum düzeninde, kadını koruyan yasalar bekleyemezsin devletten.
Devlet; polisiyle, medyasıyla, siyasetçileri ve hükümetiyle "erk" olana, o arada erkeğe de hizmet eder. Ama bunu öyle güzel gizler ki, seni katilinden yardım isteyen bir hale getirir.
Daha dün kadının eteğine, rujuna, ahlakına, namusuna karışan devlet adamlarının, bugün kalkıp timsah gözyaşları içinde yaşanan vahşete "idam ve hadım" cezasını gündeme getirmeleri, ikiyüzlüce bir tutumdur ve tüm açığa çıkan gerçeklerin üstünü örtme telaşındandır. Kendilerinin de içinde olduğu organize suç şebekesi açığa çıkmasın diye, "tetikçilerin" gözden çıkarıldığı anlaşılıyor.
Ne "idam" ne de "hadım" cezası kadın cinayetlerini ve kadına yönelik şiddetin herhangi bir biçimini engellemez.
Kadına yönelik şiddetin temelinde, erkeğin egemenlik konumu ve toplumun kadına yüklediği "ikinci cins" konumu yatıyor. Bu durum değişmediği sürece, verilen cezaların hiçbir caydırıcılığı olmaz.
Verilecek cezalar da alınacak önlemler de kadınların kararından geçmelidir. Devlet böyle bir mekanizmayı kurmaz da erkeği korumaya devam ederse, bize kendimizi korumaktan başka bir yol kalmaz.
Evet, bu bir tehdittir.
Özgecan için sokağa dökülen binlerce kadının, sabrı tükenmiş kadınların tehdididir.
"Yas tutacak vakti yoktu kadının. O tabutu kaldırıp sırtına koymak ve bir Özgecan daha ölmesin diye mücadele etmek zorundaydı."

Roller yıkılsın

Kampüslerde üniversiteli kadınların öz örgütlülüğü ile kazandıkları her mevzi, erkek egemen tahakküme vurulacak bir darbedir.

Deniz USLU

Erkek egemenliğinin ve toplumsal cinsiyet rollerinin her gün yeniden üretildiği alanlardan biridir eğitim… Ders içeriklerinde öğrenciye sunulan ideal kadın erkek modelleriyle, geleceğe yüksek oranda eşitsizlik hazırlayan ve bu eşitsizliği kuşaktan kuşağa aktaran bir sistemdir. Anaokullarından başlayan üniversitelere kadar yayılan cinsiyet eşitsizliğinin temelleri eğitim sistemiyle atılıyor. Üstelik bu eşitsizlik kendini eğitimin en yüksek aşamasında daha üstü örtük ama daha derin bir biçimde var ediyor. Toplumsal yaşamın her alanında olduğu gibi, bu "modern ve özgür eğitim yuvalarında" da kadınlar baskı, tahakküm, taciz ve şiddetle burun buruna yaşıyor. Erkek egemenliğinin meşrulaştığı alanlardan biri olan üniversitelerde here gün bir genç kadın öldürülüyor ya da tecavüze uğruyor.

Unutmadık unutmayacağız

Hakkâri Üniversitesi'nde bir kadın öğrenciye not karşılığı cinsel ilişki teklif eden "hocayı" hatırlıyor; Mersin Üniversitesi'nde yurt sokaklarında can veren Bahar'ın ve Feride'nin acısını halen yaşıyoruz. Elbette ki; Almanya'da iki kadının taciz edilmesine sessiz kalmayıp, tacizci erkekler tarafından öldürülen Tuğçe'nin çığlığı da bellekle-rimizde. İstanbul üniversitesinde okuyan ve defalarca koruma talep etmiş olmasına rağmen dikkate alınmadığı için otobüste "sevgilisi" tarafından kurşunlanarak öldürülen Özge'yi unutmadığımız gibi; evine gitmek için bindiği minibüste tecavüz edilip yakılarak öldürülen Özgecan Aslan'ı da unutmayacağız. Bu yaşananları yetersiz bulan "erkek devletin" AKP hükümeti temsilcileri verilen ilk fırsatta hedef tahtasına kadınları oturtuyor. Özelde de üniversiteli kadınlara yönelmiş olan bu politikalar elbette tesadüf değil. Çünkü kadın değişirse toplum değişir. Patriarkal kapitalizmin en son isteyeceği şey de budur. Emeğine, bedenine ve kimliğine sahip çıkan, üzerinde kimseye söz söyleme hakkı vermeyen bir kadın onlar için tehlikedir. Bu değişimin ihtimalini dahi önlemek için; uyguladıkları yasalarla, yaptıkları politikalarla ve kendi (alt) bellek-lerinde her daim canlı tuttukları sapık zihniyetlerinin fetvalarıyla, yüzlerini bizden gizleyemiyorlar.

Devran hep böyle mi döner?

Egemen ideolojinin henüz devamcısı ya da dönüştürücüsü olmayan, yaş itibariyle de algıları daha açık olan gençliği, öğrenim gördüğü üniversitelerde feminist, eşitlikçi bir perspektifle geleceğe hazırlamak açısından Toplumsal Cinsiyet Dersleri önemli bir noktada duruyor. Doğduğumuz andan itibaren ailede, okulda, işte; kadını ötekileştiren, aşağılayan, emeği-bedeni-kimliği üzerinde söz sahibi olan, bir seks objesi haline getiren erkek egemen sistemi yıkmak asıl amaç olmalıdır. Bu amaca giderken gereken bilinç dönüşümü -özellikle ilerleyen zamanlarda- öğrenim gördükleri yerler olan üniversitelerde verilecek olan toplumsal cinsiyet dersleri ile başlayabilir. Üniversiteli genç kadınların cadılık yaparak rolleri kazana atma sırası gelmiştir. Kampüslerde üniversiteli kadınların öz örgütlülüğü ile kazandıkları her mevzi, erkek egemen tahakküme vurulacak bir darbedir.

#DirenİşçiKadın

Başlatılan her işçi kadın direnişi, hem erkek egemen sermayeye hem de erkek egemen sisteme bir yara acıyor

Gamze ARDAĞ

Türkiye'den ve dünyadan grev haberlerinin yayıldığı bu günlerde, kadın işçilerin patriarkal kapitalizm tarafından çifte sömürüsünü, ağırlıklı olarak çalıştıkları sektörleri ve bu sektörlerin koşullarını ve elbette kadın işçi direnişlerini gündemleştirmek daha bir önem kazanıyor. Yakın zamandan ülkedeki ekonomik krizden dolayı Yunanistan Hükümeti'nin kemer sıkma politikaları uygulaması kapsamında Maliye Bakanlığı bünyesinde çalıştırılan kadın temizlik işçileri tüm Avrupa'nın da yakından takip ettiği bir direniş başlattılar.
Birçok işçi direnişinin yaşandığı komşu ülke Yunanistan'da kadınları sokaklara döken bu çalışma koşulların ülkemizde de aranmayacak durumda olduğu aşikâr.

Komşuyu aratmaz haller

Türkiye'de yapılan araştırmaların büyük kısmı, ücretli çalışan kadın işçinin aynı iş için erkeklerden daha az ücret aldığını gösteriyor. Çocuk bakımı kadının asli görevi olarak görüldüğünden çalışmak isteyen kadınların çoğu fabrikalarda iş yerlerinde kreş olmadığı için çalışamıyor.
Bu yüzden kadınlar çoğunlukla, en güvencesiz çalışma koşullarının ve emek gücünün en ucuz olduğu; mevsimlik tarım işleri ve ev eksenli çalışma alanları olan temizlik ve parça başı işlerinde çalışıyorlar.
Tarım işçileri, yıllardır en kötü koşullarda sabahın kör karanlığında akşamın geç saatlerine kadar çok düşük ücretle çalışıyorlar. Her yıl mutlaka tarım işçilerini taşıyan kamyon ve minibüs kazaları yaşanıyor; çoğunluğu kadın onlarca tarım işçisi hayatını kaybediyor. Kadınlar ve çocuklar açlıktan ölmemek için çalıştıkları bu koşullarda hastalıktan ya da güvencesizlikten ölüyorlar.
Bu koşulların karşısında, mevsimlik tarım işçilerine kadınların öncülük ederek dernekler kurup, iş güvenliği ve diğer çalışma koşullarının düzeltilmesi ile ilgili dayanışmayı büyüttüğünü görüyoruz.

Ev eksenli kadın emeği

Kadınların emek bakımından sömürüldükleri bir alan daha var ki o da, ev eksenli esnek çalışma… Kadınların kısmi zamanlı çalışmayı seçmesi, özgür iradeleriyle yaptıkları bir seçim olmaktan çıkan, kadına dayatılan ev ve bakım işlerinin kadınlara başka bir seçenek bırakmamasından kaynaklanan bir durumdur. Parça başı ya da temizlik işçiliğinde çok ucuza güvencesiz çalışan kadının tek derdi ev işlerini ve bakım işlerini de yapacak zamanı olmasıdır. Bu şekilde bir yandan ataerkil sistem kadını eve yani kocaya ya da babaya mahkûm ediyor; diğer yandan da kapitalist sistem çarklarını döndürüyor.
Türkiye'de her tür güvenceden yoksun, ev-eksenli çalışanlar, 1994'ten beri kendi haklı örgütlenmelerini 2008'den itibaren ise sendika inşasını kurmak için mücadele ediyorlar.

Kadın işçiler sahnedeki yerini almalı

Seksen üç işçinin sekseninin kadın olduğu NOVA-MED işçileri; 26 Eylül 2006'da düşük ücrete, güvencesiz çalışma koşullarına ve kadınlık durumlarına özel uygulanan kötü koşullara karşı 447 gün süren direnişin ardından işverene taleplerini kabul ettirmişlerdir. Tıpkı, TEKEL, DESA, ZORLU, KAZOVA ve adını sayamayacağımız birçok mücadelede olduğu gibi… Patriarkal kapitalizmin vahşiliğine, sömürüye, emek hırsızlığına, işyerinde yaşanan tacizlere tecavüzlere karşı insanca bir yaşam, eşit işe eşit ücret, sendikalı olma talebiyle mücadele eden kadınlar, Türkiye işçi sınıfı mücadelesinde önemli bir rol oynuyor. Başlatılan her işçi kadın direnişi, hem erkek egemen sermayeye hem de erkek egemen sisteme bir yara acıyor. Hele ki bu direniş diğer alanlardaki kadın direnişleriyle büyüdüğünde açılan her yara daha da büyüyor. Bu yüzden bugün dünyanın her yerinden gelen kadın sesleriyle dayanışmayı büyütmenin ve kadın işçileri de tarih sahnesine çıkarmanın tam zamanıdır.

Üniversitelerimiz bizim mevzilerimizdir!

İtirazımız var!

Unutmayalım ki, "Fakülte Komiteleri-ÜYK", yıllardır rehavet içinde olan ve günlük yaşamın çıkmaz labirentleri içinde dönüp dolaşan öğrenci yığınlarını, kendi sorunlarıyla yüzleşen ve kendi gücüyle çözüm üreten kitleler haline getirmenin önemli zeminlerinden biridir.

Şilan SÜRMELİ

Üniversite öğrencilerinin mücadelesi 60'larda emperyalizme karşı mücadeleyle iç içe geçmiş, 70'lerde anti-faşist mücadele ile bütünleşmiş, 90'ların ortasında sermayenin yüksek dozlu saldırısına maruz kalmış, 2000'li yıllarda AKP'nin iktidarı ile neoliberalizme, cinsiyetçiliğe, gericiliğe, faşizme karşı mücadele etmiş ve halen etmektedir.
"Yeni Türkiye" söyleminin pek sık dolaştığı şu günlerde ise, "Yeni YÖK Yasası", "Katlamalı Har(a)çlar" ve "Zamlı Harçlar", biz üniversite öğrencilerinin mücadele edeceği kilit konular olacak. Aleyhimize işleyen bu sürecin içinde biz devrimci, demokrat öğrenci hareketine düşen görev, YÖK'ün üniversiteleri karşısında; öğrencisiyle, öğretim üyesiyle, çalışanlarıyla kendi özgür demokratik üniversitelerimizi tabandan başlayarak adım adım inşa etmek.
Bu inşa sürecinde esas olan, yaşanılabilir alternatif üniversiteleri oluşturmak için dönüşümün önce bizden başlaması gerektiği gerçekliğini kabul etmek ve kendiliğindenciliğe karşı savaş açmak. Yeni yaşamı kurarken sekter ve dar düşünmeyi bir yana bırakıp, en geniş öğrenci kitlesini sürece katabilen; fakülte fakülte, bölüm bölüm örgütlenebilen ve hak/haklar mücadelesini üniversite dışındaki yaşama da sıçratarak, genel siyasete müdahale edebilen bir duruşta olmalıyız.

Fakülte komiteleri ve ÜYK'ler

Onlar, halktan çaldıkları yetmiyormuş gibi Katlamalı Har(a)çlarla halk çocuklarından çalmanın önünü açadursunlar; bizler yaşam alanlarımız olan üniversitelerimizde "Üniversite Yürütme Kurullarını(ÜYK)" ve "Fakülte Komitelerini(FK)" oluşturarak muazzam irade ve yüksek kararlılık ve inatla üniversitelerimizi inşa etmeliyiz.
Unutmayalım ki, "Fakülte Komiteleri-ÜYK", yıllardır rehavet içinde olan ve günlük yaşamın çıkmaz labirentleri içinde dönüp dolaşan öğrenci yığınlarını, kendi sorunlarıyla gerçekten yüzleşen ve onlara kendi gücüyle çözüm üreten kitleler haline getirmenin en önemli zeminlerinden biridir.
Bu taban örgütlenmeleriyle, üniversiteleri; her öğrencinin okuduğu bölüme dair söz söylediği, sorunlarını tartıştığı ve öğrencilerin kendi bağımsız ve kolektif iradelerini oluşturduğu mekanlar haline getirebiliriz.
En geniş öğrenci kitlesini, öğretim üyelerini, üniversite çalışanlarını kattığımız bu kurullarda ya da komitelerde, üniversitelerin öz sorunlarını çözmeyi hedeflediğimiz gibi; bilimin ve bilginin yeniden üretildiği, bilimsel-akademik-özgür üniversitelerin temellerinin atıldığı ve meşru ve fiili bir hattan ilerlenerek "Özgür-Halk Üniversiteleri" nin nüvelerinin oluşturulduğu bir süreci örmeliyiz.

Alternatif üniversitelerin tohumunu dikkatle ekmeliyiz!

Bu komiteler-kurullar, içinde bulunduğumuz çürümüş sistemde yeni yaşamı kurarken, saldırılara karşı topyekün direnişin de mekanları olabilir. Bu yüzden, dar grupçu örgüt anlayışıyla bakılacak bir çizgiye asla düşülmemeli! Yoksa, kendi savunma alanlarımıza kendimiz dinamitlemiş oluruz.
Tam tersine, bu komite-kurullarla öğrencilerin işçilerle, ekolojistlerle, kadınlarla ve diğer demokratik alanlarla bağını kuracak, genel siyasal-sosyal-kültürel alana can suyu olacak şekilde konumlanmalarının tohumlarını ekmeliyiz. Böylece gençliğin dinamizmiyle; toplumun her alanına yapılan saldırılara engel olabileceği mekanizmalar kurabiliriz.
Kendimize hedef biçtiğimiz Fakülte Komiteleri ve ÜYK'lar başarılı olursa, Katlamalı Har(a)çlar gibi üniversitelilerin eğitim yaşamını ve ekonomik durumunu önemli şekilde etkileyecek olan büyük sorunlara da vurup dağıtıcı hamleler yapabiliriz.
Önümüzdeki fırsatları, kapitalist yaşamın karakterimiz üzerinde yarattığı depresif, karamsar ya da umutsuz bir bakış açısıyla boşa harcayarak değil; bahar döneminin direnişçi ve kurucu ruhu ile birleştirerek, üniversitelerde yeni yaşamın habercisi olabilecek bir isyana dönüştürmeliyiz.

Birinci yarıyıl final sorusu:

Hazır mıyız?

Mesele ne zaman resmiyete dökülür bilinmez, ancak şunu bilmek gerek polis artık fiili olarak okullarımızda!

Ronay GÜLTEKÇE

Türkiye öğrenci gençlik hareketi olarak, yaşam alanımıza yönelik saldırıların sıklaşacağı kritik bir döneme giriyoruz.
Dönem başı ile birlikte pek çok üniversitede, Yeni YÖK Yasası'nın yansımalarını net bir biçimde göreceğiz. Bu önemli eşiği dirençle karşılamak adına hamlelerimizi tasarlarken; ilk yarıyıla, yani "biriktirme sürecimize" bir göz atmakta fayda var.

Yoğun politik ortam

Dönem başlangıcı olan Eylül 2014'te, Türkiye ve Ortadoğu'nun gündemi hayli yoğundu. Kobane ve Şengal üzerinde yoğunlaşan IŞİD terörünün geriletilebilmesi için Kürt Direnişine ve yaraların sarılabilmesi için de tüm mazlum halklara destek gerekiyordu. Ermenek ve Torun Center'da yaşanan iş cinayetleri de, diri diri insan yutan «sermaye canavarı» ve onun ülkemizdeki «güncel ortağı» AKP'nin karşısına yeniden dikilmeyi elzem kılıyordu.
Hayli önemli kırılmaların yaşandığı ve toplumun farklı birçok katmanının harekete geçtiği bu dönemde; öğrenci gençlik de tepkisini ve desteğini kampüslerden gösterdi.
Gezi İsyanı ile birlikte toplumsal kabarmanın içinde güçlü bir dinamik olarak ivmelenen; fakat kendi alanında - üniversitelerde - kendi gündemini yaratamayan bir öğrenci gençlik profili vardı. Sokakta güçlenirken, bu gücü kampüslere taşımak önemli bir görev olarak önümüzde duruyordu. Bu eğitim yılına da bu şiarla girilmişti. Ancak, kampüsün meseleleri bu yoğun sürecin içine yedirilemedi.
Yeni YÖK Yasa Tasarısı, sessiz sedasız yasalaşırken, öğrenci gençlik hareketi gerekli tepkiyi gösteremedi. Katlamalı Harçlar skandalı yaklaşırken, fakültelerde gerekli «koridor faaliyeti» yapılamadı. Kitle bir süreliğine «kendiliğindenciliğe» teslim edildi.

6 Kasım!

Öğrenci gençliğin iradesinin güçlü bir biçimde alana yansıyabileceği fırsatlardan biridir: 6 Kasım! Simgesel bir öneme sahiptir. Hal böyle olunca, sol-sosyalist gençlik örgütlerinin öncülüğünde öğrencilerin bu kurumu yeniden teşhir etmeleri beklenir.
Oysa 2014 Kasım'ında başka politik hesaplar yapan kimi gruplar, kendi küçük hesapları uğruna birleşik bir eylem imkânını baltalayarak, bu tarihi anlamı gölgelemiş oldular. Eylemlilikler genel itibariyle sönük geçerken; bu durum da ileride ders çıkarılması gereken bir tecrübe olarak tarihe not düşüldü.

Okulda polis var!

İlk yarıyılda, tüm döneme yayılan «gerici-faşist-polis» kimlikli saldırılarla karşı karşıya kaldık. IŞİD yanlılarının İstanbul Üniversitesi'nde yaptığı saldırıların ardından; polisle işbirliği halindeki faşist çetelerin saldırıları artarak devam etti.
Üniversitede koordineli biçimde hareket eden bu ittifak, birçok öğrencinin yaralanmasına ve kampüslerin savaş alanına dönmesine yol açtı. Antifaşist mücadele göreviyle baş başa kalan sol-sosyalist öğrenciler, gözaltı ve tutuklamalarla okullarından sık sık uzaklaştırıldı.
Polis bu yolla, üniversitelerde baskı ve kontrolünü arttırma imkânını yakaladı. Mesele ne zaman resmiyete dökülür bilinmez, ancak şunu bilmek gerek «polis artık fiili olarak okullarımızda!».

Artık söz bizde!

Genel olarak ilk dönem, politik atmosfer ile "ruhsal", okullarımıza saldırılar ile de "fiili" olarak motive olduğumuz, fakat asıl gündemlerimizi aksattığımız bir süreç oldu.
Etkilemekten ziyade etkilendik.
Şimdi, öğrenci gençliğin sesini yükseltebileceği yeni bir sürece giriyoruz. Mayamıza Kader Ortakaya'nın, Suphi Nejat'ın cesareti çalındı. Ali İsmail'e yapılan hukuki hakaret öfkemizi biledi.
Yasalarını da harçlarını da başlarına çalacağız!

Zincirlerimizi kırıyor, Berkinleşiyoruz!

Yola oldukça iddialı sloganlarla çıktık. Şimdi bunların pratikleşmesi için bir adım ileri gitmeli, hareketimizi Gezi direnişinden aldığımız enerji ve cesaret ile büyütmeli, Berkin'in ve yitirdiğimiz tüm yoldaşlarımızın öfkesi ile harmanlamalıyız.

Dilara AKGÖZ

İktidara geldiği günden bu yana gençliğe saldıran AKP, Gezi'nin o görkemli günlerinde biz 90 kuşağının neler yapabileceğini gördü. Bundandır ki, şimdi bizlerle aynı sıraları ve sokakları paylaşması gereken 15 yaşında bir fidanı ve onlarcasını sokak ortasında katletti.
Haziran ayaklanmasının sıcak, demokratik ve hak alıcı günleri soğumaya başladıktan hemen sonra liseleri hedef tahtasına oturtan iktidar, devamsızlık süresini azaltarak geçme notunu arttırdı. Böylelikle, biz liseli öğrencileri sokaklardan alıp okullara ve derslere hapsedebileceği hesaplıyorlardı. Hemen ardından, liselerin dönüşümünü tamamlayarak meslek ve imam hatip liselerinin önünü açtılar.
Saldırıların en önemlisi, hiç şüphesiz "Eğitim Şurası" kararlarıydı.
Gezi'de ayağa kalkan biz liseliler, iktidarın uyguladığı her anti-demokratik uygulamaya karşı sokaklarda, barikatların en ön saflarında yerimizi aldık.
Dönem boyunca yaptığımız devrimci çıkışlar ve güncel tavır alışlarımızla liseli gençliğin sesi olmayı hedefledik. ''Ilımlı İslam" adı altında inşa edilmek istenen gericiliğe, ırkçılığa, baskı ve zulme karşı liseli gençliğin çığlığı olduk.

Sokakları zaptedeceğiz

Cevabımızı verdik, sözümüzü söyledik. Ama yetmez! Her defasında daha fazla haykıracağız ve okulları sokakları zaptedeceğiz.
Liseler üzerinde bunca oyunu oynayan iktidarın eğitime ayırdığı bütçe traji-komik. Kendine yaptıracağı sarayla ilgilenen Erdoğan'ın eğitime ayrılan bütçeden de saraya hibe ettiği ortadadır.
Sınırın hemen ötesindeki savaşın güçlendirdiği gerici terör çetelerinin okullarımızda da örgütleniyor olması, iktidarın gelecek dönemler için yaptığı hazırlıktan başka ne olabilir? Uygulanan bu politikalarla daha hayatı tanımaya başladığımız yıllarda bin bir türlü baskıyla karşı karşıya kalsak da, dayatılanları kabul etmeyeceğiz. İktidar hangi oyununu oynarsa oynasın, liselerimizi hiçbir iktidarın arka bahçesi yaptırmayacağız.
Biz haziran direnişinde yitirdiğimiz yoldaşımız Berkin olmaya söz verdik. AKP'nin şurasını da bütçesini de başına çalacağız. Sokakları boş bırakmayacak ve toplumun her kesimiyle dayanışmayı büyüteceğiz.

Kolları Sıvamalı

Şimdi ikinci dönem için kolları sıvama vakti!
Yola oldukça iddialı sloganlarla çıktık şimdi bunların pratikleşmesi için bir adım ileri gitmeli, hareketimizi Gezi direnişinden aldığımız enerji ve cesaret ile büyütmeli, Berkin'in ve yitirdiğimiz tüm yoldaşlarımızın öfkesi ile harmanlamalıyız.
İktidar ve onların işbirlikçileri bilsin ki, sokakların ateşi yükseliyor. Mart şehitlerinin kanıyla yazdığı tarihi yeniden yazacak, onların isimlerini sıralarda, koridorlarda, okullarda, meydanlarda, sokaklarda ve barikatlarda anacağız.
Berkin'in katledildiği gün tüm liselileri sokaklara taşıyacak hesabını soracağız. Zincirleri kırar kıra yürüyecek, her hamlede esareti paramparça edecek, her gün daha da güçleneceğiz!

EKOLOJİ

Kızılın yanına doğanın yeşilini koymak için geliyoruz.

Doğanın Çocukları doğaya sahip çıkıyor!

Doğanın Çocukları üniversite gençliğin içerisinde ekolojik krize karşı duyarlılık göstermek, kapitalizmin yağma düzenine karşı gençliğin dinamizmini yeşil barikatların arkasına biriktirmek için yola çıkacak. Her türlü talanın karşısına dikilmek için geliyoruz.

Doğanın çocuklarıyız. Gezegende yaşayan milyarlarca insana bunun yeniden hatırlatılması gerektiği gerçeğinden hareketle yola çıkıyoruz.
Kapitalist barbarlık yalnızca işçi sınıfını ve yoksulları ezmekle kalmıyor. O aynı zamanda doğayı, ait olduğumuz, ekosisteminin bir parçası olduğumuz doğayı yok etmenin eşiğine getirdi.

Doğanın lütuflarına rağmen

Yüz binlerce yıllık bir sürecin sonucunda geldik bu noktaya. Doğa bize bir lütufta bulundu. Atalarımızın hayatta kalma çabası sonucunda insan türü başka hiçbir türde olmayan bir özellik kazandı: Bilinçle hareket etme, emek dolayımıyla doğayı dönüştürme. O dönüştürme faaliyeti doğa tarihi açısından bir milattır. O milat, insanlık tarihinin başlangıcıdır.
Zaman içerisinde doğa ile kurduğu farklılaşmış ilişki medeniyet uğrağına getirdi insanlığı. Medeniyet de evrilerek kapitalizme ulaştı.

Kapitalist yağmaya son!

Kapitalizm meta üretimine dayalı bir sistem. Ve kar elde etmek için yapmayacağı şey yok. Üretim mantığı "doğanın sınırsız bir kaynak olduğu" anlayışına dayanıyor.
Her şey satılabilir, para getiren her ağaç hemen şimdi kesilebilir, her doğal alan hemen şimdi talan edilebilir, her canlı hemen şimdi metalaşabilirdi. İşte bu mantık son beş yüz yıl içerisinde doğal alanları büyük oranda yok etti. Birçok canlı türünün neslini tüketti. Yaşam alanlarını ortadan kaldırdı.
Şurası bir gerçek ki, insan toplumsallaşmaya ve doğanın olumsuz etkilerine karşı savaşmaya yazgılıdır. Ancak, bu yaşam savaşı sonucunda doğanın insanın bir nesnesi haline gelmesi, doğaya karşı oluşan yabancılaşmanın sonucudur. Bu yabancılaşmayı oluşturan ve her gün yeniden üreten sistem olan kapitalizmle hesaplaşılması gerektiğini biliyoruz.
Bu bakımından, Doğanın Çocukları, antikapitalist alanda konumlanır ve kapitalist sistemin kendisinin sürdürebilmesi için yarattığı sistem içi çözüm önerileriyle arasına kalın bir çizgi çeker.

Yeşil bir sosyalizm

Çoğu yeşil kuramcı insan ile doğa arasında kurulan problemli ilişkinin aslında kapitalizme özgü bir ilişki tarzı olmadığını söyler. Bu tezi güçlendirmek için geçmiş sosyalist deneyimlerin "vukuatlarını" örnek gösterirler.
Geçmiş sosyalist uygulamaların hataları üzerinden şu sonuca varırlar: İnsan doğayı yok eden, doğanın düşmanı bir varlıktır. Uygarlığın her türlü biçimi (kapitalizm, sosyalizm vs.) doğaya düşmandır. Bu yüzden doğayla barışık bir insan ancak "toplumsal" yönü olmayan insan olabilir. Biz bu anlayışı reddediyoruz. Çünkü kendimize rehber olarak aldığımız Marksizmin insan anlayışı, yani materyalist doğa anlayışı, insanı doğadan gelen, doğa tarihinin bir noktasında farklı bir düzlemde evrimleşmeye başlayan, bir yönü hep doğal kalan (doğal insan) ama bir yanı toplumsallaşan (türsel insan) bir varlık olarak ele alır.
"Doğa insanın inorganik bedenidir demek, insan bedeninin dışındaki doğayı ifade eder. İnsan doğadan yaşar, yani, doğa onun bedenidir ve ölmeyecekse doğayla sürekli bir diyalog sürdürmelidir."[i] diyen Marx'ın izinden gidiyoruz. Marx'ın işaret ettiği bu diyalogun yeşil bir sosyalizmde rasyonel bir şekilde sürdürüleceğini düşünüyoruz.

Kampüslerden doğaya uzanan bir eliz

Doğanın Çocukları üniversite gençliğin içerisinde ekolojik krize karşı duyarlılık göstermek, kapitalizmin yağma düzenine karşı gençliğin dinamizmini yeşil barikatların arkasına biriktirmek için yola çıkacak. Her türlü talanın karşısına dikilmek için geliyoruz.
Doğanın Çocukları yeni bir toplumun inşasının hemen şimdi başlaması gerektiğini çok iyi biliyor, doğanın düşmanlarına karşı harekete geçiyor.

[i] Karl Marx, 1844 El Yazmaları

Radyoaktif ve tehlikeli atıklar Aliağa'da

Dünyada gemi söküm işi yapan ülkeler Avrupa çevre uyum yasaları konusunda ilerleme kaydetmemiştir ve dünya kapitalist sisteminin adeta çöplükleridir.

İdil GÖKBER

3 Şubat ta Aliağa Gemi Söküm limanına yanaşan Kuito yalnızca gemi değil aynı zamanda atıktır. Çevre Mühendisleri Odası, gemi hakkında 2013 de düzenlenen bir raporda, yoğun tehlikeli atık ve radyoaktivite içerdiğini kamuoyuyla paylaştı.
EGEÇEP (Ege Çevre ve Kültür Platformu), ALÇEP (Aliağa Çevre Platformu), FOÇEP (Foça Çevre ve Kültür Platformu) ve hukukçular, İzmir Valiliği, Çevre Bakanlığı, Gümrük Bakanlığı, Atom Enerji Kurumuna dilekçe vererek, geminin radyoaktivite ve asbest atığı içerip içermediğini bağımsız akredite bir kurum tarafından tespitinin yapılmasını talep ettiler.
Atom Enerjisi kurumu, bunun üzerine 135m uzunluk 45m genişlikteki (1979'dan beri 1 milyon 400 ton petrol işlemiş) devasa gemiye, bir ucundan diğerine yürünemeyecek kadar kısa bir zamanda -yarım saatte- inceleyip temiz raporu verdi. Böylelikle Gemi söküm patronları gerekli tüm izinleri almış oldu.
2006 yılında Hollanda gemisi Otopan'ın asbest içerdiği bilgisi paylaşılması üzerine, meslek odaları ve demokratik kitle örgütleri harekete geçmişti.
1 ton diye belirtilen asbestin 77 ton olduğu Hollanda hükümeti tarafından açıklanmıştı. Sadece Türkiye karasularına değil Hollanda karasularına da atık bıraktığı anlaşılınca, Hollanda Çevre Bakanı istifa etmek zorunda kalmıştı. Geminin Türkiye'ye girişi engellenmiş ve Hollanda'ya geri gönderilmişti.
Uluslararası Hong Kong ve Basel sözleşmelerine göre tehlikeli atık yüklü gemilerden sadece onu ithal eden ülke değil, gönderen ülke de sorumludur.

Gemi sökümünde Türkiye ve Dünyadaki durum

20 yaş üstü tüm gemilerde makine dairesi, kamaralar ve güverte arasında ısı yalıtım malzemesi olarak kullanılan ve yedi türü olan asbestin tehlikeli olan türleri de bu gemide kullanılmış. Yeni gemilerde belirlenen standartlarda kullanımı terk edilmiştir.
Dünyada gemi söküm işi yapan 5-6 ülke var: Hindistan, Çin, Pakistan, Bangladeş ve Türkiye. Bu ülkeler Avrupa çevre uyum yasaları konusunda ilerleme kaydetmemiştir ve dünya kapitalist sisteminin adeta çöplükleridir. Türkiye Avrupa'nın ve Ortadoğu'nun gemi söken tek ülkesidir. Ayrıca Katma Değer Vergisi Kanunu'nun 17/4-g maddesinde 02.01.2004 tarihinde yapılan değişiklik sonucu metal, plastik, kâğıt, cam hurda ve atıkları KDV'siz ithal edilerek, iktidar teşvikiyle vergisiz kazanç elde edilmektedir.
Aliağa Gemi Geri Dönüşüm Sanayicileri Derneği (GEMİSANDER) Yöneticisi Ersin Çeviker, 2014 yılı içinde sökümü gerçekleşen 198 gemiden 572 bin ton çelik elde ettiklerini ifade etmektedir.
Ama bir de madalyonun öteki yüzü var ve onu da biz gösterelim:
Yüz binlerce ton çeliğin sökümü sırasında havaya yayılan zararlı maddeler , söküm firmalarına enerji sağlayan termik santrallerin dumanı ve külü sonucunda, Aliağa, İzmir'in en çok kanser ilacı tüketen ilçesidir.

Gaziemir nükleer çöplüğü

Öte yandan 2. Çernobil vakası denilen Gaziemir'de gömülü nükleer atıkların nerden geldiği hala bilinmemektedir.
Radyoaktif atık yüklü gemilerin, yasaları rahatça çiğneyebilen iktidarın uygulamalarıyla İzmir'e sokulmaya devam edildiğinden kaygılıyız. İktidar kedi pisliğini örter gibi, Gaziemir'deki nükleer atıkların üzerine toprak atmaktan başka bir önlem almamaktadır.
Ölümü umursamazca hayatlarımıza taşıyıp, gölgesini satamadığı ağacı kesen kapitalizm, artık doğanın sınırlarına dayanmıştır.
Ancak halkların direnişi bu ölüme engel olabilir. Yenilenebilir enerji kaynaklarına yönelmek ve yaşamı savunmak zamanıdır. *03.02.2015*

Türkiye kirli sanayi cennetine dönüştü

Türkiye, radyoaktif atıkların depolanması için tesislerin kurulması ve gerekli yasal düzenlemelerin yapıldığı, her türlü kirli atığı barındıran gemilerin sökümlerinin yapıldığı, kirli işlerin cenneti haline geldi.

Kenan DAĞAŞAN

Kuito adlı radyoaktif atık yüklü geminin Aliağa'ya demirlemesiyle gemi söküm tesislerinin durumu bir kez daha gündeme geldi.
Gemi söküm sektörü her kirli iş gibi üçüncü dünya ülkelerinde yoğunlaşıyor. Emperyalist ülkelerin adeta birer çöplüğüne dönen yoksul ülkeler, bu yağmacı ülkelerden aldıkları atıkları geri dönüştürme yoluyla ekonomilerine önemli katkılar yapıyorlar. Ancak bu sektörlerin yarattığı ciddi çevre tahribatları ve insan sağlığı üzerindeki etkileri pek de hesaba katılmıyor.
İş gücünün ucuzlaması, son yıllarda sermaye kuruluşlarının Güneydoğu Asya'ya ve yoksul üçüncü dünya ülkelerine yönelmesine neden olmuştur. Bu ülkelerin, emperyalist kapitalist kuruluşlara hem ucuz iş gücü sağlama, hem de üretim ile ilgili ortaya çıkabilecek her türlü yasal engeli aşabilme yetisi kazandıran işbirlikçi hükümetlerce yönetilmesi büyük avantaj sağlamaktadır.
Bu ülkelerin sanayi havzaları sermayenin sınırsız özgürlüğü altında, denetimlerden ve yaptırımlardan uzak bir şekilde insan emeğini vahşice sömürmekte, doğal denge üzerinde de onarılmaz tahribatlara yol açmaktadırlar. Gemi söküm sektörünün liderleri yine bu ülkelerdir.

Türkiye'nin rekabet tutkusu

Türkiye Cumhuriyetinin özellikle son otuz yılda bu ülkelerle hem iş gücünü ucuzlatma, hem de gelişmiş ülkelerce kabul görmeyen kuruluşları tesis etme konusunda rekabet içerisinde olduğunu görmekteyiz.
Aliağa'da gemi sökümü faaliyetleri 70'li yılların ortalarında başlasa da, gerçek anlamda 1984 yılı itibariyle Turgut Özal döneminde hurda gemilerin ithalinin serbest bırakılmasıyla bugünkü duruma gelindi.
Türkiye Cumhuriyeti 12 Eylül sonrası neoliberal politikalarla bir sermaye cennetine dönüşme, iş gücünü ucuzlatma, gelişmiş ülkelerin çoktan terk ettiği kirli sektörlerin ana vatanı haline gelme konusunda epey yol kat etti.
AKP döneminde de Güneydoğu Asya ülkeleri ile ciddi bir rekabete bile girdi.
AKP döneminin parlak ekonomisinin arka planında büyük bir çevre kıyımı yattığını bilmeyen yoktur. Gelişmiş ülkelerin çevresel yıkım nedeniyle çoktan kapattığı çimento fabrikalarının Türkiye'de yoğunlaştığını rahatça görebiliriz. Daha da fazlası Türkiye, radyoaktif atıkların depolanması için tesislerin kurulması ve gerekli yasal düzenlemelerin yapıldığı, her türlü kirli atığı barındıran gemilerin sökümlerinin yapıldığı, kirli işlerin cenneti haline geldi.
Aliağa'daki tesisler hiçbir çevresel önlemin alınmadığı birer tesis olmakla beraber, işçi sağlığı açısından da son derece kötü durumdadır.
Bu tesislere gelen gemilerin çoğu yirmi yaşın üzerindedir. Yirmi yaşın üzerindeki gemiler eski teknolojilerle üretilmiş ve çoğu zehirli ağır metaller içermektedirler.

Asbest ve ağır metaller

1980'lerin ortalarından önce inşa edilmiş hemen hemen bütün gemilerde yalıtım malzemesi olarak asbest kullanılmış. Bu madde birinci dereceden kanser yapıcı bir maddedir. Solunum ya da içme suyu yoluyla vücuda girdiğinde başta kanser olmak üzere çeşitli hastalıklara yol açar. Kirli teknolojilerin ithalinin yarattığı şu istatistiksel fark ne demek istediğimizi çotk iyi anlatıyor: Mezotelyoma olarak bilinen, asbestin yol açtığı en önemli hastalık akciğer zarı ve karın zarı kanseri, batı ülkelerinde yılda her bir milyon kişinin 1-2›sinde saptanırken, ülkemizde yılda en az 500 kişide görülmektedir.
Gemi sökümünde en çok rastlanılan ağır metaller kurşun, cıva ve kadmiyumdur. Ağır metaller insan sağlığına ve ekolojik sistemlere ciddi zararlar vermektedir. Örneğin cıva toksik etkili bir ağır metaldir ve sinir sistemini etkileyen kalıcı ve insan vücudunda birikebilen bir kirleticidir.

KENT

CİHAN UZUNBAYSAL

Yeni kapitalizmin kentlere armağanı (!)

‘Her şey kentsel olacak’

Bir yaşam tarzı olarak kentleşmenin -piyasa güçlerinden, arz ve talebe, idari düzenlemelerden, popüler kültür pratiklerine, jeopolitik uygulamalara kadar- her yerde hazır ve nazır olmasından ve dünya üzerindeki hiç kimsenin, daha önce hiç görülmediği kadar, kentsel sanayi kapitalizminin etkileme alanı dışında kalamamasından bahsediyoruz.

“Kent yok mu olacak yoksa gezegenin tümü göz alabildiğine kentsel bir kovana mı dönüşecek? – ki bu da yok olmanın başka bir biçimi demektir ” (Mumford; 1989).

Senenin bu ilk günlerinde, dünya üzerindeki kentlerin gidişatından yola çıkarak kentlerin geleceğine yerimiz elverdiğince bir projeksiyon yapacağız.

BM İnsan Yerleşimleri Birimi Habitat raporlarına göre (2008), 2008 senesinde eşik aşılmış ve dünya nüfusunun yarıdan fazlası kentlerde yaşamaya başlamıştır. Yine aynı raporlara göre, 50 sene içinde, yani 2060 senesi civarlarında, dünya nüfusunun 3’te 2’sinin kentlerde yaşayacağı tahmin edilmektedir.

Veriler ve çeşitli tanımlamalar

Kentleşmenin ivmesinin gelişmekte olan ülkelerde çok hızlanacağı da öngörüler arasında; nitekim 2000-2010 arasında kentlerdeki en yüksek nüfus artışı Asya ve Afrika’da gerçekleşmiş. Bu eğilim devam ederse, ilerki onyıllarda Asya’nın en büyük metropolitan güç olacağı söylenebilir (Angotti 2013).

City University of New York (CUNY) Şehircilik ve Planlama bölümünden Prof. Tom Angotti, Metropolisin Yeni Çağı (2013) adlı çalışmasında, 20. Yüzyıl’da kentlerin gelişmelerindeki bir kırılma noktasına işaret ederek, modern metropolisin[1] varsıl-yoksul, doğu-batı, kuzey-güney demeden dünyanın hemen her bölgesinde bu yüzyılda boy gösterdiğini belirtiyor ve dolayısıyla 20.Yüzyıl’ı kentsel devrimin yüzyılı olarak tanımlıyor.

Şöyle ki, iki bin yıl evvel, hatta daha öncesinde ortaya çıkan ilk insan yerleşimleri çoğunlukla kırsal alanlardan veya küçüklü büyüklü kentlerden oluşurken, Pekin ve emperyal Roma gibi 1 milyonun üzerinde nüfus barındıran kentler bir elin parmakları kadar; oysa 2000 yılına geldiğimizde çoğu 20. Yüzyıl’da oluşmuş 500 metropolitan bölge bulunuyor.

Yine Angotti’ye göre, büyüme oranı böyle devam ederse, bu yüzyılın sonunda yeryüzü üzerindeki nüfusların hemen hepsi büyük kentlerde yaşayacaklarından dünya da tarihi bir değişim geçirerek kırsaldan kentsele dönüşecek.

Mega–kentler ve obezleşmiş kentsel büyüme çağında...

Kısaca:“Her şey kentsel olacak”! Böyle bir yapıda, kırsal alanların nüfusu olmayan endüstriyel tarım alanlarına veya madencilik, ormancılık vb. yapılan devasa boşluklara dönüşeceklerini de ekliyor.

Lefebvre’in 1970 tarihli Kentsel Devrim kitabının başlangıç cümlelerinde bahsettiği, “Toplumun bir bütün halinde kentleşmesi” ve ‘’bugün için virtüel yarın ise gerçek olacak” diye belirttiği durumun gerçekleşmekte olduğunu görmekteyiz.

Yükselen kentleşme grafiği

Mega–kentler ve obezleşmiş kentsel büyüme çağında, kırsal yok olurken, dünya hızla kentsel bir topluma doğru yol alıyor: “Sibirya’nın tundralarından, Brezilya’nın yağmur ormanlarına, Antartika’nın buzullarından hatta belki okyanuslara ve nefes aldığımız havaya dek, Dünya’nın tüm yüzeyi, hiçbir dönemde olmadığı kadar, şöyle ya da böyle kentleşmiş durumda” (Soja. Kanai; 2007).

Bu, elbette, her yerin bina kümeleriyle, gökdelenler ve altyapı projeleriyle dolması demek değil; burada bir yaşam tarzı olarak kentleşmenin -piyasa güçlerinden, arz ve talebe, idari düzenlemelerden, popüler kültür pratiklerine, jeopolitik uygulamalara kadar- her yerde hazır ve nazır olmasından ve dünya üzerindeki hiç kimsenin, daha önce hiç görülmediği kadar, kentsel sanayi kapitalizminin etkileme alanı dışında kalamamasından bahsediyoruz.

Bunun yanı sıra, gezegenin artık farklı kentsel adacıklardan oluşmadığı, devasa eşitsizliklere ve düzensizliklere sahip bir kentsel yapının değişik toplumsal mekânlara sızarak dünya çapında yayıldığı, dünyanın en uzak bölgelerini dahi yörüngesi içine aldığı ve değişik bölgeleri, halkları ve etkinlikleri/ eylemleri bir ‘’kosmos” içinde topladığı bir durumu anlıyoruz (Madden; 2012).

Angotti’nin ‘’Metropolis” tanımı ya da Mumford’un devasa küresel kovan metaforu gerçeğe dönüşmek üzere. İnsanoğlu yepyeni bir insan yerleşimine hızla ilerliyor; ancak yerleşimin koordinatları da içeriği de küresel kapitalizm tarafından tanımlanıyor.

‘Büyüme makinesi’

Yeni kentsel düzen, sermayenin birikim krizine çare bulmak üzere kenti Büyüme Makinesi’ne dönüştürdüğü ve bir arazi fabrikası misali üretim bandı üzerinden durmaksızın kentsel projeler ve altyapı ürettiği bir düzen...

Büyüme, tüm değerlerin önüne geçmiş durumda; ancak sanayinin kentlerin dışına çıkartıldığı post-Fordist dönemde büyüme sanayi üzerinden değil kentsel rant üzerinden gerçekleştiriliyor.

Yeni kentsel düzen, sermayenin birikim krizine çare bulmak üzere kenti Büyüme Makinesi’ne dönüştürdüğü ve bir arazi fabrikası misali üretim bandı üzerinden durmaksızın kentsel projeler ve altyapı ürettiği bir düzen. Bunun yanı sıra, değişim değerlerini arttırarak büyüme derdindeki kentlerin de birer müteşebbis gibi örgütlendiklerini ve arazi kullanımlarını yoğunlaştırıp kentsel rant yekunlarını arttırmaya kendilerini hasrettiklerini görmekteyiz. Yaratıcı Yıkım küresel ölçekte gerçekleşiyor, dünyanın en ücra köşesinde bile kaçış yok. Sermayenin hükmettiği ve şekillendirdiği dünyada iktisadi ve siyasi gücün merkezi şu anda küresel kentler ise ileride Metropolis.

Yeni ırkçılık, yeni kapitalizmin kentlere armağanı!

Küresel çaptaki hızlı kentleşmeyle koşut giden bir başka gelişme ise, küresel iklim değişikliği, ormanlık alanların tahribatı, denizlerin seviyelerindeki yükselme, canlı türlerinin hızla yok edilmeleri, gıda güvenliğinin ortadan kalkması, insanoğlunun doğal yaşama yabancılaşması… gibi insan-kaynaklı (daha doğrusu sermaye kaynaklı) çevre sorunları ve afetler.

Kentleşme süreçleri ile milyarlarca yıllık ekosistemlerin yok ediliş süreçlerinin aynı zaman diliminde yer almaları elbette tesadüfî değil; sermaye birikim sorununu kentler ve doğa üzerinden hallediyor.

Toprak ve su başta olmak üzere müştereklerin gaspı, mega altyapı projeleri, beş-yıldızlı kentsel projeler ya da bilcümle mega proje nedeniyle kırsal ve kentsel bölgelerin nüfuslarının mülksüzleştirilerek zorla tahliyelerine ve yerlerinden edilişlerine şahit olmaktayız. Köklerinden sökülmüş hareket halinde nüfuslar ve küresel göçler çağındayız; kentler hiç olmadıkları kadar mülteciler, göçmenler ve evsizlerle dolu ancak bir o kadar da konuk sevmezler! Yeni ırkçılık, Yeni Kapitalizmin kentlere armağanı!

Mekanın hegemonyası

Ucuz işgücü, emek sömürüsü, iş cinayetleri, evsizlere yasaklı kent meydanları, yoksulluğun kriminalleştirilmesi vb. sosyo-ekonomik temelli bir kentsel apartheid’in olağan hak ihlalleri. Yeni kentsel düzen şiddetin her çeşidini yüklenerek gelirken, emniyet güçleri de vatandaşın haklarını değil sermayenin düzenini korumak üzere ve hatta tüketemeyenleri kentten kovmak için yeniden yapılandırılıyor.

Kentsel ortamdan anladığımız çoğulculuk, kültür, eşitlik ve vatandaşlık hakları çoktan ‘’out”; karşımızdaki kent değil, kapitalizmin kentsel mekân üzerinden hegemonyasını yeniden inşası. David Harvey ile Tarık Ali’nin söyleşilerinde de vurguladıkları üzere teknokratlarla şirket yöneticileri el ele dünyayı yönetmekte.

Öyleyse, her şeyin kentsel olduğu düzende, Dünya, Blade Runner benzeri bilim kurgu filmlerindeki distopyalara mı dönüşecek? Marx, sermayenin egemenliğinin mekânı olan kentin aynı zamanda onu yok edecek sınıfı da yaratan ve ayrıca ona örgütlenme zemini sağlayan bir ‘’karşı-mekân” olduğunu söyler (Torlak 2014). Harvey, sanayisizleşen ve dolayısıyla büyük emek gücünü kaybeden kentlerde sadece üretim alanlarına değil yeniden üretim ve yaşam alanlarına da bakmamız gerektiğine işaret ediyor. Yerimiz dar, mücadeleyi, karşı-mekânların eski ve yeni adreslerinde müşterekleştirmek, distopyaya ilk barikatı da kurmak olacak, diyerek bitirelim.

Tom Angotti. The New Century of the Metropolis; Routledge:2013.
Henri Lefebvre. Kentsel Devrim; Sel: 2013.
David J Madden. City becoming world: Nancy, Lefebvre, and the global–urban imagination; “Environment and Planning D: Society and Space”; 2012, volume 30.
Edgar Soja. Miguuel J. Kanai. ‘’The urbanization of the world”; Endless City; Phaidon:2007.
Soner Torlak. “Mekân Meselesine Giriş”; Soner Torlak (ed); Mekan Meselesi Tekin: 2014.
[1] BM Habitat, metropolisi 750,000 ve üzeri nüfus barındıran yerler olarak tanımlıyor.

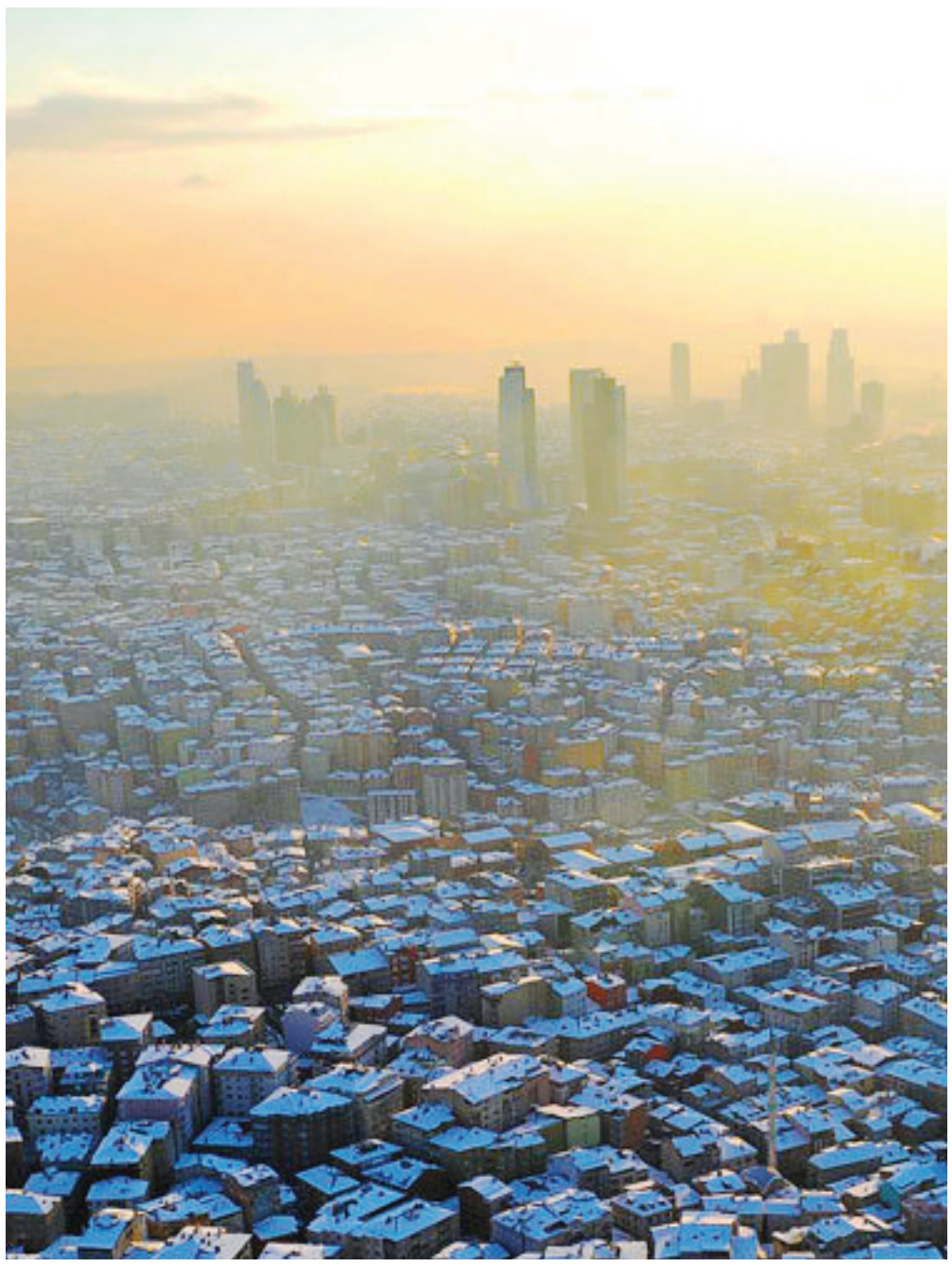

Kobane'den Gebze'ye direniş hattı çeşitleniyor

İşçi sınıfı ayağa kalkıyor

Yıllardır ilk kez kitlesel bir greve şahit olduk. Birleşik Metal İş Sendikası uzun zamandır kullanılmayan mücadele silahını masaya koydu: Grev. Sendikal hareketlerin içinde bulunduğu bürokratik ve teslimiyetçi yapıya çarpsa da, bu grev işçi sınıfı hareketinde yeni bir kilometre taşı olmuştur.

Hasan DURKAL

Ortadoğu'ya kan kusturan emperyalizm Kobane'de halk güçlerine yenildi. Bölgedeki en güçlü halk direnişlerinden biri olan Kürt Özgürlük Hareketi IŞİD kuşatmasını destansı bir direnişle ortadan kaldırdı. Diş ile, tırnak ile sürdürülen direniş sonucu Ortadoğu'daki diğer halk direnişlerine büyük moral kaynağı olan bir ortam sağlandı. En önemlisi, Ortadoğu'da emperyalizmin tasarımlarının her zaman gerçekleşmeyeceği, başka ve halkçı ihtimallerin mümkün olduğu bir kez daha kanıtlandı.

Yunanistan ve İspanya seçimleri

Büyük bir ekonomik ve toplumsal bunalım yaşayan komşu Yunanistan'daki seçimlerde radikal sol koalisyon SYRIZA birinci parti olarak çıktı. Benzer bir siyasal çizgiye sahip İspanyol sol koalisyon Podemos'un da seçimlerden başarıyla çıkması olası gözüküyor. Tüm dünyada kalbi soldan atanların yakından izlediği bu seçim başarıları finans kapitalin yeni kriz yönetme stratejisinin birer figürü olmaya da adaylar.

Ancak unutulmamalıdır ki, SYRIZA Yunan işçi ve emekçilerinin yükselen öfkesinin ve mücadelesinin bir sonucu olarak iktidara geldi. Bu öfkeyi sistem içine içermeden radikal bir şekilde temsil etmeleri için AB, Avrupa Merkez Bankası ve IMF'nin yarattığı yoğun baskı ve tehditlere göğüs germek zorunda oldukları bir gerçek. Şimdilik uzlaşma eğiliminde olsalar da, iktidarlarını üzerine inşa ettikleri Yunan işçi sınıfının ve yoksullarının gittikçe ivmelenen mücadelesi başka bir tarihin yazılma ihtimaline de göz kırpıyor.

Türkiye işçi sınıfı kaynama noktasında

Yıllardır ilk kez kitlesel bir greve şahit olduk. Birleşik Metal İş Sendikası uzun zamandır kullanılmayan bir mücadele silahını masaya koydu: Grev. Sendikal hareketlerin içerisinde bulunduğu bürokratik ve teslimiyetçi yapıya çarpsa da, bu grev işçi sınıfı hareketi içerisinde yeni bir kilometre taşı olmuştur.

Bu grev, Gezi direnişi sonrası ilk büyük çaplı işçi direnişi olması ve Gezi'nin yarattığı yeni atmosferde gerçekleşen bir direniş olması bakımından oldukça önemli bir yerde duruyor. Dahası, işçi sınıfının, tabi olduğu sendikaların yönetimlerinin çok önünde olduğu bu grevle bir kez daha açığa çıktı.

Ve en önemlisi grevin tetikleyici etkisi. Grevin, finans kapitalin uşağı hükümetçe yasaklanmasının ardından, işçiler iş yavaşlatma, işgal etme yöntemleriyle mücadeleyi sürdürdüler. Hemen ardından, işçi havzalarından tek tek direniş haberleri gelmeye başladı. Kayseri Boydak, Söğüt, Söğütsen işçileri direnişe geçtiler. Sosyalizm mücadelesinde samimi olanların sınanacağı yeni bir dönem başlıyor. İşçisiz sosyalizm çok moda idi. Şimdi işçi sınıfının kendisini hissettirmesiyle sosyalistler birer samimiyet sınavından geçecekler. Kobane ile Gebze'nin diyalektik bağını kavrayan bir noktadan hareket etmek, iki taraftan birine savrulmadan yola devam etmek günün görevi.

Krizler derinleşirken

Dünya genelinde ve özellikle de Ortadoğu'daki hegemonik kriz finans-kapitali zorluyor ve dünyayı kaosa, kana, büyük yıkımlara doğru sürüklüyor. Bu dönemlerde halk direnişleri yükselişe geçerken, öte yandan gerici ideolojiler de büyük beslenme kaynakları buluyor. IŞİD salt bir emperyalist tasarım olarak okunamayacağı gibi, insan kaynağının bir kısmının solun kapsaması gereken kitleler tarafından karşılandığını bilmemiz gerekiyor.

Öte yandan, AKP'nin yönetsel krizinin yanı sıra yeniden tartışmaya açtığı başkanlık sisteminin, faşizmin kurumsallaşmış bir yapıya büründürmesinden başka bir şey olmadığını biliyoruz. Ve iç sayfalarda okuyacağınız gibi, muhalefet partilerinin sefaletinin de işçi sınıfına ve yoksulluğuna çözüm üretmediğini ısrarla teşhir etmeye, kendi bağımsız hattımızı inşa etmeye devam edeceğiz.

Mücadelenin estetiği 'İki gün bir gece'

Sistemle uzlaşma noktasındaki son eşiği de aşıp; bireysel çabasını nihayete erdirdiğinde, içten bir gülümseme ile şöyle diyor Sandra: "Güzel mücadele ettik değil mi?" Doğrudur, kazanınca ağlayabilirsin de; oysa mücadele gülümsetir!

Ronay GÜLTEKÇE

"Rosetta", "Bisikletli Çocuk" gibi filmleriyle tanıdığımız Dardenne kardeşler; son filmleri "İki Gün Bir Gece" ile Cannes 2014'de yarıştılar. Ödülü, Nuri Bilge Ceylan'ın Kış Uykusu'na kaptırmış olsalar da eleştirmen ve izleyicilerden olumlu eleştiriler aldılar. Dardenne kardeşler bu filmle bizi Belçika'da eşi ve iki çocuğuyla beraber yaşayan, işçi Sandra'nın 2 gününe konuk ediyor. Yaşadığı depresyon dönemiyle bir süre çalışmaya ara vermek durumunda kalan Sandra, tedavisinin ardından çalıştığı iş yerine döndüğünde hiç beklemediği bir sınavla baş başa kalıyor.

Sandra'nın savaşı

Anlatılana göre; Sandra'nın yokluğunda işlerin bir kişi eksik de kotarılabildiği tespitini yapan patron, Sandra dışındaki işçileri bir seçime zorluyor. İki şıklı bu seçimde işçiler "Sandra'nın işe devam etmesi" ya da " 1000'er Euro ikramiye dağıtılması seçeneklerinden sadece birini seçmek durumunda. Bu andan sonra arkadaşlarıyla görüşmelere başlayan kahramanımız; adeta bir örgütleme faaliyetine girişmiş oluyor. Gözümüz aydın, Sandra'mız artık sistemle savaşıyor! Dardenne kardeşler; 2000lerin başında duydukları benzer bir olaydan yola çıkarak yazdıkları hikâyede, özellikle karakter yaratma sürecinde önemli bir risk almışlar. Kahramanımız açlık sırında yaşamıyor, aksine güzel bir evi ve arabası var. Net bir biçimde orta sınıf görüntüsü veriyor. İşe ne denli ihtiyacı olduğu ilk bakışta şüphe uyandırıyor. Ancak hayati bir ayrıntı var.

İşçi Sandra'nın iki gününe konukluk...

Sandra da eşi de emekçi. Yani her ne kadar iyi koşullarda yaşıyor gibi görünse de, emek gücünü kiralayamadığı anda aç ve açıkta kalacak, çünkü tek sermayesi emeği. Bu yüzden de savaşması şart.

Açıkça belirtmek gerek. Bu film klasik sistem karşıtı filmler kategorisine girecek türden değil. Hali hazırda işleyen sistemle bütünleşmiş sıradan bireyin yaşamından bir kesit sunuluyor sadece. Toplumcu gerçekçi bakış açısı ile elbette. Öyle uçarı kahramanlar, ideolojik göndermeler, simgeler, semboller veya kanlı canlı bir savaş (havaya uçurulan kamu binaları vs.) yok. Film sırtını belirgin bir ideoloji ya da politik yönteme de dayamıyor. Anlatımda "ezilen-ezen" ilişkisine hapsolunmamış. Ajitasyona neredeyse hiç başvurulmuyor. İçsel çatışmanın gücünü gölgeleyecek sekanslara da pek yer verilmemiş. Burada oylamadaki kararı nedeniyle eşiyle boşanma noktasına gelen karaktere bir anti parantez açmak gerek. Fakat o ayrıntı da, çatışmanın gücünü vurgulaması açısından önemli ve yerinde olmuş.

Öte yandan film, kurgusuyla heyecanı diri tutmayı başarırken, finaliyle de "başarı hikâyeli film" klişelerinden kaçınıldığını ispatlıyor. Filmdeki genel sessizlik ve sade oyunculuklar da gerçekliğe katkı sunuyor.

Filmin mesajı

Sinema eleştirilerinde yer yer yansımalarını gördüğümüz yanlış bir kanı vardır. "Film bir düzeni ya da olguyu eleştiriyorsa, çözüm önerisini de sunmalıdır" gibi. Oysa hiçbir sanat dalının böyle bir misyonu yoktur, bu beklenti tamamı ile yersizdir. Sanatçının, eleştirisini estetik bir çerçevede dürüstçe ifade edebilmek dışında bir kaygısı olmamalıdır." İki Gün Bir Gece" filminde de gördüğümüz doğru duruş budur.

Tüm bunlara ek olarak finalde önemli bir mesajı da eksik etmemiş yönetmenler. Sistemle uzlaşma noktasındaki son eşiği de aşıp; bireysel çabasını nihayete erdirdiğinde, içten bir gülümseme ile şöyle diyor Sandra: "Güzel mücadele ettik değil mi?". Doğrudur, kazanınca ağlayabilirsin de; oysa mücadele gülümsetir!

EMEK

Sınıf Bolşevikleri bekliyor. Haydi o zaman görev başına!

Metal işçileri 'Kavga var, saflara!'

Sınıfsal öfke ve kinin olağanüstü arttığı, her fabrikanın her an infilak edeceği bir yüksek konjonktüre giriyoruz. Metal işçilerinin her hamlesi, her kazanımı sınıfın doğrudan kazanımı olacaktır. Her şeyden önce sınıf yüksek bir moral ve muktedir olma duygusuyla beslenecektir.

Volkan YARAŞIR

1. sayfadan devam

MESS'ten hızlı bir şekilde bazı kopmaların yaşanması grevin yıkıcı ve sarsıcı gücünü gösterdi. Grev erteleme kararı beklenen bir şeydi ve siyasi iktidar hemen bu yönde karar aldı.

Ejot ve Paksan işçileri fabrika işgal eylemiyle, diğer fabrikalar fabrika önünde bekleme, işbaşı yapmama gibi eylemlerle erteleme kararını tanımadıkları gösterdi. Birleşik Metal-İş Sendikası'nın açıklamaları da olumluydu. Ama anlaşılan bir " B planları" ve bu plana uygun kademeli ve işyerlerinin özgünlüklerini hesaplayan programları yoktu. Hatta grev öncesinde işçiler, olasılık negatif gelişmelere karşı hazırlanmamıştı. Erteleme kararı metal işçilerin öfkelerini daha da artırdı. Sınıfsal öfke kendini en net "fabrikalar MESS'e mezar olacak" sloganında dışavurdu. İşçiler, fabrikaya girip üretim yapmama, üretimi yavaşlatma, işe geç gitme, fabrikaları eylem alanına çevirme gibi fiili eylemlerle erteleme kararını işlevsizleştirdi.

Fırtına kopabilirdi...

Bu süreç her fabrikada uzun soluklu bir mücadelenin örgütlenmesi zorunlu kılıyordu.

Erteleme kararından etkilenen her fabrikanın, bir mücadele odağına dönüştürülmesi yaşamsal önem taşıyacaktı.

Beklenen oldu. Sendikanın ilk başlarda "olumlu" tavrı, hızla statükocu bir tavıra dönüştü. Sendikal bürokrasi sınıfın enejisini absorbe edecek tutum sergiledi. Danıştay kararını beklemek, tekrar işbaşı yapmayı teşvik etmek (işçilerin bir kararı gibi göstermeyi ihmal etmeden), yasalardan medet ummak, ara sıra "sert" açıklamalarla reaksiyonları sönümlendirmek gibi...

Kopacak fırtına böylece dindirildi. Ejot ve Paksan fabrika işgal eylemi ve üretimi durdurmak gibi eylemler metal işçisinin sınıfsal öfkesini ve kararlığını dışavuruyordu. Yürünmesi gereken yol; işçilerin iradesi ve sınıfsal öfkenin yoluydu. Olmadı...

Metal işçisi "yalnız bir sınıf" olmanın bütün çıplaklığını yaşamaya başladı.

İşçi sınıfı yalnız bir sınıftır

Devrimci komünistler her işçi eyleminde olduğu gibi bu mücadelenin de ontolojik bir parçası gibi hareket etmeliydi. Mücadelenin öznesi olarak sınıfla bütünleşmenin her zemini yaratılmalıydı. Her zemin zorlanmalıydı. Daha önceden metal işçileriyle etkin bir ilişkilenmeyi gerektiren bir çalışmanın olmaması, işçilerin sendikanın belirlediği rotaya girmesini kolaylaştırdı.

Sendikal hareketin bürokratik kuşatılmışlık içinde Metal işçilerini yalnız bırakacağı ortadaydı. En fazla bir kaç ziyaretle metal işçilerinin eylemleri geçiştirilecekti. Öyle de oldu.

Kendi sendikalarının " bekle...! Öfkeyi sönümlerdir" taktiği, işçilerin iradesini hızla zayıflattı.

Marx'ın 1848 Haziran'ında Fransız işçi sınıfına söylediği gibi, metal işçileri " yalnız bir sınıf " olduklarını çıplak bir biçimde hissetmeye başladı.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın hazırlıksız, bir anlamda grevin bir savaş okulu olduğunu görmeyen, grevi hafife alan, kolay başarı bekleyen yaklaşımı önce yalpalama, sonra işçinin iradesini boşa düşürecek, statükocu tavırları beraberinde getirdi. Sendikal bürokrasi, sınıfın dizginsiz öfkesini kontrol altına almayı becerdi.

Süreç devam ediyor. Her şeye rağmen yine de tek güvence, işçilerin sürece örgütlü müdahaleleridir. Bu yön açığa çıkarılmalı ve güçlendirilmelidir.

Devrimci komünistler bu yanlız sınıfın gerçek parçası olduklarını gösterdikleri ve varlıklarını onlarla bütünleştirdikleri oranda mana kazacaktır. Bunun için sınıfsal öfke ve kini büyütmek ve her şartta kavganın içinde olmak ve kavgayı harlanmak gerekiyor.

Yeni moment

Metal işçilerinin yarattığı dalga ve atmosfer, sınıf mücadelesinde yeni bir momenti işaretliyor. Bu moment kırılmamalıdır.

Kayseri'de binlerce mobilya işçisinin öfkeyle ayağa kalkışı, son bir kaç ayda taşeron işçilerin ülke çapında, hemen hemen her sektörde hızlı örgütlenme çabası yeni bir döneme geçişin göstergeleridir. Metal grevi ve direnişleri sınıf kavgasında katalizör bir işlev görecektir.

Sınıfsal öfke ve kinin olağanüstü arttığı, her fabrikanın her an infilak edeceği bir yüksek konjonktüre

giriyoruz. Metal işçilerinin her hamlesi, her kazanımı sınıfın doğrudan kazanımı olacaktır.

Her şeyden önce sınıf yüksek bir moral ve muktedir olma duygusuyla beslenecektir. Yenilgilerinin etkisinde sarsıcı olacağı unutulmamalıdır.

İşgal, direniş, grev şiarı yol gösteriyor: İşçi sınıfı savaşıyor.

Komünistlerin işçi direnişleriyle ilişkilenmesi nasıl olmalı?

İşçi direnişleriyle ilişkilenme

Metal grevini, Kayseri'de ayağa kalkan 3 bin işçiyi, taşeron işçilerin örgütlenme arayışını, hızla yayılan lokal eylemleri sınıfın Bolşeviklere bir çağrısı olarak görmek gerekir.

Volkan YARAŞIR

Küçük ya da büyük her işçi direnişi sınıfın otonomisinin dışavumudur. Her direniş ve her eylem emekle sermaye arasındaki antagonizmanın göstergesidir. Uzun bir birikimin ürünüdür. En ufak bir direniş bile muazzam şeylere gebedir ve muazzam sonuçlar yaratabilir. Kapitalist sistemin ruhunu, işleyiş yasalarını açığa çıkarır. Sistemi ve yıkıcı sonuçlarını lokal bir işçi direnişinden okuyabiliriz. Her direniş sınıf mücadelesinin dinamiklerini, sınıfsal karşıtlığı ortaya koyar ve safları netleştirir. Sistemin üstünü örtmeye çalıştığı emekle sermaye arasındaki çelişkiyi alenileştirir. Direniş ve eylemler, egemen ideolojinin hegemonyasını kırdığı gibi, egemen ideolojiden hızla kopuşu sağlar. Sınıfın nesnel ve öznel şekillenişinin önünü açar. İşçi sınıfı sınıfsal antagonizmanın net bir tarafıdır. Bu yön ve sınıflar mücadelesi zenginliği sınıfın otonomisini oluşturur ve besler. Her eylem ve direniş bu anlamda bir manifestodur ve sınıf karşıtlığının çıplak bir dışavurumudur.

Her direniş ve eylem akıntıya karşı bir duruştur. Sınıfın devrimci kimyasını açığa çıkışıdır. Tarihsel özneliğinin inşa sürecidir. İşçi sınıfı eyleyerek ve biriktirerek şekillenir.

Komünistlerin varlık zemini

Ontolojilerini sınıf mücadelesi içinde kuran komünistler, sınıfla ilişkileri ontolojik karakterdedir. Bu ilişki ontolojik bütünleşme ve ontolojik birliği kapsar. Sınıfın otonomisi bu sürecin önünü açar. Bu anlamda her direniş, her eylem muazzam bir rezonansın kapılarını aralar. Sınıfın devrimci enerjisinin birikmesine yol açar. Komünistler, sınıfın devrimci enerjisini kristalize ederler. Rodin, kendi yaptığı "düşünen adam" heykeli üzerine şöyle bir metaforda bulunur: " heykel granitin içinde saklıydı, ben yalnızca granitin fazlalıklarını aldım" der. Komünistlerde aynı şeyi yapar. Proletaryanın içindeki yıkıcı potansiyeli açığa çıkarır. Devrimci enerjinin ortaya çıkarılışı aynı zamanda onun "tarihsel özne" oluşunun ifadesi. Bir yanıyla da sınıfın yıkıcı bir güç olma sürecidir.

Toplumsal isyan odakları

Sınıfsal antagonizmanın şiddetlendiği bir yüksek konjonktürden geçiyoruz. Lokal direnişlerinin yaygınlaştığı, metal grevi gibi dalgasal gelişmelerin yaşandığı, Kayseri mobilya işçilerin de olduğu gibi öfke patlamaların açığa çıktığı bir momentin önü açılıyor. Sınıfsal öfke ve kin her havzada, her fabrikada olağanüstü birikiyor. George Thomson, fabrikaları toplumsal isyan odakları olarak değerlendirir. Bu odaklarda her direniş, her eylem sınıf mücadelesi içine serpilen toplumsal isyanın tohumlarıdır. Anadolu ve Kürdistan topraklarındaki 249 organize sanayi bölgesi, proletarya açısından stratejik önemdeki 7- 8 il ve 7-8 havza "yeni" Petrograd'lardır. Bu alanlar Bolşevikleri, Lenin'in deyimiyle "Bolşevik ajanları" bekliyor. Metal grevini, Kayseri'de ayağa kalkan 3 bin işçiyi, taşeron işçilerin örgütlenme arayışını, hızla yayılan lokal eylemleri sınıfın Bolşeviklere bir çağrısı olarak görmek gerekir. Sınıf Bolşevikleri bekliyor. Haydi o zaman görev başına ...!

Kurucu önderlik

Lenin: "Yapamıyorum deme istemiyorum de" der. İstemek başlı başına bir olgudur. İstemenin ara tonu, olup olmama gerekçesi yoktur. İstiyorsun, ya da istemiyorsundur. İstemek, başarının olmazsa olmazıdır.

Haydar ARIKUŞU

Devrimcilik; bireyin "kendini" aşmasıdır. Kapitalist düzende, oluşmuş kişiliğini reddedişidir. Sistem içinde kendiliğinden oluşmuş yaşamına isyanıdır.

"Ben kimim?" diye sorar önce birey. Hayatını sorgular. "Sorgulanmamış hayatın yaşanmaya değer olmadığını" (Sokrates) görür. Çünkü birey, yaşadığım sandığı hayatın, "benim" dediği "şey" in, "kendisi" olmadığını bilince çıkarır. "Nasıl yaşamaası" gerektiği üzerinde düşünmeye başlar. Bulduğu cevap: Özgürlük, devrimciliktir. Kurucu Önderlik ise; bireyin kendi devrimciliğini aşmasıdır. Devrimcinin, kendi devrimci kişiliğini, bir adım ötede konumlandırarak yeniden oluşturmasıdır. O andaki devrimciliğini bir "kerte" daha ileri taşımasıdır. Kurucu önderlikte, "genel" bir devrimcilik anlayışı yetersiz kalır. Sistem içinde devrimci değerlerle yaşamak, yeni adımlar, yeni görevler üstlenmeden, sadece "direnme" zemininde kalmak kurucu önderlik ruhunu yakalayamaz. Kürdistan devrimcilerinin çok güzel ifade ettiği gibi; "büyük yaşamak" ister… Kurucu önderlikle birlikte, devrimciliğin diyalektiğine, iki temel olgu daha girer- 1. Tarihsel Süreç 2. Örgütsel Gerçeklik

"Tarihsel sürecin" görevi

Sermayenin yeni sömürü politikaları, emperyalistlerin, aralarında yeni dengele oluşturmaya çabaladığı bir dönemden geçiyoruz. İşçi sınıfı öncülüğünde, anti-kapitalist dinamiklerin birlikte yürüteceği mücadeleyi örgütleme göreviyle karşı karşıyayız. Olağanüstü dönem, olağanüstü görevler yüklüyor bize. Dolayısıyla kendi devrimciliğimize soracağımız soru şu olmalıdır: "Krizin, emperyalist savaşın, keskin, yoğun sınıf savaşının, kaotik dönemin devrimci görevlerine talip olacak mıyım? Yoksa devrimci hareketin çevresinde kalarak, elimden geldiğince yardım ederim mi diyeceğiz? Günlük devrimci görevlerimizin ötesinde, teorik, politik, örgütsel derinliğiyle tarihsel sürecin devrimcileri olacak mıyız?

Örgütsel gerçeklik ve görevler

Tarih kendi diyalektik gerçekliğinde akıp gider. Tarihe, sınıflar savaşı zemininde irade koyan örgütünde, genel tarihsel süreç içinde kendi "iç diyalektiği" vardır. Örgütler tarihsel dönem içinde kendini konumlandırırken kendi bağımsız iç tarihini de yaşar. Bizim yaşadığımız iç tarihimizin adı: devrimci reorganizasyon. Örgütün, teorik, politik, örgütsel olarak kendini "kurduğu", yeniden biçimlendirdiği bir süreci yaşıyoruz. Örgütsel eksikliklerimizi giderip, tarihsel gerçeklik içinde konumlanmak en büyük devrimci görevdir. Her türlü liberal zaaftan arınmış, görevlere talip olan, örgütü ilerleten, tempoyu tutturan, disiplinli bir örgütsel doku oluşturmalıyız. Lenin: "Bana bir örgüt verin Rusya'yı ayağa kaldırayım" der. Kurucu önderlik ruhuyla böylesi bir Bolşevik örgüt yaratılarak Rusya'da, proleter devrim gerçekleştirilmiştir. Bolşevikler, kendi dönemlerini iyi okudular, savaşın, yoksulluğun, ihanetin, dönekliğin, sahte liberal hayallerin kol gezdiği 1900 lü yıların kurucu önderleri oldular. Bolşeviklerin yaşadığı dönem bizim yaşadığımız 2015ler dünyasına ne kadar da çok benziyor. Neden biz de kendi dönemimizin Bolşevikleri olamayalım ki? Örgütsel görevler pratik yetenek ister. İşte kurucu önderlerin örgütlenmedeki karşılığı bu yetenekte saklıdır. TÖPG olarak, bütün örgütlenme alanlarımızda "başarı" pratiği sergilemeliyiz. İşçi, gençlik, kadın, ekoloji, Alevi, mahalle, sanat gibi bütün alanlarda "örgütlenme başarısı" , "başarı modelleri" oluşturmalıyız.

Bir devrimcinin örgütlenme bölgesinde ya da alanda, başarılı olması; onun iyi- kötü devrimci özelliğinden bağımsız bir kişilik özelliğidir. Devrimci emeğin neticesinde bir eser, bir ürün, bir örgüt meydana getirmektir. Başarmak, sonuç almak; yüksek yoğunlaşma, yetenek, başarmayı istemektir… Lenin : "Yapamıyorum deme istemiyorum de." der. İstemek başlı başına bir olgudur. İstemenin ara tonu, olup olmama gerekçesi yoktur. İstiyorsun, ya da istemiyorsundur. İstemek, başarının olmazsa olmazıdır. İstemek, "kurucu önderliğin" atılgan dinamiğidir. Kurucu önderlik, hem teorik hem de pratik kuruculuktur. Örgütlenmede başarılı pratik sergilendiği gibi bu pratiği, diyalektik soyutlamayla teorik sonuçlar çıkarıp örgüte yaymaktır. Sadece içinde bulunulan tarihsel, politik koşulların teorik çözümlenmesi yetmez. Sonuç olarak, kurucu önderlik: dönemi ve örgütsel gerçekliği görerek, görev bilinciyle başarmak için büyük yaşamaya irade koymaktır.

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazışleri Müdürü: Meral Çinar
Adres: Rasimpaşa Mah. Halitağa Cad. No: 32/4 Kadıköy/İstanbul
Baskı: Rumi Matbaa Maltepe Mah. Fezılpaşa Cad. No: 8/4
Topkapı-İstanbul (0212) 612 71 72 grafik@rumimatbaa.com